CĂRȚI ROMANTICE



ANOTIMPUL DRAGOSTEI

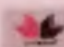
SARAH ADDISON ALLEN

[illegible] magică din *Grădina fermecată* se continuă cu noi aventuri captivante ale surorilor Waverley...

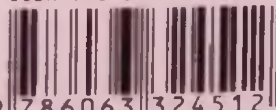
Claire Waverley şi-a pus bazele unei noi afaceri de succes – Dropsurile Waverley. Deşi bomboanele ei de casă – cu trandafiri, pentru rememorarea vechilor iubiri, cu lavandă pentru găsirea fericirii, și cu lămâiță pentru a alina durerile în gât și pe cele sufletești – îi aduc mult succes, afacerea o privează de bucuriile vieții de familie şi o fac să se îndoiască de propriile talente.
La rândul ei, şi Sydney Waverley are senzația că îşi pierde echilibrul interior. Pe măsură ce fiica ei cea mare creşte, Sydney simte din ce în ce mai acut nevoia de a-i dărui soțului ei un fiu. Încercările eșuate îi cresc frustrarea și îi răpesc bucuria de a fi alături unei familii care o iubeşte necondiționat.
Fiica lui Sydney, Bay, se îndrăgosteşte de băiatul lângă care ştie că îi este locul... numai dacă dragostea i-ar fi împărtășită!
Apariția unui străin misterios tulbură însăși esența familiei lor și fiecare dintre ele trebuie să facă alegeri cu care nu s-a mai confruntat până atunci. Astfel, surorile Waverley trebuie să găsească o cale de a ține familia unită în anotimpul dragostei și al schimbării ca să își recupereze liniștea de altădată.

Sarah Addison Allen este autoarea a șase best-selleruri *New York Times*, traduse în 30 de limbi și vândute în peste 2 milioane de exemplare.

Tradiţie din 1989


www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2451-2





SARAH ADDISON ALLEN

Anotimpul dragostei

First Frost
Sarah Addison Allen



Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Anotimpul dragostei
Sarah Addison Allen

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALLEN, SARAH ADDISON
Anotimpul dragostei / Sarah Addison Allen;
trad.: Oana Barbelian - Bucureşti: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2451-2

I. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SARAH ADDISON ALLEN

Anotimpul dragostei

Traducere din limba engleză
Oana Barbelian



Fermecătorului Andrea Cirillo, pentru încrederea investită într-o cărticică ciudată despre o grădină

capitolul 1

Bay Waverley-Hopkins alerga pe Pendland Street, cu rucsacul bălăngănindu-i și cu părul fluturându-i pe spate asemenea unui stol de mierle. Proprietarii caselor din cartier știau întotdeauna când trecea ea în fugă pentru că simțeau brusc nevoia să-și organizeze sertarele cu șosete și să-și schimbe, în sfârșit, becurile arse pe care-și propuseseră să le înlocuiască. Trebuie să punem lucrurile la punct, își spuneau toți în fiecare după-amiază, în timp ce Bay străbătea strada în fugă, după orele de școală. Dar, de îndată ce trecea ea, ideile acestea le dispăreau brusc, și fiecare se întorcea cu gândul la lucrurile de dinainte – ce era de mâncare la cină, de ce era soțul atât de prost dispus în ultima vreme, dacă mormanul de rufe mai putea să aștepte o zi până să fie spălat.

Bay iuți pasul pe măsură ce se apropie de reședința familiei Waverley, o vilă mare și veche în stilul Reginei Anne, cu o verandă de jur împrejur și cu detaliul preferat al lui Bay, un turnuleț încântător. Era prima casă construită în cartier la sfârșitul anilor 1800, înainte chiar și de înființarea Colegiului Orion, pe vremea când Bascom din statul Carolina de Nord era doar un popas mocirlos pentru cei care călătoreau prin munții din vest. Casele învecinate de pe stradă încercaseră mai târziu să imite arhitectura vilei Waverley, dar nu reușiseră nici măcar să se apropie. Cel puțin, în opinia lui Bay.

În loc să o ia pe treptele care duceau de la trotuar până la casă, Bay alergă în susul pajiștii abrupte alunecând pe iarba udă. Cu o noapte în urmă, plouase cu găleata, iar rafalele puternice de vânt aduseseră ca prin minune în sfârșit toamna în Bascom. Se simțea bine

că aerul se răcise, iar frunzele ude erau peste tot – în curți, pe trotuare, pe stradă sau se lipiseră de mașini. Lumea părea acoperită cu o crustă formată din petice de zahăr brun și scorțișoară.

Bay își agăță rucsacul de una dintre ramurile goale ale liriodendronului din curtea din față, care încă se legăna când ea urcă treptele verandei din față, câte două deodată, și deschise ușa.

Se prea poate ca în lumea de afară să fi venit toamna, dar în casa Waverley încă mirosea a vară. Era ziua lămâiței, așa că înăuntru plutea un miros dulce-acrișor care te ducea cu gândul la păturile de picnic și la norii alburii în formă de inimioare ale dragostei adevărate.

Poate că totul se întâmpla doar în imaginația lui Bay, dar casa părea mereu să se înfrumusețeze un pic atunci când intra ea, ferestrele întunecate deveneau ceva mai luminoase, iar macaturile păreau să se îndrepte pe rezemătoarele canapelelor. Mama lui Bay spunea că fata iubea atât de mult locul ăsta și că semăna mult în privința asta cu străbunica ei Mary. Bay nu își cunoscuse străbunica, dar, chiar și așa, știa că mama ei nu-i făcea un compliment. Mama ei nu se simțise niciodată cu adevărat acasă când era mică. În timp ce încerca să-și recapete suflul de la alergătura prin peisajul tomnatic, Bay trecu prin vestibul, păși prin salonașul decorat cu aceeași mobilă veche de pe vremea când străbunica ei avea o pensiune aici și intră în bucătăria mare renovată și decorată cu mobilier de serie. Pantofii ei sport, acoperiți aproape complet de marginile zdrențuite ale blugilor largi, scârțâiră pe pardoseala lustruită.

Aerul din bucătărie era greu de la aburul dulceag. Bay o găsi pe Claire, taciturna ei mătușă, la unul dintre aragazuri, cu părul negru scurt prins pe spate cu niște clame desperecheate de la fiica ei de nouă ani, Mariah. Umerii lui Claire erau încordați de la amestecatul și turnatul de zahăr, apă și sirop de porumb, din aceeași

poziţie, în aceleaşi vase mari din cupru, în aceleaşi forme, în fiecare zi, de atâtea luni. Mătuşa ei, Claire, deţinuse o firmă de catering care se bucurase de succes, Preparate Waverly. Era legendă ce putea face Claire cu florile comestibile care creşteau în jurul mărului ciudat din curtea din spate. Toată lumea ştia că, dacă de ziua ta o angajai pe Claire, ea avea să pregătească sos alioli cu năsturel şi cupe de lalea umplute cu salată de portocale, iar invitaţii aveau să plece acasă simţindu-se şi invidioşi, şi încântaţi. Iar, dacă o angajai pentru petrecerea zilei de naştere a copilului tău, prepara minibrioşe cu căpşune şi violete glasate, care aveau să-i facă pe toţi copiii să se poarte frumos şi să doarmă mult după-amiaza. Claire avea o manieră magică de a găti atunci când îşi folosea florile. Fiecare membră a familiei Waverly avea ceva *aparte*, dar Claire era cel mai neobişnuit om dintr-o familie de oameni neobişnuiţi. Iar Bay iubea asta la ea.

Dar totul se schimbase atunci când Claire înfiinţase Dropsurile Waverly, în urmă cu mai puţin de un an. Iarna trecută, Claire căutase cu disperare ceva care să-i aline durerile în gât ale fiicei ei, Mariah, care o făcuseră să-şi piardă vocea şi să nu mai meargă la şcoală zile şi zile în şir. Camerele deveneau neîncăpătoare când se îmbolnăvea Mariah, ca şi cum casa şi-ar fi frânt mâinile de durere. Într-o zi, pe când Claire se agita din cauza unui alt episod de laringită al lui Mariah, auzi ceva căzând în biroul ei din bucătărie. Când intră, văzu că unul dintre vechile jurnale culinare ale străbunicii Mary căzuse pe podea. Acela fu momentul în care Claire descoperi reţeta de dropsuri ascunsă printre instrucţiunile despre cum să scapi grădina de gândaci verzi strălucitori şi ingredientele pentru prăjitura care să-ţi aducă un soţ.

Dropsurile vindecară gâtul fiicei ei, iar apoi deveniră cel mai nou lucru din oraş pe care trebuia să-l încerce toată lumea. Dacă era ceva ce provenea de la un membru al familiei Waverley, atunci, cu siguranţă, avea ceva

curios. Când mamele de la școală aflară de dropsuri, se pomeniră ciocănind la ușa lui Claire la ora două dimineața, cu privirea încețoșată, disperate să găsească un remediu care să aline durerile în gât care îi țineau pe copii (și implicit pe mame) treji toată noaptea.

La sfârșitul iernii, dropsurile - niște bomboane frumoase, colorate ca niște nestemate, de mărimea unor ouă de pitulice, învelite în zahăr pudră - începură să fie cerute suplimentar la petrecerile zilelor de naștere unde Claire livra mâncarea și apoi vrac pentru candy-barurile șic de la absolviri sau nunți.

La nunta lui Lux Lancaster, de la conacul Harold, la care toate pungulețele cu cadouri conținuseră borcănașe cu dropsurile de lavandă umplute cu miere, le gustase pentru prima oară și prietena vărului lui Lux, care lucra pentru revista *Southern Living*. Pe drumul de întoarcere cu avionul în Alabama, aceasta scrisese un articol despre magicele dropsuri violete, cuvintele curgând ca apa pe hârtie. Abia dacă-și mai amintea că îl scrisese, euforică și puțin beată fiind.

După apariția articolului în revistă și după distribuirea acestuia prin social media, comenzile începură să curgă. Acum, oamenii din afara orașului Bascom erau curioși în legătură cu bomboana asta ciudată și în legătură cu această stranie Claire Waverley, care le făcea.

Pentru afacerea ei de catering, Claire obișnuia să angajeze personal doar pentru petrecerile mai mari, în rest făcea totul singură. Afacerea ei de catering fusese cât de mare se putuse, suficient cât să se poată descurca singură, dar cea cu dropsuri căpăta acum atât de multă atenție încât o copleșea.

După școală, Bay lucra pentru mătușa ei. Claire mai avea încă un angajat, un tânăr care studia arta culinară la Colegiul Orion, pe nume Buster, și care muncea suficiente ore încât să poți spune că avea un program aproape cu normă întreagă.

Şi, cu toate astea, întotdeauna aveau senzaţia că rămân în urmă cu treburile.

Odată cu trecerea de la afacerea cu livrarea de mâncare la cea cu bomboane, Claire se schimbase şi ea la rândul ei. Era mereu obosită, muncea întruna şi uneori avea o privire în care aproape că i se citea dorul de casă. Dar niciodată nu cerea ajutorul şi nici nu putea fi abordată în legătură cu subiectul ăsta. Unul dintre numeroasele lucruri ciudate la Claire era că, dacă nu voia să vorbească despre ceva, se închidea imediat în sine ca într-o cursă de şoareci.

Când Bay intră în bucătărie în după-amiaza aceea, după şcoală, Buster vorbea, după cum îi era obiceiul. Putea face asta ore în şir, trăncănind întruna la pereţii din oţel inoxidabil.

– Aşa că i-am spus că pâinea lui era urâtă, iar el m-a poreclit diva aluatului. *Diva aluatului*. Cât tupeu! Ieşim sâmbătă.

Buster era înalt, avea buzele pline şi părul scurt, vopsit albastru la vârfuri. Când, în cele din urmă, observă că sosise Bay, încetă să mai cearnă zaharul pudră deasupra unei grămezi mari de dropsuri tocmai scoase din forme.

– Bună, frumoaso. Iar ai luat autobuzul de mai târziu? Tocmai îi povesteam lui Claire despre un tip pe care l-am cunoscut la cursul de panificaţie. Îl urăsc, dar ar putea fi sufletul meu pereche.

– Diva aluatului? vru Bay să ştie. Îmi place.

– Ce m-am *săturat* de pâine! Abia aştept să vină semestrul viitor în care vom găti cu carne. Azi ce scrie pe tricoul tău? o întrebă Buster. Bay îi arătă, iar el citi: „ÎNCĂ N-AM ÎNCEPUT SĂ LAS LUCRURILE PE MÂINE". Ei, hai, te rog, probabil că ţi-ai terminat toată tema înainte să cobori din autobuz. Ai planuri mari pentru weekendul ăsta? Am auzit că sâmbătă e seară dansantă

de Halloween la școala ta. Mergi cu cineva special? ridică el din sprâncene, una din ele străpunsă de un cercel.

Bay simți cum îi ia fața foc, așa că se întoarse și traversă camera. Se spălă pe mâini și-și puse un șorț. Claire o privi fără să scoată un cuvânt. Spre deosebire de relația cu mama ei, Bay se înțelegea fără vorbe cu mătușa ei. Claire o înțelegea fără ca Bay să fie nevoită să-i spună ceva. În urmă cu două luni, când Bay intrase în bucătăria asta după prima ei zi în clasa a zecea, primul an de liceu, după purgatoriul pe care îl reprezentase școala gimnazială, Claire știuse că se întâmplase ceva. La fel și mama lui Bay, însă doar vag. Claire pusese imediat degetul pe rană și-o întrebase:

– Cine e el?

– Nu. Nimeni special, îi zise ea lui Buster încă întoarsă cu spatele la el. Eu doar ajut la decorarea sălii de dans.

– Cu așa o față, și băieții nu-ți cad la picioare? întrebă Buster. Nu înțeleg.

– Dacă ai fi de prin partea locului, ai înțelege, replică Bay.

– Hai, *te rog!* Toată lumea din orașul ăsta zice mereu așa, de parcă ar trebui să te fi născut aici ca să înțelegi anumite lucruri. Înțeleg destul. Ești doar cât de ciudată vrei să fii. În regulă, i se adresă Buster lui Claire, scoțându-și șorțul, acum că ți-a venit ajutorul, plec la tura mea de la piață.

– Câte locuri de muncă ai acum? îl iscodi Bay.

– Doar trei.

– Și, cu toate astea, încă mai ai timp să mergi și la întâlniri?

Buster dădu ochii peste cap.

– De parcă este așa de greu. Pa, fetelor! le spuse și ieși din bucătărie. Câteva secunde mai târziu, îl auziră strigând. Iar nu se deschide ușa din față! Sunt prins aici! O să mor în casa asta fără să fi cunoscut vreodată

dragostea adevărată! A, stai! Acum s-a deschis. Mai ungeți-vă balamalele!

După ce ușa se închise, Claire se întoarse spre Bay.

– M-am gândit. Aș putea să fac ceva pentru tine. Să-i dai băiatului, celui pe care-l placi, spuse ea cu grijă evitând să-i rostească numele. Aș putea să pregătesc prăjituri cu mentă și ceai cu sirop de caprifoi. Mentă să-i limpezească mintea și caprifoi să-l ajute să vadă. Atunci sigur te va remarca.

Bay clătină din cap, deși luase asta în calcul de zeci de ori, uneori doar pentru că voia ca mătușa ei să facă și altceva în afară de dropsuri.

– Mă îndoiesc că ar mânca din ceva ce i-aș da eu. Ar ști că e de la tine.

Claire încuviință din cap, deși părea ușor dezamăgită.

Brusc, Bay își duse mâna la piept ca și cum nu mai putea suporta, de parcă ar fi avut un nod acolo, mare și greu, care îi apăsa pe cutia toracică. Uneori, era o *durere* reală, fizică.

– Așa e mereu?

– Ar trebui să vorbești cu mama ta, rosti Claire simplu, cu ochii ei negri plini de înțelegere.

Oricât de diferite erau fizic sau temperamental în *toate*, Claire și mama lui Bay vorbeau în fiecare zi. Uneori, când Bay intra în camera de zi a casei, o găsea pe mama ei, Sydney, frunzărindu-și revistele de coafuri, cu telefonul la ureche, fără să scoată nici un cuvânt. Nici de la celălalt capăt nu se auzea nici un sunet.

– Cu cine vorbești? voia Bay să știe.

– Cu Claire, îi spunea mama ei.

– De ce nu ziceți nimic?

– Doar ne petrecem timpul împreună, îi răspundea mama ei ridicând din umeri.

Surorile Waverley nu fuseseră apropiate cât fuseseră mici, dar acum erau prietene la cataramă, așa cum

de cele mai multe ori sunt frații la maturitate, când își dau seama că familia e de fapt o alegere.

Bay nu știa prea multe detalii despre copilăria lor, dar ascultându-le conversațiile prin ferestrele deschise sau din spatele canapelei când era copilă – singura modalitate prin care reușise să afle vreuna dintre chestiile importante –, Bay dedusese că erau aproape orfane. Mama lor, un suflet pierdut și sălbatic, le adusese aici în casa Waverley pe când Claire avea șase ani, iar Sydney abia ce se născuse. Fetițele fuseseră crescute de bunica lor pustnică, Mary. Claire acceptase cu foarte mare ușurință tot ceea ce însemna Waverley, dar Sydney respinsese ideea că era oricum, dar nu normală până mult mai târziu în timpul vieții.

Și, oricât de minunată era mama ei, Bay *încă* nu era sigură că aceasta se acceptase pe deplin. Asta era unul dintre numeroasele motive pentru care Bay se simțea mai apropiată de mătușa ei.

Chiar și așa, era doar o chestiune de timp până ce Claire avea să-i povestească mamei lui Bay despre băiat.

– Nu cred că mama ar înțelege, zise Bay.

– Va înțelege. Crede-mă.

– Tu mă cunoști mai bine ca ea.

– Asta nu-i adevărat, clătină Claire din cap.

Bay se întoarse să privească pe fereastra de deasupra chiuvetei. Grădina din spate era înconjurată de un gard înalt de fier acoperit cu un strat de caprifoi, pe alocuri gros de șaizeci de centimetri, și având deasupra niște țepușe ascuțite precum cele dintr-un cimitir vechi. Nu putea vedea mărul, dar știa că era acolo. Asta îi dădea mereu o oarecare doză de liniște.

– În sfârșit, se răcește. Când va înflori mărul? întrebă ea.

Era toamnă, singura perioadă când mărul ciudat din curtea din spate a reședinței Waverley, cel care se aflase acolo cu mult timp înainte de construirea casei, se afla

în stare latentă. Nimeni nu putea explica motivul pentru care pomul înflorea toată iarna, apoi toată primăvara și vara producea mere mici rozalii. Una dintre cele mai dragi amintiri ale lui Bay era legată de momentele în care, vara, stătea întinsă sub măr, în timp ce Claire se ocupa de grădinărit, iar pomul arunca mere în ea asemenea unui câine care încearcă să-și convingă stăpânul să se joace de-a prinselea. Dar, pe măsură ce se apropia toamna, copacul își pierdea dintr-odată frunzele, apoi nu mai putea decât să-și clatine cu jale ramurile goale până la prima chiciură din anotimp când tresărea din nou la viață. Întreaga familie îi simțea frustrarea.

– Almanahul anunță că prima chiciură de anul ăsta va fi de Halloween, spuse Claire. De sâmbătă într-o săptămână.

– Asta-i târziu. Nu-mi amintesc să fi fost niciodată așa târziu. O să dai petrecere? întrebă Bay plină de speranță.

– Desigur, zise Claire, trecând pe lângă Bay și sărutând-o pe creștet. Ținând oala de cupru în mână, Claire începu să toarne siropul gălbui, dulce-acrișor, de lămâiță în forme rotunde să se întărească. Întotdeauna sărbătorim prima chiciură.

În ziua de toamnă în care înflorea pomul, iar florile lui albe de măr cădeau și acopereau pământul ca o pătură de nea, membrii familiei Waverley aveau obiceiul să se adune în grădină ca supraviețuitorii unei mari catastrofe, să se îmbrățișeze, să râdă în timp ce-și atingeau fețele și brațele ca să se asigure că erau bine, mulțumiți că erau teferi. Era o ușurare că lumea lor revenea la normal. Înainte de prima chiciură, erau mereu neliniștiți, își ofereau inimile cu prea mare ușurință, își doreau lucruri pe care nu le puteau avea, deveneau neatenți și stângaci și se lăsau prea ușor influențați de părerea celorlalți. Prima chiciură însemna să se elibereze, așa că aceasta era întotdeauna un motiv de sărbătoare. După aceea, totul era bine.

Lui Bay, i se părea că ziua aceea nu vine suficient de repede.

Din cauza felului în care lucrurile evoluaseră în ultima vreme, între acum și atunci, erau o groază de chestii rele care se puteau întâmpla.

După ce lucră câteva ore pentru mătușa ei, la apus Bay plecă traversând vecinătățile și curțile din spate, îndreptându-se spre centrul orașului Bascom. În timp ce se apropia de spațiile verzi din centru, observă imediat un bătrân care stătea singur în parc, cu o valiză uzată din piele tăbăcită lângă el. Era ceva ce o atrăgea spre el. Acesta avea o încredere de sine liniștită și tăcută de parcă o simplă privire sau un surâs din partea lui avea să semene cu un secret despre care el știa că avea să-ți schimbe viața, că avea să schimbe totul. Poate că era un preot sau un politician sau un comis-voiajor. Bay reflectă o clipă. Da, în mod cert, un comis-voiajor. De peste drum, Bay se opri să-l fixeze cu privirea, un obicei pe care încerca să și-l înfrâneze pentru că știa că-i deranjează pe oameni.

Odată, când se uitase prea mult la o femeie în băcănie, aceasta se înfuriase și îi zisese: „Îi aparțin lui. O să-și părăsească soția. Nu încerca să-mi spui altceva". Asta o speriase pe Bay pentru că, în primul rând, nu avusese nici cea mai vagă idee că Ione Engle avea o aventură și, în al doilea rând, pentru că ea se uitase pur și simplu la crenguțele care i se prinseseră în păr în urmă cu doar o oră când aceasta se giugiulise pe malul râului cu bărbatul unei alte femei. Dar Bay avea darul ăsta, sau blestemul, după cum obișnuia mama ei să zică, de a-i face pe oameni bănuitori. Bay știa care era locul fiecărui lucru. Dacă darul mătușii Claire era să facă mâncăruri din florile comestibile din grădina Waverley, iar cel al mamei ei era felul extraordinar în care lucra cu părul, pentru că o tunsoare făcută de ea avea să-ți schimbe

în mod inexplicabil ziua, la fel şi Bay putea aşeza exact în sertarul potrivit argintăria într-o casă în care nu mai fusese niciodată. Doar dacă privea străinii în parcări ştia către ce maşini se îndreptau.

Bay îl privi pe bătrânul care stătea cu mâinile în buzunare cercetând împrejurimile cu o privire calmă – magazinele destinatele turiştilor din centrul Bascomului, fântâna de pe spaţiul verde unde uneori obişnuiau să se adune elevii. Privirea lui zăbovi curioasă pe sculptura de dincolo de fântână, care fusese făcută de elevul câştigător de la clasa de arte de la Orion. Sculptura se schimba în fiecare an. Anul acesta era un bust din ciment, înalt de peste doi metri şi lat de trei, al fondatorului Colegiului Orion, Horace J. Orion. Capul cenuşiu uriaş era pe jumătate îngropat în iarbă, aşa că nu se vedea decât partea superioară – de la nas în sus. Horace J. Orion arăta de parcă se întorcea din morţi şi trăgea cu ochiul de sub pământ şi cântărea lucrurile înainte de a decide dacă într-adevăr merita efortul. Capul ăsta uriaş aflat în mijlocul centrului oraşului era chiar haios. Înflăcărarea localnicilor se stinsese în lunile scurse de la instalarea acestuia, dar rămânea încă un subiect de discuţie când nu mai existau alte motive de bârfă.

Vântul încetase să mai bată, dar părul grizonant al străinului şi manşetele pantalonilor se mişcau uşor ca şi cum atrăsese spre el orice ultimă suflare a brizei, asemenea păsărilor care sunt atrase spre seminţe. Ochii lui argintii luminoşi se opriră asupra lui Bay. Erau despărţiţi de drum, dar, în mod ciudat, toate maşinile părură să fi dispărut. Când bărbatul surâse, fu exact cum bănuise Bay. Fu ca şi cum îi putea spune tot ceea ce voia ea să audă.

– Mă întrebam, îi vorbi el pe un ton blând, mi-ai putea spune unde se afla Pendland Street?

Bay se opri să se gândească la coincidenţă. Ea tocmai plecase din casa Waverley de pe Pendland Street, o stradă

lungă și șerpuitoare pe care se aflau cele mai vechi case din Bascom, case cu multe coridoare, în stil *shabby chic* pe care turiștii adorau să le vadă. El putea aparține oricăreia dintre ele. Bay se uită la valiza lui veche. Poate chiar hanului de pe stradă. Îi făcu semn înapoi, spre direcția din care venise ea.

– Mulțumesc, rosti bărbatul.

Brusc, mașinile își făcură din nou apariția, gonind pe strada aglomerată din centru, obturându-i vederea. Fata alergă spre automatul de ziare din apropiere, se sui pe el ținându-se de stâlpul felinarului de alături. Spațiul verde era însă pustiu acum. Bărbatul dispăruse.

Cum stătea ea acolo, pe automat, pe lângă ea trecu un Fiat albastru. Înăuntru, se aflau fetele din clasele mai mari ale liceului lui Bay: Trinity Kale, Dakota Olsen, Riva Alexander și Louise Hammish-Holdem. Louise se aplecă afară pe fereastră și îi strigă lui Bay pe un ton melodios:

– Mergem acasă la Josh! Vrei să-i mai dăm încă un *bilet* din partea ta?

Obișnuită cu asta, Bay doar oftă și privi mașina îndepărtându-se, apoi sări de pe automatul de ziare și porni spre salonul de coafură al mamei ei de dincolo de parc.

Când intră în salon, o văzu pe mama ei prinsă într-o discuție cu ultima ei clientă programată. Sydney avea treizeci și opt de ani, dar părea mai tânără. Se îmbrăca îndrăzneț, preferând pantalonii scurți asortați cu ciorapi cu dungi și rochii vintage după moda de la mijlocul secolului XX. Avea o piele catifelată și un păr blond caramel fermecător... de obicei. Azi, Bay putea jura că avea niște nuanțe electrice noi de roșcat, unele care nu se aflaseră acolo în dimineața aceea.

Bay își lăsă rucsacul în spatele biroului de la recepție, unde Violet, recepționera nouă (complet ineficientă) a mamei ei, dormea profund pe scaun. Ba chiar și sforăia ușor. Bay luă o carte broșată jerpelită din rucsac și o flutură

ca mama ei s-o vadă, apoi făcu semn cu degetul spre ușă spunându-i că avea să o găsească afară citind.

Sydney încuviință din cap aruncându-i o privire ce părea să strige „școala de șoferi". De câteva luni, o bătea la cap pe Bay să se înscrie să ia lecții de șofat, dar ea nu voia să învețe să conducă. Dacă o făcea, cine știe cum se mai făcea de rușine înainte de prima chiciură. Nu, îi plăcea să meargă pe jos și cu autobuzul spre casa mătușii ei Claire și s-o aștepte pe mama să iasă de la serviciu seara. Prea multă libertate era periculoasă pentru o fată îndrăgostită.

– Ia-ți telefonul! O să te sun dacă termin mai devreme, zise Sydney, iar Bay se întoarse în silă spre rucsac, își luă telefonul și-l puse în buzunar.

Mama ei spunea că ea era foarte posibil singura adolescentă din lume căreia nu-i plăcea să vorbească la telefon. Asta nu era neapărat adevărat, numai că, în afară de mama ei, nu o mai suna nimeni.

Bay traversă parcul zăbovind o clipă în locul de unde dispăruse bărbatul mai în vârstă, gândindu-se să se întoarcă spre casa mătușii Claire să vadă dacă mersese într-acolo. Dar, dacă făcea asta, însemna că nu mai putea merge până la casa lui Josh Matteson și înapoi înainte de ultima programare a mamei ei. Așa că o tăie prin și mai multe curți, apoi prin păduricea de lângă învolburarea rece a râului, spre locul unde se aflau cele mai frumoase case din Bascom. Acolo locuiau noul director al Colegiului Orion, precum și câțiva doctori. Și familia Matteson, care deținea cea mai mare fabrică de materiale de construcții din tot statul. Locuitul într-o casă modulară? Probabil că fusese inventat aici de către cei care trăiau în reședința în stil Tudor cu șapte dormitoare. În umbra copacilor pe jumătate desfrunziți, Bay urcă dealul care dădea spre peluza din spate a lui Matteson. De acolo putea să vadă direct dincolo de piscina

care fusese acoperită în anotimpul rece spre jacuzzi și spre ușile deschise ale curții interioare.

Acolo erau strânși deja o mulțime de puști, unii în jacuzzi, alții uitându-se la televizor în camera de zi din dreapta curții interioare. Profitau de faptul că părinții lui Josh Matteson lipseau o lună de acasă. Cu toții se străduiau un pic cam tare să pară relaxați, așa cum văzuseră în vreun film, dar adevărul era că locul nici unuia nu era de fapt acolo.

Bunăoară, fetele din Fiat. Trinity Kale, ai cărei părinți divorțau, ar fi trebuit să fie în Florida cu bunicii ei. Iar Dakota Olsen își dorea să-și scrie eseul pentru colegiu, fiindcă, în mod cert, locul ei era la Princeton. Riva Alexander, grăsuța cea sfioasă, care stătea întotdeauna în partea de jos a piramidei majoretelor și care ținea mereu cură de slăbire, ar fi vrut să fie acasă și să gătească. Cât despre Louise Hammish-Holdem, ei bine, Bay nu putea spune exact unde era locul ei, ci doar că în nici un caz nu aici. Acesta era, în câteva cuvinte, liceul. Nimeni nu se afla acolo unde îi era locul. Cu toții erau în drum spre altceva, iar asta o înnebunea pe Bay pentru că știa exact unde trebuia ea să fie. Locul ei era aici în Bascom.

Cu Josh Matteson.

Știuse că ea aparținea acestui loc din clipa în care mama ei se mutase din Seattle înapoi aici, pe când ea avea doar cinci ani. Era împlinirea unui vis pe care Bay îl avea de multă vreme, visul de a sta întinsă sub mărul din grădina Waverley, toată lumea fiind fericită, la locul ei. Ceva mai târziu, își dăduse seama că Josh era cel cu care trebuia să fie ea. Bay și Josh nu avuseseră niciodată ocazia să socializeze până anul ăsta când Bay intrase în sfârșit la liceu, unde Josh era acum în ultimul an.

Josh stătea la una dintre mesele din curtea interioară prins într-o discuție animată cu un alt membru al echipei de fotbal. Era un băiat blond, frumos, simpatic

şi cu suflet mare, dar atât de nefericit, încât Bay se mira că nimeni altcineva nu mai vedea asta. Nefericirea emana din el ca fumul, de parcă ar fi ars încet, de parcă l-ar fi mistuit.

Locul ei era alături de el. Numai gândul ăsta era îndeajuns de greu de îndurat. Iar faptul că ştia că şi locul lui era lângă ea, dar se afla pe un drum pe care nu ar fi trebuit să fie, era înfiorător.

Cel mai greu lucru pe care încercase vreodată să-l facă fusese să-l convingă şi pe el să creadă asta. În urmă cu două luni, se făcuse de râs când îi scrisese un bilet şi-şi crease o reputaţie de care chiar nu avea nevoie, având în vedere că deja era o Waverley. Aşa că acum stătea la distanţă. În sfârşit, înţelegea că, oricât de mult ai încerca, nu poţi face pe cineva să te iubească. Nu-i poţi împiedica pe oameni să ia o decizie greşită.

Nu exista nici o vrajă pentru asta.

Mai târziu în seara aceea, Claire Waverley se trezi tremurând. Fereastra dormitorului de la etajul turnuleţului era deschisă lăsând să intre aerul rece. Frigul plutea deasupra patului scăpărând în steluţe albe pe care aproape că se putea întinde să le atingă.

Claire se ridică în linişte şi merse la fereastră să scoată scândura pe care soţul ei, Tyler, o folosise s-o facă să stea deschisă. Ploaia torenţială din noaptea precedentă adusese în sfârşit în oraş o vreme mai răcoroasă, care venea după o vară indiană extrem de toridă. Afară, luminile stradale din cartier străluceau învăluite într-o ceaţă albăstruie, precum cea a unui bec cald în frigider.

Claire privi peste umăr la Tyler care-şi dăduse la o parte păturile de pe el, lăsându-şi pieptul dezgolit să emane valuri de căldură. Lui nu îi era niciodată frig. Mai mult, tot anul îşi purta papucii Birkenstock fără şosete.

– Am ceva treabă de terminat, spuse ea încetişor.

Cuvintele abia căpătară contur, pentru că nu voia să-l trezească. Dacă se trezea, avea să-i spună că treaba putea să mai aştepte până dimineaţă. Claire se întoarse, ratând momentul în care Tyler deschise ochii. Dar n-o opri.

Erau căsătoriţi de aproape zece ani, şi Claire încă se mai întreba, atunci când era obosită şi extrem de irascibilă, cum de mai era el încă aici, cum de o mai iubea atât de mult. El nu era din partea locului... se mutase aici în urmă cu zece ani ca să ocupe un post la Colegiul Orion, un moment din viaţa ei pe care Claire îl descria drept Anul În Care Totul S-a Schimbat... aşa că el nu băgase niciodată în seamă superstiţiile şi excentricităţile din Bascom. El nu se arătase niciodată interesat de faptul că toată lumea din oraş credea că familia Waverley avea nişte calităţi care nu puteau fi explicate. De fapt, în sinea ei, Claire ştia că el nu credea nimic din toate astea. El iubea ceea ce *nu* era special la ea – părul ei, râsul ei, chiar şi felul în care mergea, iar asta o nedumerea. Fără darul ei, ar fi fost o persoană pe care nici măcar nu şi-o putea închipui. Mai de mult, pe când era nemăritată, obişnuia să creadă că singura ei calitate salvatoare era aceea că făcea parte din familia Waverley. Claire îşi iubea soţul cu o putere care o putea face să-i dea lacrimile, iar gândul de a-l pierde îi dădea senzaţia că se afla pe marginea unui abis negru fără fund, pe punctul de a se prăbuşi în el. Scutură din cap şi păşi de-a lungul coridorului. Iarăşi devenea prăpăstioasă. Tyler nu pleca nicăieri. Ştia că soţul ei era la fel de răbdător şi de fericit ca o frunză purtată de vânt, plutind în orice direcţie mergea şi Claire. Dar ea îşi dăduse cu mult timp în urmă seama, chiar şi după ce dispăruseră visele acelea repetitive cu plecarea mamei ei, că, dacă ai fost abandonat când erai mic, nu mai poţi niciodată să uiţi că oamenii sunt capabili să plece, chiar şi dacă nu fac asta niciodată.

Claire se opri la marginea holului şi deschise uşa de la camera fiicei lor, Mariah, şi observă că şi fereastra

ei era deschisă. Copila dormea într-o poziție asemănătoare cu cea a lui Tyler, cu brațele și picioarele întinse, ca și cum ar fi visat că plutește pe suprafața caldă a unei ape. Fata semăna atât de mult cu tatăl ei și atât de puțin cu Claire, încât uneori i se părea uneori că iubește încă o părticică din el, fără nici o legătură cu ea însăși.

În timp ce traversă încăperea, Claire ridică hainele de balet și rucsacul lui Mariah, privind în jur și simțind normalitatea fiicei ei ca pe un careu de cuvinte încrucișate pe care ea nu-l înțelegea absolut deloc. Mariah dorise o cameră roz, perfect roz, în nuanța glazurii prăjiturii cu pepene. Își dorise mobilier alb și o cuvertură pufoasă de prințesă. Nu dorise un tapet vechi, nici antichități sau cuverturi tricotate manual. Fiica ei mergea la balet și făcea gimnastică și era întotdeauna invitată la petreceri în pijamale sau la zile de naștere. Ba chiar își făcea prieteni cu ușurință. Chiar săptămâna aceea, îi povestise că își făcuse o nouă cea mai bună prietenă, pe nume Em, iar acum nu mai vorbea decât despre Em.

Genul ăsta de normalitate nu era niciodată, cu atâta ușurință, la îndemâna unui membru al familiei Waverley și, cu toate astea, iată că Mariah era la fel de normală ca și tatăl ei, la fel de fericită ca și el, la fel de oarbă în fața excentricităților lui Claire și ale acestei case ca și el.

Se întinse spre fereastra deschisă de la camera lui Mariah și o trase în jos. Se gândi la tot ce avea de făcut la parter. Voia să se asigure că toate comenzile de vineri erau împachetate și etichetate. După aceea, intenționa să răspundă în biroul ei la e-mailurile de afaceri, pe care avea să le salveze în fișierul Schițe ca să le trimită în timpul orelor de lucru ca nu cumva să știe cineva că ea era trează la două noaptea, făcându-și griji pentru lucruri pentru care n-ar fi trebuit să se îngrijoreze.

Toată lumea era încântată de Dropsurile Waverley, de cât de mult creștea afacerea și de cât de mult atrăgea atenția asupra orașului Bascom. Tyler, care ridicase din

sprâncene când aflase rata de profit din timpul verii, remarcase bucuros că noua afacere era, în mod cert, bună pentru fondul de colegiu al lui Mariah. Chiar şi Claire trebuia să admită emoţionată că era minunat să vadă, pentru prima oară, numele Waverley pe ambalajul bomboanelor; nervozitatea neobişnuită, dar deloc neplăcută, care o încercase în clipa în care îşi dăduse cu adevărat seama că un număr imens de oameni de peste tot cumpărau ceva făcut de ea. De Claire. O Waverley. Era ceva atât de diferit de afacerea de catering, lucrurile nu mai erau la fel de intime, ci îşi oferea talentul mai multora. Avea senzaţia că se afla în pragul a ceva grandios şi nu era nici ea imună la ideea de succes. De fapt, era copleşită de ideea asta şi investea tot efortul în afacerea cu dropsuri, gândindu-se la cât de mândră ar fi fost bunica ei. Bunica Mary fusese o femeie extrem de retrasă care-şi vânduse produsele – jeleurile cu mentă, plăcintele cu cremă dragoste-secretă şi vinul de muşcată trandafirie – doar celor care veneau la uşa din spatele casei ei, de parcă toate astea erau un secret ce trebuia ţinut de toată lumea.

Dar, pe măsură ce se apropia prima chiciură care aducea cu ea acea nesiguranţă evidentă, Claire nu mai putea nega că, în mod clar, era ceva neobişnuit cu Dropsurile Waverley. După articolul din *Southern Living*, când începuseră să curgă comenzile lanţurilor de băcănii de lux şi ale magazinelor de specialităţi din tot sudul, Claire nu mai putuse să facă faţă producerii esenţelor care dădeau gustul dropsurilor. Cererea era prea mare faţă de ce putea ea să culeagă din grădină, aşa că fusese rapid nevoită să ia decizia de a cumpăra esenţele, în loc să le prepare.

Şi nimeni nu remarcase.

După cum era înscris şi pe spatele borcanelor, bomboanele de lămâiţă continuau să-i liniştească pe copii şi să le aline durerile în gât. Dropsurile de lavandă încă le mai dădeau oamenilor o senzaţie de fericire, şi toată

lumea încă mai jura că cele de trandafir îi făceau să se gândească la prima lor iubire.

Dar acum bomboanele nu mai conţineau nimic din grădina Waverley, sursa aceea mistică a tuturor lucrurilor pe care Claire le considera adevărate.

În clipele ei de slăbiciune, Claire se trezea gândind. Şi dacă nu era real? Dacă Tyler avea dreptate şi membrii familiei Waverley erau ciudaţi doar pentru că toată lumea spusese asta generaţii de-a rândul, doar pentru că se întâmpla să locuiască lângă un măr care înflorea în momentul greşit al anului? Dacă nu cumva fetiţa care fusese Claire, cea părăsită aici de mică, atârnată de şorţul bunicii Mary, acceptase legenda acestei familii doar pentru că îşi dorise cu atâta disperare să aibă rădăcini? Şi dacă florile nu aveau nimic deosebit? Dacă nici *ea* nu era deosebită? În loc să menţină numele Waverley la nivel local, învăluit în mister, precum bunica ei, îl expusese riscului de a isca speculaţii şi mai mari.

Îşi dorise atenţia, îşi dorise ca şi mai mulţi oameni să-i cunoască talentul, ca şi cum, cu cât îl ştiau mai mulţi, cu atât mai real avea să fie. Dar începuse să se întrebe dacă nu cumva trădase un secret pe care i-l încredinţase bunica ei.

N-o ajuta deloc nici faptul că, în momentul ăsta al anului, Claire simţea şi mai tare lipsa bunicii ei, Mary. Când o pierduse, Claire avea douăzeci şi patru de ani. Asta se întâmplase în urmă cu douăzeci de ani, dar Claire încă mai putea uneori să simtă mirosul de pâine cu smochine şi piper negru şi erau dăţi în care era sigură că Mary încă se mai afla aici, făcându-şi simţită prezenţa după felul cum o cutie de lapte stricat se răsturna în chiuvetă sau după cum, peste noapte, bolurile se ordonau singure pe raft, pe culori. Totul părea atât de natural, de trainic atunci când bunica ei era prezentă şi îi lipsea mult asta.

Se îndepărtă de lângă fereastra lui Mariah ca să se ducă în bucătărie. Se opri, apoi se întoarse la loc. Peste

drum, pe trotuarul din faţa casei doamnei Kranowski i se păru că zăreşte o umbră. Îşi miji ochii, cu nasul aproape lipit de fereastră, iar umbra începu să capete contur.

Cineva stătea în întunericul dintre felinarele stradale. Era un bărbat înalt, care purta ceva deschis la culoare, poate un costum gri. Părul îi era argintiu. Orice altceva era nedesluşit de parcă pielea i-ar fi fost invizibilă.

Dar, în mod cert, se uita în direcţia asta.

Claire se asigură că fereastra lui Mariah era încuiată, apoi coborî repede la parter şi scoase o lanternă din sertarul mesei de lângă uşă. Descuie uşa, o deschise şi ieşi pe verandă. Scândurile reci ale duşumelei îi făcură degetele de la picioare să se chircească. Acum nu mai era nimeni peste drum.

– Alo? strigă ea.

Aprinse lanterna şi îi aţinti lumina asupra curţii din faţă. O pală de vânt se înteţi ridicând câteva frunze şi rotindu-le în aer, scoţând un foşnet ca de pagini răsfoite într-o bibliotecă cufundată în tăcere deplină. Câinele doamnei Kranowski lătră de câteva ori, apoi se aşternu din nou liniştea.

Cu toate astea, în aer plutea o aromă oarecum familiară, ceva ce nu putea identifica precis, o combinaţie de ţigări, bere neagră, sudoare şi ceva destul de ciudat, un balsam de buze ieftin cu aromă de cireşe.

Claire ştia din experienţă că totul avea o semnificaţie. Vedenia cu bărbatul ăsta îi făcu părul de pe mâini să i se ridice.

Momentul primei chiciuri era întotdeauna o perioadă imprevizibilă, dar anul ăsta părea mai... disperată decât alte dăţi.

Ceva era pe punctul să se întâmple.

capitolul 2

Mai devreme, în timpul zilei, când coborâse din autobuz și intrase în parcul din centrul Bascomului, bătrânul privise îngrozit de jur împrejur, întrebându-se cum de ajunsese în acest punct al vieții lui. De obicei, era cu un pas înaintea vremii reci, în timp ce, în fiecare an, călătorea și muncea deplasându-se din nord spre Florida. O mulțime de lucrători de la circ își petreceau iernile acolo, în mare parte cei din garda veche, așa ca el, care nu vorbeau niciodată despre trecut folosind expresia vremurile bune de altădată.

Dar, mai înainte, avea nevoie să câștige repede niște bani, ăsta fiind motivul pentru care se oprise aici. Nu avea să câștige prea mult, dar asta avea să-l ajute să treacă peste următoarele câteva luni. Treaba mersese greu anul ăsta. Pe lista lui, erau din ce în ce mai puțini oameni, și adevărul era că nici el nu mai avea îndemânarea de altădată. Odinioară, reușea să-i șantajeze pe oameni atât de ușor, încât îi putea face să creadă că ideea de a-i da bani fusese doar a lor. Dar acum nu mai avea nici o tragere de inimă.

Sau, cel puțin, așa era expresia.

El era destul de sigur că nu mai avea deloc inimă. Singura chestie care îi mai făcea sângele să curgă prin vene era emoția unei înșelătorii, doar că nici asta nu mai părea la fel de reală acum. Ultima oară când își amintea să fi simțit o bătaie adevărată a inimii lui de odinioară fusese la opt ani când mama lui, Incredibila Zelda Zahler, Îmblânzitoarea de Șerpi de pe Nisipurile Saharei, îl părăsise în timpul nopții, făcându-se nevăzută pentru totdeauna. Numele ei adevărat fusese Ruthie Snoderly și era de baștină din orășelul Juke, Virginia de Vest,

un loc cum nu se putea mai îndepărtat de Sahara. Nu fusese o femeie frumoasă, nici blândă, dar el o iubise.

Sub machiajul ei gros ca o clătită, avea pielea ciupită de vărsat, iar noaptea el obişnuia s-o privească plin de adoraţie din pătuţul lui şi să-şi imagineze că semnele de pe faţa ei erau constelaţii, o hartă secretă a unui loc îndepărtat unde se afla fericirea. Glasul îi era răguşit şi ţărănesc, dar, uneori, chiar şi azi, când auzea accentul acela profund, tipic locuitorilor din Munţii Apalaşi, se trezea tânjind după ceva ce nu avusese de la bun început: un cămin.

Îşi lăsă valiza jos. Oraşul ăsta din Carolina de Nord era un loc ciudat. În parc, era o sculptură cenuşie uriaşă a unui cap pe jumătate îngropat. Unul dintre ochii sculpturii avea un monoclu, iar părul fusese atât de profesionist modelat, încât şi urmele de pieptene păreau reale. Oftă gândindu-se că aproape nu merita efortul. Dacă nu ar fi pierdut deja atât de mult timp să se documenteze, ar fi aşteptat următorul autobuz şi ar fi plecat imediat spre Florida. Poate că ar fi reuşit să se angajeze la Taco Bell pe perioada iernii.

Marele Banditi să lucreze la Taco Bell!

Nu, asta era ceva ce nici măcar el nu putea să-şi închipuie.

Aşa că, s-o luăm pe rând. Trebuia să găsească Pendland Street. Se întoarse şi, peste drum, observă o adolescentă cu părul lung şi negru şi cu o privire fixă. Se oprise să se uite la el. Nu oricine putea să se holbeze la cineva fără să pară nepoliticos. O caracteriză la repezeală: prea atentă.

Îi surâse ca s-o liniştească.

– Mă întrebam, îi zise el, dacă mi-ai putea spune unde se află Pendland Street?

Ea îi făcu semn spre vest, el îi mulţumi, îşi luă valiza şi plecă în grabă. Cel mai bine era ca pentru unii să rămână un mister. Dintr-o situaţie neobişnuită ieşi cel

mai bine creând confuzie. Orice magician care-și merită banii știe asta.

Găsi cu ușurință strada și păși agale pe lângă casele vechi înșirate în dezordine. Destul de decente, presupuse el. Dar cartierul nu-i oferi speranța că avea să câștige mai mulți bani decât se gândise deja.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde avea să stea. Niciodată nu avea.

Adesea, rămânea în vreun parc sau în vreo pădurice pe undeva. Dar oasele lui nu mai erau ca altădată. Acum tânjea după chestii mai moi: scaune mai moi de autobuz, paturi mai moi, ținte mai ușoare. Iar în aerul de aici era o răceală care nu-i plăcea. După ce plecase din nord, nu se mișcase suficient de repede să evite atingerea rece a toamnei care îi făcea încheieturile să înțepenească.

Pe la jumătatea străzii șerpuitoare, se opri. Deja îl dureau picioarele pentru că, deși pantofii îi erau atât de bine lustruiți încât străluceau în lumina soarelui, începuseră să i se găurească în tălpi și simțea fiecare pietricică pe care călca. Privi în sus și văzu că se oprise în fața unei case, care, pe peluza din față, avea un semn pe care scria: HANUL ISTORIC DE PE PENDLAND STREET.

Se uită la numărul casei. Se afla la doar nouă case de locuința următoarei sale ținte. Într-adevăr, nu prevăzuse asta. Poate că viitorul suna bine.

În loc să meargă să cerceteze casa țintei, lucru care oricum era mai bine să-l facă la adăpostul nopții, porni pe trotuar către han. Casa era vopsită în roz, iar obloanele erau cărămizii. De-a lungul arcadelor, ornamentele erau albe și la fel era și veranda. Pe fiecare dintre treptele verandei erau nu mai puțin de patru dovleci, fiecare de mărimi și culori diferite; unii erau chiar albi, iar unul era violet. Lângă ușă, era o urnă cu iarbă uscată de Pampas. Cineva se străduise destul de mult cu decorațiunile de toamnă.

Bărbatul deschise uşa pe care se afla o ghirlandă din lăsnicior şi intră. Interiorul era la fel ca al tuturor caselor transformate în hanuri, mult mobilier din lemn negru lucios, o cameră de zi în stânga, o sală de mese în dreapta, o scară care ducea spre etajul superior. În foaier se afla recepţia. Aici erau şi mai mulţi dovleci, alături de care erau expuse plante uscate de pana zburătorului şi lampioane japoneze din hârtie. Cineva îşi luase foarte în serios cursurile de aranjamente florale.

Îşi puse valiza jos şi se uită în jur. În seara asta, nu se afla nimeni aici. Probabil că nu serveau cina oaspeţilor. Dar sala de mese îi indica faptul că acolo se putea servi micul dejun sau prânzul, ceea ce însemna că exista şi o bucătărie pe care o putea ataca pe furiş. Trecuseră ore bune de când mâncase ultima oară. Apăsă clopoţelul de pe birou şi aşteptă în timp ce studie fotografiile de pe perete. Majoritatea înfăţişau un bărbat de vreo şaizeci de ani, afectat şi făcând pe sfiosul, care dădea mâna cu oameni care păreau să fie nişte personalităţi ale locului. Dar persoana care-şi făcu apariţia din camera din spatele scării nu fu bărbatul din fotografii, ci o femeie îngrozitor de slabă care îi aminti de o contorsionistă pe nume Gretel, pe care o cunoscuse cândva. Femeia asta avea în jur de şaizeci de ani. Avea părul vopsit castaniu-închis şi pielea pământie a cuiva care avea obiceiul să fumeze două pachete de ţigări pe zi. Ochii, probabil singura ei trăsătură frumoasă în tinereţe, erau foarte verzi. O măsură imediat din priviri. Era o femeie care-şi dăduse de mult seama că nu avea să găsească fericirea până la adânci bătrâneţi, dar, ca toate femeile dezamăgite, încă mai credea în ea, ştiind însă că îi era menită altcuiva.

– Pot să vă ajut? întrebă ea fără prea mult entuziasm.

Duhnea a fum de ţigară.

El îi surâse şi îi susţinu privirea. Era mai bătrân cu douăzeci de ani decât ea, dar ştia că încă mai era atrăgător, mai ales prin felul lui manierat de a se purta. Părul

argintiu îi era des, iar ochii aveau o nuanță neobișnuită de cenușiu strălucitor. Erau niște ochi care puteau hipnotiza, acesta fiind și singurul motiv pentru care, după plecarea mamei lui, i se permisese să rămână alături de Circul Ambulant al lui Sir Walter Trott. Ei bine, unul dintre motive.

- Aș dori o cameră, vă rog.

Ea se întoarse spre computerul de pe birou și-l scoase din standby cu o mișcare a mouse-ului.

- Aveți rezervare?

- Din păcate, nu.

Femeia îl privi exasperată.

- E sezonul când lumea vine să vadă peisajele de toamnă. Îmi pare rău, avem toate camerele rezervate.

El se aplecă ușor și se uită la buzele ei părând să-și arate aprecierea pentru micul efort pe care îl depusese să se rujeze.

- Sigur n-ați putea face o excepție pentru acest călător obosit? Vin de departe.

Femeia păru speriată, de parcă genul ăsta de atenție ar fi fost ceva neașteptat. Neașteptat, dar nu nedorit. Nu, n-o citise greșit. Rareori i se întâmpla s-o facă.

- Fratele meu s-ar enerva foarte tare, rosti ea ducându-și mâna la gulerul tricoului polo alb cu emblema Hanului de pe Pendland Street brodată pe piept.

- Dar ceva îmi spune că dumneata știi cum să eviți asta, insistă el surâzând. Se uită la mâna care se juca nervos cu gulerul, dându-i de înțeles că observase că nu purta verighetă. Întotdeauna am fost de părere că cei mai deștepți oameni nu sunt cei aflați la conducere, ci cei care îi lasă să creadă că sunt la conducere. Frate mai mare? Din pozele de pe perete, se vedea că așa era.

- Da. De unde ați știut?

- Și eu am avut un frate mai mare.

Bineînțeles că nu avea.

- Şi el era un ghimpe-n coaste? întrebă femeia. Vorbele ei familiare, colocviale, îi dădură de înţeles că reuşise s-o cucerească.

Bărbatul încuviinţă din cap în semn de solidaritate.

- Câte aş mai putea povesti!

- Ador să aud o poveste bună. La dracu', spuse ea, întorcându-se la computer. Este ziua dumitale norocoasă. De obicei, fratele meu nu mă lasă să mă ocup de recepţie. Zice că nu am calităţi de recepţioneră. Pot să anulez o rezervare. Tastă ceva la calculator. O carte de credit şi un document de identitate? îi ceru ea privind în sus spre el.

- În valiza mea, replică el făcând semn spre geamantanul ponosit din piele pe care îl lăsase la uşă. Dacă nu vă deranjează, aş putea fi condus mai întâi în camera mea? O să cotrobăi prin lucruri şi-am să le găsesc. Poate după ce trag un pui de somn.

Dacă o păcălise, femeia nu lăsă să se vadă. Era ferm convins că trecuse de mult de punctul în care să-i mai pese dacă fratele ei era sau nu plătit.

- Camera şase, atunci. Micul dejun începe la opt, iar la patru servim ceai. Îi înmână o cheie. Nu-i pomeniţi discuţia asta fratelui meu.

- Buzele-mi sunt pecetluite, o asigură el. Mulţumesc, doamnă...?

- Ainsley. Anne Ainsley. *Donşoară,* sublinie ea. Iar dumneata eşti?

Marele Banditi surâse şi îi făcu o plecăciune pe jumătate.

- Russell Zahler, la dispoziţia dumitale.

A doua zi dimineaţă, Sydney Waverley-Hopkins stătea la masa din bucătărie în vreme ce Bay mânca fulgi de ciocolată şi-şi recitea exemplarul zdrenţuit din *Romeo şi Julieta.* Era deja îmbrăcată de şcoală şi purta un tricou

pe care scria: VINO DE PARTEA ÎNTUNERICULUI. AVEM PRĂJITURI.

Sydney se uită insistent la ea, dar Bay nu ridică privirea.

- Hmm, își drese Sydney glasul plecându-și capul mai jos în încercarea de a-i întâlni privirea lui Bay pe deasupra cărții.

Nu.

Sydney oftă, se ridică și-și umplu din nou cana cu cafea. Nu avea să ajungă la serviciu înainte de zece, dar nu voia să rateze ocazia de a-și petrece timpul cu Bay. Era hotărâtă să fie prin preajmă atunci când fiica ei avea, în cele din urmă, să se hotărască să-i mărturisească ce o frământa, ce o făcea atât de distantă și de nefericită în ultima vreme.

Orice ar fi fost o făcea pe Bay să vrea să-și petreacă din ce în ce mai mult timp cu mătușa Claire. Dar Sydney nu voia să renunțe la diminețile astea. Avea, pur și simplu, să stea și să aștepte. Într-o bună zi, Bay va avea nevoie de sfatul ei. Sydney își amintea cu o claritate, pe care și-ar fi dorit să nu o aibă, anii propriei adolescențe petrecuți aici în Bascom. Uneori i se tăia răsuflarea când își amintea senzația de sufocare pe care o simțise în toți anii aceia. Știa prin ce trecea fiica ei, chiar dacă Bay nu credea asta.

Era chiar înainte de ivirea zorilor, iar fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie era întunecată. Sydney putea vedea imaginea lui Bay reflectată în ea. Își legă chimonoul roșu strâns în jurul ei. Simțea un gol în stomac de fiecare dată când își dădea seama că unicul ei copil avea să devină adult peste câțiva ani. Avea vaga bănuială că Bay se afla în fața unui vid și, de îndată ce aceasta avea să se miște, Sydney avea să fie înghițită de întuneric. Sydney presupusese întotdeauna că, până la vârsta asta, va avea mai mulți copii. Încerca să nu se gândească la asta chiar în fiecare lună. Credea că, dacă se prefăcea

că nu se uită la calendar, poate că soarta avea să-i surâdă și să-i facă o surpriză. Dar nu se întâmpla așa. În aceste ultime săptămâni, această idee aproape o înnebunise pe Sydney. Se dusese în pauza de masă și-și luase prin surprindere soțul, pe Henry, în biroul lui sau sărise pe el din clipa în care se băgau noaptea în pat.

Înainte să o aibă pe Bay, nu avusese nici un pic de experiență cu copiii și nu luase întotdeauna cele mai bune decizii. Mai voia o șansă. Stătuse mult mai mult decât ar fi trebuit cu tatăl lui Bay, David. Era unul dintre lucrurile acelea pe care femeile pur și simplu le *presupun* despre ele însele – că sunt genul care pleacă după prima palmă, că nu-și vor lăsa niciodată copilul să trăiască într-un astfel de mediu. Dar abilitatea unei femei de a se surprinde pe sine e mult mai puternică decât abilitatea de a-i surprinde pe alții. Sydney rămăsese, neștiind unde altundeva să se ducă. Din orașul în care locuia, Bascom, plecase pe când avea optsprezece ani, rupând orice legătură cu focul resentimentelor ei, intenționând să nu se mai întoarcă niciodată. Își urâse reputația de Waverley, îi urâse pe toți cei de vârsta ei care o respinseseră și detestase că aici nu putuse niciodată să fie cine dorise cu adevărat să fie. Dar nu-și dorea să fie nici persoana care fusese în timpul relației cu David. Fugise din Seattle și-l părăsise pe David pe când Bay avea cinci ani. Își dăduse în cele din urmă seama că, dacă se înșelase atât de tare în legătură cu viața din afara Bascomului, poate că greșise și atunci când plecase din Bascom.

Încă mai erau situații când se trezea în miez de noapte amintindu-și frica, durerile și vânătăile de pe părțile laterale ale trupului și de pe pomeți, gândindu-se că David încă mai trăia, că avea să le găsească pe ea și pe Bay aici. Dar el nu mai era de mult, își amintea. Erau zece ani de-atunci. Din anul în care totul se schimbase, după cum obișnuia să spună Claire. Murise brusc

în închisoare după ce, în sfârșit, Sydney depusese plângere la poliție.

Da, făcuse o mulțime de greșeli. Iar de data asta, își dorea cu disperare să facă lucrurile bine. Poate că așa avea să simtă că, în sfârșit, fusese iertată. Se trezi speriată din reverie când auzi lingura lui Bay zăngănind în bol. Văzu atunci reflexia lui Bay ridicându-se de la masă.

- În după-amiaza asta are loc ultima întâlnire a comitetului care se ocupă de decorarea sălii pentru petrecerea de Halloween, nu? o întrebă Sydney în timp ce Bay veni lângă ea și-și puse bolul de cereale în chiuvetă.

- Da. Însă voi termina la timp să merg să stau cu Mariah, cât tu și Claire veți fi la întâlnirea voastră dublă.

Asta o făcu pe Sydney să râdă.

- Faci să pară atât de dezagreabil. *Întâlnire.* Bleah! Ce lucru îngrozitor! Ar trebui să încerci și tu la un moment dat. Ți-ar plăcea.

- Nu m-a invitat nimeni, replică Bay încheindu-se la hanoracul cu glugă. Pot să dorm în casa Waverley în noaptea asta de vreme ce tot voi fi acolo să am grijă de Mariah?

- Dacă e de acord Claire. Știi, ai putea să lansezi tu invitația. Vreau să zic să inviți un băiat în oraș.

- Sigur, răspunse Bay dându-și ochii peste cap.

- Nu, serios, insistă Sydney, scoțând părul lung al lui Bay de sub hanorac și aranjându-l în jurul umerilor. Invită-l pe Phin! Vă văd vorbind mereu în stația de autobuz.

- Suntem amândoi niște paria. Asta e tot.

- Nu ești o paria. Cu cât zici asta mai mult, cu atât mai adevărat devine în mintea oamenilor. Sydney își privi fiica în ochi. Aș vrea să te pot face să te vezi așa cum te văd eu.

- O fată de cinci ani al cărei cel mai bun prieten e un măr? întrebă Bay punându-și volumul din *Romeo și Julieta* în rucsac.

- Nu.

Deşi asta era adevărul. Sydney avea întotdeauna s-o vadă pe Bay ca pe fetiţa cu părul negru şi ochii albaştri din vara în care veniseră să locuiască cu Claire. Bay obişnuia să stea cu orele întinsă sub pomul din curtea din spate a domeniului Waverley şi să viseze cu ochii deschişi.

– O fată de *cincisprezece ani* al cărei cel mai bun prieten e un măr? continuă Bay.

– Bay, încetează, o certă Sydney urmând-o până în camera de zi. Nu mărul ăla e prietenul tău. Phin e prietenul tău. Riva Alexander e prietena ta. Ea te-a rugat să faci parte din comitetul care se ocupă de decorare, nu?

– Riva e... cumsecade, cred. Dar nu e prietena mea. M-a numit pentru că a văzut că profesorii îmi tot cer să le rearanjez băncile din clase în poziţiile cele mai potrivite, o contrazise Bay. Ştii cum îmi spun copiii? Bay Feng Shui. Riva *m-a numit* în comitet, nu m-a rugat.

– Pentru că eşti atât de bună la genul ăsta de chestii. Viitorul tău este designul interior. Sunt sigură. Asta ar trebui să studiezi când o să mergi la facultate, o încurajă Sydney, dându-i de înţeles că nefericirea asta nu avea să dureze la nesfârşit.

Bay ridică din umeri şi îşi luă rucsacul de pe canapeaua mare bej din faţa şemineului.

Când Sydney se căsătorise cu Henry, căpătând astfel rădăcini aici într-un mod pe care nu şi-l închipuise sub nici o formă la optsprezece ani când părăsise oraşul, ferma era decorată ca o grotă. Henry şi răposatul lui bunic locuiseră mulţi ani singuri aici, nefiind vreodată deranjaţi de pereţii negri şi de covoarele tocite pe traseele urmate de ei: de la uşa din faţă în camera de zi; din camera de zi în dormitor; din dormitor în baie; din baie în bucătărie şi de aici la uşa din spate.

Henry îşi urmase bunicul în fiecare zi a vieţii sale. Când Bay şi Sydney se mutaseră aici, readuseseră locul la viaţă cu mobile şi draperii în culori deschise, covoare

noi şi vopsea galbenă care strălucea în lumina soarelui. În urmă cu câţiva ani, renovaseră chiar şi bucătăria cu dulapuri cu uşi de sticlă, o chiuvetă rustică incorporabilă şi podea aurie. Se prea poate ca decorul să se fi schimbat, dar traseul lui Henry rămăsese acelaşi. Încă făcea acelaşi drum prin casă în fiecare zi. Dar, spre deosebire de bunicul lui, el nu avea un fiu sau un nepot care să-l urmeze. Gândul ăsta o făcu pe Sydney să-şi ducă mâna la burtă.

Bay merse spre uşa din faţă.

– Mamă, nu vreau să mă cert cu tine. Fac ce pot mai bine. Chiar mă străduiesc. Oricât de mult ai încerca tu, n-ai cum să faci lucrurile mai uşoare pentru mine. Ştiu că vrei. Dar nu poţi. Te iubesc.

Aici se înşela. Bay se sufoca, numai că n-o ştia încă. Iar treaba lui Sydney era s-o ţină pe linia de plutire. Sydney o urmă spre uşa de la intrare şi-o privi pe Bay coborând treptele din faţă. Soarele începea să răsară.

– Şi eu te iubesc, copila mea, îi replică ea.

Bay o luă pe aleea lungă îndepărtându-se de fermă pe câmpuri reci şi umede. Începea să se mai lumineze acum, iar ceaţa spectrală care încă mai plutea deasupra pământului nu mai era la fel de înfricoşătoare. În depărtare, putea auzi vacile cum erau mânate spre zona de muls din grajd. Era o treabă lentă, de zi cu zi. Era asemenea unui dans care se repeta în fiecare dimineaţă. Tatăl ei, Henry, dansa cu vacile.

Când ajunse la drumul principal, Phineus Young era deja acolo. Era un băiat înalt şi subţirel cu părul blond, aproape alb şi cu ochii de un verde pal. Familia lui de oameni simpli locuia peste drum, pe o proprietate presărată cu maşini vechi şi cauciucuri de tractor folosite pe post de ghivece de flori. Membrii familiei Young erau cunoscuţi pentru forţa lor. Erau cei care se ocupau în oraş de munca manuală şi de orice altceva necesita

spatele lor puternic. De-a lungul anilor, mulți dintre ei lucraseră la ferma de lapte.

Legenda spunea că, în fiecare generație, avea să se nască un copil Young cu o putere chiar și mai mare decât a unui Young obișnuit, iar acel copil avea să fie întotdeauna botezat Phineus. El avea să fie cel mai puternic bărbat din oraș, cel pe care toată lumea voia să-l cheme doar la treburile cu adevărat grele - să ridice singur capace vechi de fântână, să mute bolovani mari din locuri strâmte sau să taie copacii înalți atunci când dormeau copilașii și nu se putea folosi un fierăstrău cu lanț zgomotos.

Dar Phin nu era ceea ce ai putea numi un turn de forță. În ciuda numelui său și a așteptărilor tuturor, nu era cel mai puternic bărbat din oraș. Pe el nu-l ruga nimeni să mute nimic. După cum singur se descria, era o nulitate. Se întâlneau aici în stația de autobuz în fiecare dimineață încă din clasa întâi. Mama lui Bay stătuse cu ei ani de-a rândul, făcându-și griji să-i lase singuri pe drum. Părinții lui Phin nu-și făceau niciodată griji. Nimeni nu avea să se ia de vreun membru al familiei Young, cu atât mai puțin de unul pe nume Phineus. La un moment dat, prin clasa a șasea, Bay își convinsese în sfârșit mama că ea și Phin erau în siguranță.

– Bună, Phin, îl salută Bay oprindu-se lângă el.

Respirația-i formă un nor vizibil de abur în față. Își vârî bărbia în hanorac. La școală nu vorbeau niciodată, doar aici. Aveau o învoială de stație de autobuz.

– Bună, Bay.

Știa și el de scrisoarea pe care i-o trimisese lui Josh. Toată școala știa. Dar el avea suficient tact, încât să nu aducă niciodată vorba despre asta. Rămaseră în frig, cufundați într-o tăcere confortabilă. La ora asta a dimineții, nu prea era cine știe ce trafic.

– Și vor fi decorațiuni frumoase la petrecerea de Halloween de mâine? o întrebă Phin dintr-odată.

- Da. Bay îl privi curioasă. Vii?

Băiatul râse zgomotos şi răscoli acostamentul de pietriş al drumului cu vârful cizmelor lui militare vechi care îi aparţinuseră tatălui său care murise în Afganistan.

- Eu? În nici un caz. Făcu o pauză, după care adăugă: Riva Alexander e şi ea în comitetul care se ocupă de decorare, nu?

- Da.

- Am auzit-o vorbind despre mâncarea pe care o va aduce. Părea drăguţ, rosti Phin gânditor. Ea e drăguţă.

- Riva? Serios? Fata clătină din cap parcă dezamăgită de el. Phin.

- Ei, haide! Tu poţi să mori după Josh Matteson, dar eu n-am voie s-o plac pe Riva? Văzu atunci expresia de pe faţa lui Bay şi adăugă: Scuze!

- E în regulă. Când îţi scoţi inima din piept şi-o expui s-o vadă toată lumea, nu e ca şi cum te-ai putea aştepta să nu observe careva.

Phin râse scurt.

- Putem întotdeauna să visăm la o viaţă normală, nu-i aşa?

- Nu, Phin, nu putem. Şi nici n-ar trebui. Suntem bine aşa cum suntem! Suntem foarte bine, insistă ea înfuriindu-se din nou.

În ultima vreme era cam des aşa. Înainte nu avea astfel de stări. Întotdeauna avusese încredere ştiind care îi era locul şi cine era ea, dar, în ultima vreme, fusese atât de *agresivă* în legătură cu treaba asta. Uneori, se auzea şi chiar şi ei i se părea enervantă. Era prea înverşunată. Ştia asta, dar zilele astea îi era foarte greu să-şi controleze emoţiile. Îi venea să plângă din orice. Se înfuria absolut fără motiv pe mama ei. Avea cincisprezece ani. Totul avea legătură cu asta. Dar mai era şi din cauza momentului din calendar. De îndată ce avea să dea prima chiciură, era sigură că totul avea să fie iarăşi bine. Avea să fie mai drăguţă cu mama ei. Avea să se înscrie la şcoala

de șoferi. Și poate că Josh Matteson avea să se îndrăgostească de ea, și totul avea să fie perfect.

– Vreau să trăiesc și eu în lumea ta, spuse Phin.

– Despre ce vorbești, ciudatule? zise ea înghiontindu-l în joacă. Băiatul era așa de slab, că avu senzația că împinge ceva fragil, cum ar fi un pai. Faci asta deja.

În vinerea aceea, după ore, Bay se îndreptă spre ultima întâlnire a comitetului de decorare care se ținea în sala de sport a școlii – un edificiu ultramodern, stânjenitor de mare, pe lângă care celelalte trei clădiri cu săli de clase ale Colegiului Bascom păreau niște pitici. În urmă cu câțiva ani, clubul de susținători ai școlii strânseseră fondurile pentru sala de sport în doar șase luni. Aparent, erau o mulțime de părinți cu buzunare adânci și cu amintiri legate de anii glorioși ai sportului de aici. Locul mirosea a vopsea proaspătă, a plastic nou și a ocazii ratate. La prima întâlnire de după ore a comitetului de decorare din urmă cu o lună, Riva Alexander o lăsase pe Bay să schițeze cum voia ea să arate sala, apoi o lăsase pe Bay să facă o listă cu ce trebuia cumpărat, în vreme ce celelalte fete din comitet discutau despre costumele pe care aveau să le poarte. La cea de-a doua întâlnire, Bay își făcuse tema la chimie, în vreme ce Riva desfătase comitetul cu mâncarea și cu băuturile pe care avea să le aducă ea și mama ei: prăjituri ciudate care semănau cu niște degete noduroase îmbătrânite cu fulgi de migdale pe post de unghii; pahare mari din plastic cu globi oculari plutind în băutură. Ambele ore și le petrecuseră înghesuite în jurul laptopului Rivei, uitându-se la sursele ei de inspirație de pe Pinterest.

Când Riva o rugase pe Bay să o ajute la decorat, sugerase și că spera ca aceasta să o convingă pe mătușa Claire să pregătească mâncarea pentru petrecere. Riva iubea mâncarea și i-ar fi plăcut la nebunie să petreacă ore în șir vorbind cu Claire despre meniuri,

trecândapoi brusc la discuții despre tarte cu fructe, *crème fraîche* și despre sarea roz de Himalaya. Dar Riva avea ghinion. În afară de dropsuri, Claire nu avea timp pentru nimic.

În mod normal, în momentul ăsta al anului, Claire ar fi avut o mulțime de comenzi de livrat. Obișnuia să aibă câte o petrecere la care să gătească aproape în fiecare noapte din octombrie. Bay își amintea că toamna casa Waverley mirosea a plăcintă de dovleac. Preparase *munți* de prăjituri din sirop de arțar cu violete ascunse în interior, *lacuri* de supă de dovleac cu petale de crizanteme plutind pe deasupra. Dar nu și anul ăsta. Când nu făcea dropsuri, Claire vorbea la telefon despre dropsuri sau prelua comenzi de dropsuri sau împacheta dropsuri. Erau chiar și firme care sunau cerând să cumpere Dropsurile Waverley. După cum vedea Bay, afacerea cu bomboane a lui Claire era precum scaunul perfect de o culoare perfectă, așezat în locul perfect din încăpere – doar că era făcut din materialul nepotrivit. Și când ceva atât de mic era defect, nu se deranja nimeni să-l repare.

Săptămâna aceasta sosiseră decorațiunile pentru petrecere, așa că în această ultimă întâlnire a comitetului trebuiau să le aranjeze. Bay încercă să-și facă tema în tribuna sălii de sport, dar fetele o tot întrerupeau s-o întrebe unde era locul fiecărui obiect. În cele din urmă, lăsă cărțile deoparte și li se alătură. Câțiva băieți din echipa de fotbal – iubiți sau care își doreau să fie iubiți – veniră cu banda adezivă, sfoara și cu scările șterpelite din dulapul omului de serviciu și-și făceau treaba foarte bărbătește.

Bay rămase în mijlocul sălii de sport să-i îndrume, simțindu-se ca un patinator într-un glob de zăpadă care se învârtea și iar se învârtea. Era drăguț. Avea întotdeauna imaginea asta în cap, produsul finit atunci când totul era acolo unde trebuia să fie, și era incitant când chiar putea face ca lucrurile să se întâmple în realitate.

La început, nu-și dădu seama că toată lumea amuțise. Muzica din laptopul Rivei continua să bubuie. Bay admira globul luminat ce atârna de grinzile metalice. Acesta era învelit în fâșii de hârtie care împrăștiau umbre pe pereți ce semănau cu o pădure întunecată. În jurul lui, erau lilieci din hârtie lucioasă care zburau după niște luni pline făcute din mingi din popcorn învelite cumpărate de la magazin la care elevii puteau ajunge să tragă de sforile lor atârnate din tavan. În cele din urmă, se întoarse zâmbind și observă că tot grupul se holba spre ușa sălii de sport. Acolo se afla Josh Matteson, din umerii căruia se învolburau dâre difuze de fum, pe care doar ea îl putea vedea. Fu cât pe-aici să-și ducă mâna la piept, dar se opri la jumătatea gestului prefăcându-se că se scarpină pe gât.

Nici el nu părea să înțeleagă de ce amuțise toată lumea. Atunci o zări pe Bay.

Bay blestemă biletul ăla afurisit. Îi luase câteva săptămâni să-l scrie. În august, când începuse școala, în prima zi, îl văzuse pe Josh pe coridor și simțise cum sângele i se transformă în miere. Biletul redase toate astea cât de pasional și de sincer putuse ea. Își descrisese sentimentele cât de bine putuse, deși nu era sigură că o făcuse chiar bine. Îi spusese că, în fiecare zi, după ore, avea să-l aștepte pe treptele din față în caz că voia vreodată să vorbească – ceea ce *încă* mai făcea, motiv pentru care aproape întârzia în fiecare după-amiază la slujba de acasă de la mătușa Claire, dar nu se putea abține.

Ciudat, când îi dăduse biletul – în fața prietenilor lui, ceea ce fusese prima ei greșeală, – nu-i trecuse nici o clipă prin cap că el nu avea s-o creadă.

Spre cinstea lui, Josh zâmbi din ușa sălii de sport.

– Mă întrebam unde e toată lumea, spuse el cu glasul lui profund și limpede ca o apă cristalină într-o peșteră întunecată.

– Vom veni cu toții la tine acasă mai târziu, îi spuse Riva pășind repede în față.

Riva arăta de parcă purta deja un costum. Ea prefera fustele asimetrice cu eșarfe colorate prinse în jurul taliei. Avea ochii ușor oblici ceea ce îi dădea un aer exotic, de gitană, în ciuda tenului deschis, palid chiar. Avea ea ceva neobișnuit, care o făcea ciudata grupului, cea pe care celelalte se enervau cel mai des și pe care o izgoneau cu zilele din motivele greu de înțeles ale unor fete rele.

– Vrei să rămâi să ne ajuți să decorăm? adăugă Riva, doar din reflex, pentru că, dacă l-ar fi vrut aici, l-ar fi rugat mai înainte.

Dar nu-l rugase. Din cauza lui Bay. Josh evita s-o vadă, iar prietenii lui știau asta. Iar dorințele lui Josh contau pentru ei. El era vedeta echipei de fotbal, vicepreședintele clasei și primise cele mai multe voturi în cartea absolvenților ca având cele mai mari șanse de a absolvi cu brio –, asta numai datorită numelui său de familie, bănuiau unii. Dar ei vedeau doar ce perfect, cât de frumos și de degajat era el. Ei nu vedeau cât de nefericit era.

– Nu, zise Josh. Nu prea mă pricep la chestiile astea. O să mă uit doar.

Toată lumea încercă să se comporte normal, acordându-i atenție și lui Josh, în vreme ce încă încercau să n-o neglijeze pe Bay, de teamă ca aceasta să nu plece și să-i lase baltă. Aveau nevoie de ea. Toate liceele din district fuseseră invitate la serata asta, așa că trebuia să fie ceva special, trebuia să fie cea mai bună, să poată ieși în evidență în fața rivalilor. Dar Bay nu ar face niciodată asta – nu ar fugi de ea însăși.

La sfârșit, când porniră fiecare pe drumul lui, Josh lăsând o dâră de funingine în urmă, care se pierdu în vânt, fu teribil de ciudat că toată lumea, mai ales Bay, se simți ușurată.

capitolul 3

În întunericul care se lăsa, Bay se duse pe jos de la școală până acasă la mătușa ei, pentru că, din cauza întâlnirii, tocmai pierduse autobuzul de seară. De data asta nu avea chef să alerge ca de obicei când ardea de nerăbdare să ajungă la reședința Waverley. Așa că își făcu încet drum strivind frunzele arămii de pe trotuar, cu fața spre soarele care apunea, gândindu-se la Josh. Când se închipuia alături de el, vedea zăpadă, așa că poate că iarna asta avea să se întâmple ceva. Poate că doar trebuia să aibă răbdare. Cu mult timp în urmă, descoperise că aducerea lucrurilor acolo unde le era locul era uneori un proces de durată, așa că începuse să învețe să aștepte. Numai dacă n-ar fi existat dorul ăsta care semăna uneori cu o *durere* fizică. Nu-i spusese nimeni că avea să fie așa. Era de mirare că oamenii se îndrăgosteau.

– Bună, din nou.

Tocmai ajunsese la casa Waverley. Se opri pe trotuar și se întoarse. Peste drum, îl văzu pe bărbatul de ieri din parcul din centru, bătrânul într-un costum cenușiu. Astăzi nu mai avea valiza cu el.

Bay îi zâmbi surprinsă.

– Văd că ați găsit Pendland Street.

– Da, am găsit-o. Mulțumesc.

– Ați venit în vizită la cineva?

– Într-adevăr așa e, replică el.

Pentru o clipă, atenția lui Bay fu distrasă de luminile de Halloween ce licăreau în curtea doamnei Kranowski din spatele lui – lumini portocalii scăpărătoare întinse în gardul ei viu și fantome zdrențăroase ce luceau în întuneric agățate în arțarul ei subțire. Decorațiunile fuseseră în mod evident păstrate undeva, pentru că Bay

simțea de peste drum mirosul de naftalină. Terierul bătrân al doamnei Kranowski, Edward, stătea la fereastra din față și lătra nebunește la bărbat.

Când privirea lui Bay se întoarse la bătrân – după doar câteva secunde –, acesta dispăruse.

Edward încetă să mai latre, la fel de nedumerit ca și ea.

Sprâncenele negre ale lui Bay se împreunară, iar ea se dădu ușor în spate și porni în fugă spre casă. Alunecă pe dealul umed, apoi se grăbi spre ușa din față. În timp ce intra, se uită peste umăr, pe jumătate așteptându-se ca bărbatul să o fi urmărit.

Prima chiciură de Halloween de anul ăsta părea să facă lucrurile cu atât mai ciudate.

În casa Waverley fusese ziua dropsurilor de trandafir, iar aroma încă mai plutea în aer, deși bucătăria era închisă în seara asta. Mirosea de parcă pe undeva prin pereți era ascunsă o grădină. Pe etichetele de pe spatele borcanelor cu dropsuri de trandafir scria:

Esența de trandafir e ca să-ți amintești
De prima dragoste,
gustă și-ți vei vedea iubirea
la care-ai visat cândva.

Bay trase adânc aer în piept și-și simți umerii relaxându-i-se, apoi se sperie când mătușa ei își făcu apariția în capul scării. Era în halat de baie, evident pregătindu-se pentru ieșirea din seara aceea.

– Bay? o strigă Claire. S-a întâmplat ceva rău?

Bay se îndepărtă de ușa de la intrare.

– A, nimic. Era doar un bătrân pe care l-am văzut afară două zile la rând. Voia să știe unde e Pendland Street.

– E o stradă populară.

– Părea cam ciudat. Purta un costum gri lucios, ca de comis-voiajor, poate.

– Bună, Bay! o salută Mariah coborând în fugă scările pe lângă Claire. Copila avea părul castaniu cârlionțat ca și tatăl ei, un păr care părea mereu în mișcare, chiar și când Mariah stătea pe loc, ca și cum cineva își trecea drăgăstos degetele prin el.

– Bună, pitico, zise Bay îmbrățișând-o. Am teme de făcut. Tu?

– Și eu.

– Hai să le facem împreună în camera de zi.

Bay intră în camera de zi cu rucsacul, aproape ratând expresia de pe chipul lui Claire, o expresie care i-ar fi dat de înțeles că bărbatul ăsta în costum argintiu poate nu era chiar cineva cu totul necunoscut lui Claire.

Sydney sosi la scurt timp după ce Bay și Mariah se așezaseră pe podeaua camerei de zi să-și facă temele. Tocmai se întorsese de la serviciu și arăta minunat, ca întotdeauna, cu nelipsitul miros dulceag de fixativ plutind în jurul ei ca și cum ar fi fost învăluită într-o ceață fină. Iarăși, părul ei părea un pic mai roșcat decât de dimineață. Schimbarea era subtilă, dar devenea din ce în ce mai evidentă. Ușor-ușor, mama ei devenea roșcată. Asta i se întâmpla lui Sydney în fiecare an în perioada când cădea prima chiciură – o tunsoare inexplicabilă sau o schimbare ciudată de culoare. Dar anul ăsta era mai rău decât în alți ani. Era mai neliniștită și asta era valabil pentru ele, de parcă toate își doreau ceva ce brusc se temeau că nu puteau să aibă.

Sydney o întrebă cum fusese la școală, iar Bay îi răspunse vag, ca de obicei. În cele din urmă, Sydney renunță și urcă s-o ajute pe Claire cu părul. Sincer, dacă n-ar fi existat talentul mamei ei cu părul, ele toate ar fi avut cuiburi de păsări în cap.

Următorul care-și făcu apariția fu Henry, care rămase cu fetele în camera de zi și așteptă, cu părul lui blond ud și cu pielea păstrând mirosul de săpun Irish Spring

de la duş. Henry era un bărbat bun, calm, care muncea din greu şi iubea necondiţionat. El reprezenta, în viaţa lui Bay şi a mamei ei, o forţă care le ţinea cu picioarele pe pământ, la fel de puternică precum gravitaţia. Henry era tatăl adoptiv al lui Bay, singurul tată pe care îl cunoscuse ea cu adevărat. Tatăl biologic şi-l pierduse în urmă cu mulţi ani. Acum, Bay abia dacă şi-l mai amintea, marginile existenţei lui dezintegrându-se precum cele ale hârtiei de fax. Mama ei, în încercarea ei de a face lucrurile bine, nu vorbea niciodată despre el, din acelaşi motiv pentru care continua să încerce s-o facă pe Bay să iasă mai mult, să fie mai sociabilă, mai puţin o Waverley. Încerca să compenseze pentru lucrurile de care nu ea era vinovată. Uneori, Bay voia doar s-o ia în braţe şi să-i spună că totul era bine. Dar asta ar fi pus o piedică serioasă în calea efortului ei de a evita să discute cu mama ei, un efort atât de susţinut că uneori o lua chiar şi pe ea prin surprindere.

După plecarea adulţilor, Bay băgă în cuptorul cu microunde nişte mâncare congelată (un obicei îngrozitor al casei Waverley în ultima vreme), iar ea şi Mariah mâncară şi stătură de vorbă. În mare parte, lui Mariah îi plăcea să sporovăiască despre noua ei cea mai bună prietenă, Em. Se pare că se cunoscuseră abia săptămâna asta, dar Em era deja lumea întreagă pentru Mariah. Mariah era un copil aşa normal... un copil *obişnuit* cu aparat dentar, unghii murdare şi ochi luminoşi. În familia lor, asta era ciudat. Uneori, Bay se gândea că mama ei ar fi trebuit s-o aibă pe Mariah, iar Claire ar fi trebuit să fie mama lui Bay. Astfel, lucrurile ar fi avut mai mult sens. În felul ăsta, toată lumea ar fi fost mai fericită. Mama ei ar fi avut o fiică normală pentru care n-ar mai fi trebuit să se teamă că e ridiculizată, iar Claire ar fi avut pe cineva care să-i semene leit, pe cineva care accepta

faptul că era ciudată, a cărei întreagă personalitate se baza pe asta.

Mai târziu în seara aia, când Mariah adormi în camera de zi, Bay lăsă deoparte cartea pe care o citea. Soba se aprinsese singură. Asemenea unei femei bătrâne, casa ura frigul. Bay ridică picioarele lui Mariah din poală și-și luă hanoracul de pe spătarul canapelei vechi. Trecu prin bucătărie, merse la ușa din spate și traversă aleea până la poarta grădinii. Găsi cheia ascunsă în lujerii de caprifoi și intră, închizând poarta în urma ei. Locul era complet izolat. Gardul înalt de aproape trei metri era gros ca un perete. Pentru că pomul dormita, nimic altceva nu mai înflorea în grădină, nici măcar tufișurile de trandafiri, care prin oraș încă mai erau pline de buchețele roz sau magenta rămase din timpul verii indiene.

Lămpile solare de grădină împrăștiau o lumină galbenă domoală, marcând drumul tocmai până în spatele grădinii, acolo unde se afla mărul. Acesta era un pom pitic, care abia dacă ajungea până în partea de sus a gardului, dar ale cărui crengi erau lungi și late, aproape ca lujerii viței. Pomul ăsta avea o prezență, o personalitate, o influență asupra fiecărui membru al familiei Waverley care locuise vreodată aici. Prin Bascom, circula legenda că, dacă mâncai un măr din pomul Waverley, aveai să vezi cel mai important eveniment din viața ta. Claire îi spusese odată lui Bay că simplul fapt că un om își dorea să vadă cel mai important eveniment din viața lui însemna că nu se concentra pe ceea ce era bun în viața de zi cu zi, prin urmare Claire păstra poarta încuiată și vârfurile gardului ascuțite, ca nimeni să nu poată intra. Cât despre membrii înșiși ai familiei Waverley, aceștia, foarte convenabil, se nășteau cu o repulsie față de mere, astfel încât nu erau niciodată tentați să mănânce unul. O zicală de demult încă mai era auzită din când în când în oraș: „Cei din familia Waverley știu unde să găsească adevărul, dar pur și simplu nu-l pot digera".

Bay ajunse la pom și îi atinse trunchiul îmbătrânit cu coaja brăzdată de vârtejuri și încrețituri asemenea unei hărți misterioase spre locuri neștiute. Se lăsă pe iarba uscată și privi în sus printre ramurile goale la semiluna care părea un fursec jumătate alb, jumătate negru pe cer.

Ăsta era locul de meditație al lui Bay de când avea cinci ani, de când venise prima oară în orașul ăsta și știuse, *știuse* că aici era acasă. Doar o fată și un pom. Aici în grădină se simțea întotdeauna mai bine. Se gândi la cât își dorea ca Josh Matteson să o iubească la fel cum tatăl ei o iubea pe mama ei și unchiul pe mătușa ei. Surorile Waverley se măritaseră cu niște bărbați pe atât de statornici și de normali pe cât de alunecoase și de ciudate erau ele. Bărbații din viața lor le iubeau la fel cum iubesc astronomii stelele, iubeau promisiunea a ceea ce erau știind că era ceva la ele ce nu aveau niciodată să înțeleagă.

– Pomule, aș vrea să-mi poți spune ce să fac.

I se păru că vede o mișcare vagă de-a lungul crengilor, doar un ușor tremur, asemenea ochilor care se zbat sub pleoape în timpul viselor.

Poate că și el ar fi vrut.

Russell Zahler întârzie la ceaiul de după-amiază de la Hanul de pe Pendland Street, dar o făcu intenționat. Cel mai bine era să nu fie remarcat de prea multă lume, iar oaspeții hanului erau oricum din afara orașului. Nu aveau nimic util să-i spună despre ceea ce avea el nevoie să știe.

Proprietarul hanului, fratele lui Anne Ainsley, Andrew, se afla la recepție când Russell se întoarse de la plimbare. Anne strângea vasele din sala de mese folosite la servirea ceaiului. Când îl văzu, îi surâse cu dinții ei strâmbi și galbeni, pe care însă îi dezvelea mereu când zâmbea, de parcă nu i-ar fi păsat.

– Bună ziua, domnule Zahler, aţi ratat ceaiul, îi zise Andrew de la recepţie.

Acesta era un bărbat gras, ale cărui mişcări erau însă scurte, ca de pasăre, cu coatele mereu strânse pe lângă trup, tropotind graţios când păşea. După cum stătea rezemat pe scaunul de birou, cu mâinile sprijinite pe burta lui rotundă, Russell bănui că Andrew mâncase ce mai rămăsese de la ceaiul de după-amiază.

Russell încă mai trebuia să facă plata sau să prezinte actul de identitate, dar, în mod evident, Anne rezolvase cumva asta. Fratele ei nu avea nici cea mai vagă idee. Andrew Ainsley era însă curios în legătură cu Russell. Probabil că se întreba dacă Russell era un bărbat bogat sau cu posibilităţi. La micul dejun îl bombardase cu întrebări, vrând să afle probabil dacă merita şi el o fotografie pe perete. Russell îi spusese povestea pe care le-o zicea aproape tuturor: că era un om de afaceri retras din activitate care venise în vacanţă din Butte, Montana. Dacă era vreodată întrebat ce afaceri, Russell răspundea că deţinuse cândva o fabrică în care se făceau cleme pentru panouri perforate. După aceea, majoritatea oamenilor îşi pierdeau interesul.

– Am pierdut noţiunea timpului explorând frumosul dumneavoastră cartier, răspunse Russell. E o casă care e destul de neobişnuită. Cea galbenă cu turnuleţ de pe dealul acela mic.

– Casa Waverley, zise Andrew, fluturând mâinile nepăsător. E prima casă construită în cartier. Hanul de pe Pendland Street, căminul familiei noastre, Ainsley, a fost ridicat doar şapte ani mai târziu, de stră-străbunicul meu. Casa noastră încă mai are de la începuturi...

– Waverley, îl întrerupse Russell înainte ca Andrew să se lanseze în poveştile lui. Numele îmi pare cunoscut.

Andrew se încruntă.

– Da, ei bine, sunt o adunătură tare ciudată. Sunt foarte retraşi.

Telefonul sună, iar Andrew se apleca să răspundă, încruntându-se uşor, fără să vrea. Russell o văzu pe Anne atrăgându-i atenţia şi făcându-i semn spre bucătărie. Femeia adună ultimele farfurii şi ceşti de ceai, iar el o urmă de-a lungul sălii de mese întunecate pline de milieuri până în bucătăria micuţă. În centru, se afla o insulă drăguţă din stejar, plină de coji şi făină, unde, evident, Anne pregătise dulciurile şi gustările pentru ceaiul de după-amiază.

Lui Russell îi chiorăiră maţele. Chiar dacă în dimineaţa aceea Anne se asigurase că are porţii foarte mari de omletă, şuncă şi fructe de pădure, atunci fusese ultima oară când mâncase în ziua aceea. Micul dejun copios fusese un rezultat direct al nopţii precedente. Când crezuse că toată lumea din han dormea, se strecurase la parter, după ce memorase automat locurile unde scârţâia scara şi păşise de-a lungul scândurilor vechi ale duşumelei. Intrase în bucătărie să caute mâncare, dar acolo o găsise pe Anne, care pufăia pe întuneric dintr-o ţigară, stând lângă o fereastră pe care o crăpase ca să lase fumul să iasă.

Când intrase, ea se întinsese şi aprinsese lumina. Pentru că era posibil să se întâmple şi astfel de lucruri... iar el lua în calcul fiecare posibilitate... avusese grijă să-şi acopere pijamaua veche şi ruptă cu un halat din mătase groasă cu model, prins cu un cordon de sfoară aurie cu ciucuri la capete. Acesta îl făcea să pară elegant şi de modă veche. Halatul fusese folosit când jucare rolul lui de Mare Banditi, după ce originalul Banditi îşi cunoscuse sfârşitul în circumstanţe misterioase. Poate că băuse prea mult şi se lovise la cap de vreo piatră de pe câmpul ăla din nord-vestul statului Arkansas. Sau poate că piatra fusese mânuită de vreun atacator necunoscut. Banditi cel original avusese mulţi duşmani în lumea circului. Russell fusese unul dintre numeroşii băieţi tineri

pe care îi luase în nopțile fără lună în rulota lui să facă lucruri despre care nu pomenea nimeni.

După ce Russell intrase în bucătărie în noaptea aceea, Anne îi oferise o salată, niște brânză și o bere. În schimb, el o desfătase cu povestea despre momentul în care, când era mic, văzuse standul de cârnați și ardei explodând la bâlci. Mirosul de cârnat fript atrăsese toate pisicile sălbăticite și toții câinii vagabonzi din oraș până în centru. Fuseseră cu sutele, atât de multe animale, încât printre ele se putea înainta ca prin nisip. Locuitorii orașului nu știuseră ce să facă. Russell îi spusese lui Anne că lui îi venise ideea genială de a îngrădi centrul și de a-l transforma într-un adăpost pentru animale. Până în ziua de azi, îi zise el, copiii de toate vârstele încă mai vizitează adăpostul să arunce bețe la câini și să lase pisicile să le stea în poală.

Desigur că povestea nu era adevărată. Ei bine, o parte era. Chiar văzuse standul de cârnați și ardei explodând, dar asta se întâmplase din vina lui, pentru că vărsase grăsimea când încercase să fure un cârnat.

Lui Anne nu părea să-i pese dacă era sau nu adevărat.

Russell avea senzația că femeia renunțase de mult să mai aștepte să audă ceva adevărat.

În după-amiaza asta, când Russell o urmă în bucătărie, Anne îi zâmbi în timp ce așeză în chiuvetă ceștile și farfurioarele roz, pictate manual.

– Ți-am păstrat niște sendvișuri și prăjituri pentru ceai, îi zise ea, ștergându-și mâinile pe blugi și întinzându-se sub blatul dulapului să scoată o farfurie acoperită cu un șervet alb de pânză. Altfel, Andrew mănâncă tot ce rămâne.

Anne dădu la o parte șervetul cu emfaza unei asistente talentate de magician. Pe ea se aflau câteva sendvișuri triunghiulare fără coajă, biscuiței și prăjiturele. Anne măcar era pricepută în bucătărie.

- Mulțumesc, Anne, rosti el luând farfuria și făcându-i o mică plecăciune, de parcă ar fi fost un dar de mare importanță.

Femeii îi plăcu asta.

- Vino cu mine, zise ea, deschizând ușa bucătăriei cu perdele din dantelă. Îl conduse afară, pe după casă, departe de ferestre, într-o mică nișă formată de pompa de căldură și un spalier cu trandafiri din apropiere. Acolo erau două scaune ieftine de picnic.

- Până la apusul soarelui, e cald încă și putem găsi puțină liniște afară. Andrew nu mă găsește niciodată aici.

Russell se așeză, iar Anne luă celălalt scaun, evident un accesoriu nou în cotlonul ei secret. Se pare că nu invita prea multă lume aici. Russell bănui că trebuia să se simtă onorat, dar pentru asta avea nevoie de inimă.

- Te-am auzit întrebând de familia Waverley, începu Anne scoțând un pachet de țigări și o brichetă de sub un ghiveci răsturnat.

- Da, replică el simplu.

- Lui Andrew nu-i place să vorbească despre ele. Crede că locuința lor se bucură de prea multă atenție. Iar Claire Waverley e un fel de celebritate locală, mai ales de când a apărut într-o revistă. Andrew încearcă de ani buni să facă asta. Mereu spune despre ele: „Nu te poți întrece cu ciudații. Ciudații întotdeauna câștigă". Dar am să-ți spun eu tot ce vrei să afli despre ele, adăugă ea aprinzându-și o țigară. Făcu o pauză să expire o dâră de fum. Dar întâi mai spune-mi una dintre poveștile tale.

Russell se rezemă și azvârli o prăjiturică în gură. Nu era un preț așa de mare de plătit.

- Odată, pe când aveam doisprezece ani, am salvat un oraș întreg de la faliment. Asta se întâmpla în Nero, Nebraska. Mă plimbam prin bâlci și-mi vedeam de treaba mea când am văzut polițiștii urmărind un bărbat care ducea o geantă mare cu bani. Tocmai o furase

de la banca oraşului, iar aceia erau toţi banii pe care îi aveau. În timp ce alerga, zburau bancnote. Majoritatea oamenilor din bâlci au început să se învârtă încercând să prindă banii. Dar nu şi eu. Mâncam vată pe băţ, dar am aruncat-o în ţărână şi am alergat spre baraca unde se trăgea la ţintă. Am apucat puşca. Ştiam că se modificase cătarea puştii ca să-i împiedice pe oameni să câştige jocul, aşa că am ţintit în sus şi l-am nimerit pe hoţ în genunchi, doborându-l la pământ. Locuitorii oraşului au organizat o petrecere în onoarea mea, iar proprietarul bâlciului s-a asigurat că vreme de un an voi avea vată pe băţ gratis în fiecare zi.

– Asta-i bine, spuse Anne zâmbind, trăgând încă un fum de ţigară. Aproape că am impresia că tu chiar crezi asta.

– Mă jigneşti. Aş minţi eu?

Anne pufni, iar el îi zâmbi.

Adevărata poveste era că, într-o zi, Sir Walter Trott, îşi izgonise unul dintre angajaţi afară din rulota lui cu o cravaşă, după ce aflase că furase de la el. Angajatul fugise înnebunit, împingând oamenii din calea lui şi dărâmând obiecte în goana lui. Russell profitase de agitaţie şi furase zeci de beţe cu vată de zahăr de la unul dintre negustori. Se aşezase în spatele barăcii în care se trăgea la ţintă şi le mâncase pe toate. La final, i se făcuse rău, dar chiar şi azi încă mai credea că ziua aia fusese una dintre cele mai bune din viaţa lui.

Nu ştia de ce, pur şi simplu, nu-i spusese adevărul lui Anne. N-ar fi avut ce rău să-i facă.

Dar, cumva, cel mai greu de spus sunt poveştile adevărate.

Claire, Tyler, Sydney şi Henry părăsiră ultimii galeria campusului. Expoziţia din seara aceea conţinea lucrările aceluiaşi student la arte care primise onoarea de a face sculptura de anul acesta din parcul central al Bascomului,

cea a capului pe jumătate îngropat al fondatorului Colegiului Orion. Toate sculpturile studenţilor din seara aceea aveau aceeaşi temă: faţa lui Horace J. Orion ascunsă într-un buchet cu flori; mâna lui Horace J. Orion ieşind dintr-o carte; Horace J. Orion cât se poate de prins în mrejele pletelor lungi ale unei doamne – aceasta din urmă fiind o posibilă referire la faptul că, la înfiinţare, Orion fusese o şcoală de fete. Horace J. Orion fusese un avangardist. El fusese o creatură efeminată imberbă şi cu o voce subţire, care se mutase în Bascom pe la 1900 împreună cu un prieten misterios căruia îi spunea simplu „iubirea mea". Un adevărat susţinător al drepturilor femeilor, acesta îşi folosise mare parte din averea familiei să deschidă un colegiu pentru femei în orăşelul acesta din Carolina de Nord, în mijlocul pustietăţii, ca un sanctuar pentru femeile din lumea întreagă care voiau să studieze. Mai târziu, la moartea lui, un antreprenor de pompe funebre descoperise pe bună dreptate speriat că Horace J. Orion fusese în realitate femeie, o anume Ethel Cora Humphreys. Familia ei era formată din misogini cruzi şi intransigenţi. Ea se înverşunase ca spiţa ei să se sfârşească odată cu ea, dar, mai înainte, avea să facă tot binele pe care îl putea face tovarăşelor ei femei. Şi, după cum aveau să afirme multe dintre lucrările semestriale ale elevilor, trăind ca un bărbat, fusese singura modalitate prin care putuse să facă asta.

După ce luminile galeriei se stinseră, şi bietul Horace putu, în sfârşit, să se odihnească, Claire, Tyler, Sydney şi Henry traversară campusul bătrânului colegiu cu turnurile sale din cărămidă şi cu picturi murale. Acesta nu era un colegiu sportiv, aşa că elevii îşi petreceau serile de vineri la Orion, în curte cu coşuri de picnic pline cu ultimele lor strădanii ale celor care studiau arta culinară sau identificând stelele cu ajutorul telescoapelor puse la dispoziţie de colegiu.

În vreme ce surorile porniră în faţă, Tyler şi Henry rămaseră în urmă. Profesorul de arte înalt şi slab şi producătorul de lactate mai scund şi musculos nu aveau prea multe în comun, în afară de faptul că soţiile lor erau surori, dar asta era de ajuns. Uneori, o legătură comună mare e mai puternică decât o duzină de legături mai mici. Se întâlneau deseori şi singuri când Henry venea la colegiu la Tyler să ia prânzul împreună sau când, după muncă, Tyler se oprea pe la ferma de lapte. Când Claire îl întreba despre ce vorbeau, Tyler întotdeauna îi răspundea: „Treburi bărbăteşti". Ea îşi dorea ca asta să însemne aparate electrice de bărbierit, ciuperca piciorului sau poate golf, dar era destul de sigură că „treburile bărbăteşti" însemnau „tu şi Sydney".

– Mulţumesc că aţi lăsat-o pe Bay să rămână la voi acasă în noaptea asta, spuse Sydney trecându-şi braţul pe sub al lui Claire în timp ce mergeau. În seara asta, Sydney strălucea într-o rochie bleumarin cu mărgele, care semăna cu ceva ce ar fi purtat o casnică minionă şi plinuţă la un cocktail prin anii 1960. Părul îi era prins într-un coc franţuzesc, iar şalul albastru îi cădea de pe un cot şi îi flutura în urmă. Claire avea părul tuns bob simplu şi purta o rochie înflorată, una de-ale lui Sydney, dar care îi era un pic prea scurtă şi prea strâmtă pe silueta ei înaltă. Claire se împăcase de mult cu ideea că nu avea să aibă niciodată oasele subţiri şi ochii albaştri ca mai toate femeile Waverley. Ea era înaltă, voluptuoasă şi cu ochii negri, gene provenite probabil de la tatăl pe care nu avea să-l cunoască niciodată.

– Ştii că nu-i nici o problemă. Apreciez că stă cu Mariah în seara asta, zise Claire la rândul ei.

Avusese mare nevoie de ieşirea din seara asta, cu vin şi râsete, dar, cu toate astea, Claire tot se trezea gândindu-se la ce avea de făcut acasă, la chestiuni care nu aveau de-a face cu fabricarea propriu-zisă a dropsurilor:

verificarea e-mailurilor, tipărirea etichetelor, împachetare, identificarea comenzilor.

– Abia aştept să petrec un pic de timp singură cu Henry, mărturisi Sydney făcându-i cu ochiul.

Claire aruncă o privire peste umăr la soţii lor care le urmau îndeaproape. Se întrebă dacă Henry ştia ce îi pregătea Sydney. Probabil că nu. Sydney fusese secretoasă în ultima vreme.

– Poate că în seara asta vom reuşi, în sfârşit... Sydney lăsă vorba neterminată.

Claire ştia ce voia să spună. Dorinţa lui Sydney de a avea mai mulţi copii venea şi pleca repetitiv, dar nu dispărea niciodată pe deplin. Trecuse ceva vreme, probabil cinci ani de când, după ce se întorsese în Bascom, se căsătorise cu Henry, şi viaţa îi mergea bine, până ce Sydney să aibă, în sfârşit, încredere, să-şi dea seama că se întorsese definitiv. Odată cu această conştientizare, venise şi dorinţa de a face ceva *mai mult*, de a face lucrurile mai stabile, mai aşezate, mai puternice, ca s-o determine să rămână aici, de parcă se temea că putea pleca din nou, de data asta definitiv, la fel cum făcuse mama lor.

– Poate în seara asta, aprobă Claire. Îmi place la nebunie părul tău roşcat, apropo.

– Mulţumesc. Se pare că nu mă pot abţine. În ultima vreme mă tot uit la el şi se face din ce în ce mai roşu.

– Va trebui să-i spui lui Henry ce faci, o sfătui Claire încet. Îşi va da seama ce înseamnă părul roşu şi toate nopţile astea petrecute împreună, doar voi doi. Se va simţi rănit că n-ai discutat cu el.

Secretele făceau parte din firea femeilor Waverley. Bărbaţii pe care îi alegeau ele nu se aşteptau niciodată să fie pe deplin lămuriţi. Pe lângă neîncrederea lui înnăscută în tot ce era ciudat, modalitatea lui Tyler, soţul lui Claire, de a accepta asta era aceea de a fi mereu răbdător. Însă Henry era diferit. El se născuse în Bascom şi era un Hopkins. Toţi bărbaţii Hopkins se năşteau

cu suflete bătrâne. Lui îi stătea în fire să știe că poți conta pe el.

– Știu, am s-o fac, îi șopti Sydney la rândul ei. Odată ajunse în parcare, schimbă subiectul și zise: N-o s-o lași pe Bay să muncească pentru tine mâine, nu? La vârsta ei, sâmbetele ar trebui să și le petreacă făcând ceva distractiv.

– Nu-ți face griji! Am s-o alung din bucătărie, o asigură Claire, deși nu înțelesese niciodată de ce Sydney se împotrivea mereu ca Bay să petreacă prea mult timp în casa Waverley.

Dar n-o întreba niciodată. Să fii mamă e destul de greu și fără să fii judecată de alții care nu-ți cunosc întreaga poveste. Și surorile se comportau ca mame la fel de diferit pe cât erau ele de diferite. Propria mamă le abandonase aici, cu numele taților de mult uitate, în grija unei bunici, Mary, care suferea de agorafobie. Amândouă, și Claire, și Sydney, își construiau un drum nou prin copiii lor, fără să știe din experiență să facă așa cum trebuie. Simplul fapt că Sydney voia s-o facă din nou i se părea lui Claire ceva foarte *curajos*.

– Și din curtea din spate, adăugă Sydney.

– Și din curtea din spate.

Sydney clătină din cap.

– Fac pariu cu tine pe un milion de dolari că acum e acolo, cu pomul ăla.

– Ai câștiga pariul.

– E bine, nu-i așa? întrebă Sydney.

– Cred că se descurcă bine. Bay se cunoaște. Se place. Nu-i pasă ce cred ceilalți.

– Dar eu vreau să se simtă bine în liceu.

– Tu vrei să fie populară, o contrazise Claire. Ea nu vrea să fie populară. Ea vrea să fie ea însăși.

– Nu iese la întâlniri, nici cu prietenii, nu face nimic. Ție ți-a povestit că i-ar plăcea de cineva?

Claire ezită. Nu voia să ascundă asta de sora ei, dar era secretul lui Bay şi cea care trebuia să i-l spună era ea.

- Mi-a pomenit de un băiat o dată sau de două ori. Va trebui s-o întrebi pe ea despre asta.

- Tu n-o să ai niciodată problema asta cu Mariah când va avea cincisprezece ani, zise Sydney. Ea e sociabilă. Copila ta seamănă leit cu tatăl ei.

- Ştiu.

- Ai vreodată senzaţia că fiicele noastre au fost încurcate la naştere, la şase ani distanţă? glumi Sydney. „Ai vreodată senzaţia că fiica ta nu seamănă deloc cu tine?" ar fi vrut ea să adauge.

- Tot timpul.

Mariah nu manifesta nici cel mai mic interes faţă de gătit. Ca şi Tyler, nu părea să observe când uşile se deschideau singure sau se înţepeneau ciudat în ramele lor. Când mergea afară să se joace, ieşea mereu în curtea din faţă, nu în grădină, deşi pomul o iubea şi părea că suferă din cauza lipsei ei de atenţie. În nopţile de vară, arunca îmbufnat cu mere în fereastra de la dormitorul ei. Şi apoi mai era şi noua ei cea mai bună prietenă, Em. În cinci zile, Em devenise totul pentru Mariah. Em îi spunea ce cărţi să citească, ce jocuri să se joace, să se spele pe dinţi înainte de culcare şi să poarte mereu roz. Asta o înnebunea pe Claire. În mintea ei, Em era o minibalerină stricată care mirosea a gumă de mestecat şi mânca doar Happy Meals de la McDonald's. Dar ştia că era doar o frustrare canalizată greşit, deoarece Claire nu avea timp s-o cunoască pe Em. Nu ştia nimic despre părinţii fetiţei, dar probabil că Tyler ştia. În ultimele câteva luni, Claire fusese atât de prinsă cu Dropsurile Waverley, încât Tyler preluase aproape toate responsabilităţile de părinte. Tyler ştia toate detaliile de care înainte se ocupase Claire. Teme.

Ședințe cu părinții. Numele mamelor copilelor care mergeau la balet și la sport.

Bunica Mary avusese mereu timp pentru detaliile de zi cu zi pe care le implicase creșterea nepoatelor ei. Le știuse orarul de la școală. Le comandase caiete, creioane, pantofi noi și pulovere atunci când cele vechi le rămăseseră mici, iar acestea le fuseseră livrate (pe vremea când magazinele din centru încă mai livrau). Le gătise, se ocupase de grădinărit și-și gestionase și afacerea ei de la intrarea din spate, dar încă se asigurase că fetele erau îngrijite.

Claire presupusese mereu că motivul pentru care bunica Mary nu se extinsese, să facă mai mulți bani cu mâncarea ei specială, fusese timiditatea ei dureroasă. Acum, Claire se întreba dacă nu cumva bunica Mary nu dorise ca publicul să-i afle rețetele ciudate pentru că, în realitate, nu era vorba despre rețetă, ci doar despre aura mistică a persoanei care le crease. Pe de altă parte, se mai întreba dacă nu cumva, poate, bunica Mary luase în calcul efectul pe care extinderea afacerii avea să-l aibă și asupra abilității ei de a avea grijă de nepoatele ei.

Asta o făcu pe Claire să se simtă și mai rău.

Și totuși, cum putea să se oprească? Muncise atât de mult să-și facă numele cunoscut în lume, iar succesul o făcuse să semene cu o cioară care culege obiecte strălucitoare. Avea atât de multe de arătat. Avea vreodată să fie de ajuns? Dacă ar fi renunțat, în special acum, când avea toate îndoielile astea, ar fi avut sentimentul că recunoaște că, în realitate, darul ei era o plăsmuire, o credință ce depindea de cât de bine o vindea.

– Ei, ești bine? o întrebă Sydney când ajunseră la camioneta lui Henry din parcare, văzând că Claire nu mai zicea nimic.

– Îmi pare rău, sunt bine, zâmbi Claire. Știi la ce m-am gândit azi-noapte, prima oară după mulți ani? La pâine

cu smochine și piper negru. Dimineață, când m-am trezit, aş fi putut jura că i-am simţit chiar şi mirosul.

Sydney trase aer adânc în piept ca și cum ar fi simțit și ea mirosul.

- Îmi plăcea la nebunie pâinea cu smochine și piper negru. Bunica Mary ne-o făcea doar de zilele noastre de naştere. Îmi amintesc că ne zicea mereu: „Smochinele sunt dulci, iar piperul e iute, exact ca voi două". Dar nu ne spunea niciodată care din noi era smochina și care era piperul.

- Evident, eu eram smochina, spuse Claire.

- Sub nici o formă! Eu eram smochina. Tu erai piperul negru.

Claire oftă.

- Îmi e dor de pâine cu smochine și piper negru.

- Te-au epuizat dropsurile alea. Ai nevoie de o vacanţă. Sydney o îmbrăţişă pe Claire, apoi se sui în camionetă cu Henry. Ne vedem mai târziu.

Tyler își trecu braţul pe după Claire în timp ce se îndreptau spre mașina lui, care se afla la doar câţiva paşi depărtare.

Când Tyler ezită să urce în maşină, Claire îşi ridică privirea spre el, observându-i părul cârlionţat, care avea nevoie de o tunsoare, și cămașa lui hawaiiană preferată, care aproape că strălucea de sub sacoul sport.

- Ce e? întrebă ea, pentru că uneori el făcea asta, pur și simplu, se oprea și visa cu ochii deschiși.

Iubea asta la el. Spiritul ei de observaţie îl uimea de fiecare dată. Pentru el nu era magică. Niciodată nu avea să fie. Nici ceea ce gătea nu avea efect asupra lui. În urmă cu mai mulți ani, dacă se certau, obișnuia să-i servească lui Tyler flori prăjite de arpagic, pentru că bunica Mary spunea mereu că florile de arpagic îţi vor garanta că vei câştiga mereu o dispută, dar asta nu părea să funcţioneze la el.

Tyler făcu semn în spate.

– Aştept doar să-şi pornească Henry camioneta. Crezi că e vreo problemă? Zicea că şi-a echipat camioneta de iarnă. N-am avut nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Poate că n-a făcut-o cum trebuie.

Claire se uită spre cabina mare a lui Henry. Ferestrele începeau să se aburească, iar din interior emana o strălucire purpurie slabă.

– Nu e nici o problemă.

– Stai, spuse Tyler. Fac ceea ce cred eu că fac?

– Voaiorule, îl tachină Claire în timp ce se suia în maşină. Nu te mai uita!

Tyler se urcă la volan şi rânji spre ea.

– Am putea să ne luăm la întrecere cu ei.

– Şi să riscăm să fim prinşi de vreunul dintre elevii tăi? Nu prea cred. Încetează, îl certă Claire când se întinse spre ea. Hai să mergem acasă!

Tyler stătu o clipă pe gânduri, apoi încuviinţă din cap.

– Acasă. Bine. Porni maşina. Dar acum am planuri pentru acasă.

– A, fără, îl contrazise Claire zâmbind. Planuri.

Drumul care ducea spre ieşirea din campus era mărginit de nuci americani ale căror frunze galben-deschis străluceau asemeni unor flăcări creând impresia că drumul era mărginit de torţe uriaşe. Claire lăsă capul pe spate în vreme ce Tyler conduse cu mâna pe genunchiul ei. Casele din oraş erau pline de decoraţiuni de Halloween, unele mai elaborate ca altele. Pe verande scăpărau felinarele din dovleci sculptaţi, iar frunzele arămii şi galbene fluturau. Asta nu era momentul ei preferat din an, dar, cu siguranţă, era superb. Toamna părea că lumea întreagă era pârlită şi coaptă până ce devenea atât de fragedă că aproape cădea de pe os.

„Nu mai fi aşa de agitată“, îşi spuse ea. Doar că momentul ăsta al anului o făcea să se simtă astfel, să o umple de îndoială. Aproape că era vremea primei chiciuri. Dacă putea ajunge până acolo fără prea mult

dramatism, era sigură că totul avea să fie bine, că totul avea să se aşeze la locul lui aşa cum trebuia.

Tyler o luă pe Pendland Street cu curbele ei sinuoase, cu trotuarele crăpate şi curţile înclinate, care o făcură pe Claire să îşi amintească de bunica Mary care le ducea pe ea şi pe Sydney la şcoală în dimineţile de toamnă. La bătrâneţe, Mary devenise neliniştită şi ura să lipsească prea mult de acasă. Le ţinea pe fete strâns de mâini şi se calma spunându-le ce avea să pregătească pentru prima chiciură din anul acela – file de porc cu năsturel, cartofi cu mărar, pâine de dovleac, cafea de cicoare. Şi, desigur, brioşe cu tot soiul de glazuri, pentru că nu se putea ca prima chiciură să fie lipsită de glazură, nu? Lui Claire îi plăcea la nebunie, dar Sydney asculta doar când bunica aducea vorba de glazură. De caramel, de fistic cu apă de trandafiri, de ciocolată cu migdale.

Claire se rezemă în scaun, începând să se mai relaxeze puţin de la vinul din seara aceea. Începu să se întrebe ce avea să pregătească ea, dacă avea timp, pentru prima chiciură de anul acesta. Pâine cu smochine şi piper negru pentru că se gândise la ea. (Sigur că *ea* era smochina. În mod clar, Sydney era piperul.) Şi lasagna cu dovleac, poate cu o pastă proaspătă în care să macine flori înainte de a o coace. Şi...

Atunci se îndreptă imediat când îl văzu din nou, apărând de nicăieri. Bătrânul de pe trotuar, iar, de data asta, nu-i văzu doar costumul cenuşiu. Îi văzu pielea, ochii şi zâmbetul subţire de pe buze. Stătea lângă colţul străzii cu mâinile în buzunare, de parcă era la o plimbare de vară.

Tyler trecu chiar pe lângă el cu maşina.

– Stai! L-ai văzut? îl întrebă ea.

– Ce să văd? se miră Tyler.

Claire se uită în spate, dar dispăruse, de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Dar, dacă ar fi fost aşa, cum ar fi putut lăsa în urmă dâra aia de miros ca dintr-un bar de fumători, care pătrundea acum prin sistemul de ventilaţie al maşinii?

Când Tyler parcă în faţa casei lor, Claire coborî imediat. Stătu pe trotuar şi se uită înapoi în direcţia din care veniseră.

Tyler ieşi şi el şi încuie maşina cu telecomanda, apoi se apropie de Claire, a cărei siluetă era învăluită în lumina felinarului stradal, dezvăluindu-i formele asemenea unei hărţi care îl transpunea într-o cu totul altă dimensiune de fiecare dată când se uita la ea. Îşi puse braţele în jurul ei de la spate şi se aplecă să-şi sprijine bărbia de umărul ei. Avea mâinile reci, aşa că începu să i le maseze.

– Ce vezi? vru el să afle.

Ea se îndepărtă şi se întoarse spre el.

– Nimic, răspunse clătinând din cap. De ce nu mergi în casă să verifici ce fac Mariah şi Bay? Cred că eu o să fac o plimbare rapidă prin cartier.

Confuz, Tyler ridică un colţ al gurii, într-o jumătate de surâs.

– La ora asta târzie? Pe tocurile astea?

– Nu durează mult.

Tyler îşi scoase sacoul şi i-l puse pe după umeri.

– O să merg cu tine, să te apăr. Edward ştie să se strecoare. E posibil să fi scăpat, iar acum să stea la pândă.

Claire râse când îi auzi remarca legată de terierul bătrân al doamnei Kranowski, care patrula doar câţiva metri în curtea lui în fiecare zi, atât cât să-şi facă nevoile. Apoi o zbughea din nou înăuntru, unde se aşeza la fereastră şi lătra la păsări, la gâze şi la vreo frunză ocazional ameninţătoare.

Claire uni reverele sacoului, apoi privi înapoi pe trotuar.

– Nu, ai dreptate, e prea târziu şi prea frig, rosti ea întorcându-se şi pornind spre casă.

Tyler o privi urcând treptele de beton pe tocuri, unduindu-şi şoldurile. Toate luminile casei erau stinse, mai puţin cea de pe verandă, care părea să palpite de fericire în timp ce se apropia Claire. Asta dacă luminile ar putea într-adevăr să simtă fericirea.

Tyler crescuse cam la fel ca soţia lui. Părinţii lui erau olari, fumători de canabis, care încă mai administrau o colonie de artişti în Connecticut. Nici versiunea lor de realitate nu se baza pe ceea ce toată lumea considera a fi normal. Părinţii lui îl hrăneau cu sendvişuri cu napi, îl lăsau să deseneze pe Volkswagenul lor, adesea se plimbau goi de colo-colo, dar *pe el*, pentru pozele şcolare, îl îmbrăcau cu haine ridicole, precum tricouri pe care scria OLARII O FAC PE PATRU ROŢI.

Multe lucruri din trecut îl făceau să-i fie ruşine, dar Claire adesea îi amintea şi de părţile mai frumoase ale copilăriei lui, pe vremea când totul părea posibil. Nu ar putea spune chiar că acum îşi pierduse capacitatea de a crede, dar, în relaţia lui cu Claire, el avea rolul de a fi cel raţional. Când se gândi la asta, râse cu voce tare, acolo pe trotuar. El era aiurit şi uituc şi, înainte s-o întâlnească pe Claire, călătorise neîncetat în căutarea fericirii, ca şi cum ar fi fost un lucru despre care credea în secret că nu poate fi atins. Acceptase un post de profesor aici în Bascom, Carolina de Nord, pentru că, la fel ca toate deciziile luate înainte s-o cunoască pe Claire în noaptea aia în care ea gătise pentru petrecerea secţiei de artă a Colegiului Orion, crezuse că acesta era doar următorul pas. Crezuse că avea în curând să plece spre ceva diferit, fiind la fel de aiurit şi de uşor de ademenit precum o pisică la vânătoare de muşte. Îi plăcea la nebunie că, în relaţia lor, el era cu picioarele pe pământ. Îi plăcea că îl transformase în ceva ce nu se crezuse niciodată că va fi în stare să fie. O persoană statornică.

Tyler se trezi din reverie, dându-și seama că privea în gol. Observă că Claire ajunsese la ușa din față. Sări pe trepte s-o ajungă din urmă, dar ea trecu dincolo de prag, iar ușa se închise chiar când el ajunse la ea. Tyler roti de clanță, dar ușa era încuiată. Își scoase cheia și-o încercă, dar ușa tot nu se deschise. Nici nu-l mira. Făcea așa de ani buni.

Bătu la ușă și strigă:

- Claire, nu pot să intru!

Auzi bocănitul tocurilor pe parchet în timp ce ea se întoarse la ușă și o deschise. Claire îi zâmbi.

- Dac-o rogi frumos, se va deschide pentru tine. Tot ce trebuie să faci e să vorbești cu ea.

- Hmm, bâigui el, înconjurând-o cu brațele. Închise ușa cu piciorul în timp ce o sărută. Așa zici tu.

Nu putea vorbi cu ușa, la fel cum nu putea accepta pomul care azvârlea cu mere. În trecut, concepuse în grădină chiar un sistem elaborat de sfori și clopote, ca un experiment. Atât timp cât sistemul de avertizare era asamblat, nu era aruncat nici un măr în grădină, iar el luase asta drept dovadă a faptului că pomul chiar nu făcea nimic. Știa că Claire voia ca el să creadă varianta ei, în loc să încerce să găsească explicația logică. Dar, fie că ea știa asta sau nu, avea nevoie de cineva care să creadă în ea, nu în toate celelalte lucruri din casa asta nebună.

După câteva sărutări, Claire se îndepărtă de el.

- Urcă la etaj! Vezi ce fac fetele. O să vin și eu în curând.

- Unde te duci? întrebă el.

- În bucătărie, replică ea. Mai am niște chestii de terminat.

Ochii negri îi erau obosiți. Când o luă în brațe, îi putu simți încordarea din mușchii spatelui. În ultima vreme, avea un aer rece ca și cum nefericirea ei s-ar fi transformat într-un aspirator. La un moment dat,

soţia lui avea să-i spună ce se întâmpla. Învăţase asta cu mult timp în urmă. Tyler clătină din cap şi-o prinse de mână.

- Nu în noaptea asta, zise el conducând-o în sus pe scări. Planuri. Am planuri.

capitolul 4

Chiar în acel moment, bătrâna Evanelle Franklin se trezi brusc. Privi în întunericul camerei ei încercând să-și dea seama ce visase. Zumzetul constant al aparatului de oxigen semăna cu un zgomot alb. Mașinăria aia obișnuia s-o deranjeze. Simpla ei prezență o enerva înainte, o făcea să fie furioasă că trupul ei zdravăn, solid și care fusese bine tratat vreme de peste optzeci de ani, decisese să cedeze în urmă cu doi ani. Fusese diagnosticată cu insuficiență cardiacă congestivă și, fără oxigen, plămânii păreau să fi fost distruși de una dintre mașinăriile alea de micșorat din filmele SF pe care îi plăcea să le privească împreună cu însoțitorul ei, Fred. Cu oxigen, se simțea bine, deși tubul pe care îl avea la nas și i se arcuia pe după urechi era al naibii de incomod și îi zgâria pielea nărilor. Acum, trebuia să aibă tot timpul oxigen, chiar și când mergea afară. Fred îi ducea containerul portabil de oxigen atunci când trebuia să plece de acasă. Acesta semăna cu o poșetă mare și incomodă. Fred obișnuia să-și pună breteaua pe umăr și să zică: „E un echipament medical șic". Homosexualii erau foarte simpatici.

Evanelle se ridică în capul oaselor și-și dădu picioarele jos din pat. Trebuia să dăruiască ceva cuiva. Din când în când, căpăta mâncărimea asta copleșitoare care putea fi calmată doar când dăruia cuiva o prună sau un aparat de măcinat cafea sau o carte despre creșterea animalelor. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce trebuia să dăruiască lucrurile acestea și nici nu știa de ce persoanele care le primeau aveau nevoie de ele, dar întotdeauna le primeau, chit că le plăcea sau nu.

Ăsta era darul ei de Waverley.

Fuseseră dăţi în care îşi dorise să fi fost altfel, ca talentul ei special să fi fost mai drăguţ sau, cel puţin, să-şi fi putut câştiga existenţa prin el. Dar se resemnase de mult că asta trebuia ea să facă – trebuia să le dăruiască oamenilor pe care îi cunoştea şi, uneori, şi celor pe care nu-i cunoştea, oameni pe care îi întâlnea pe stradă, un cadou ciudat. Nu putea schimba ceea ce era şi nici nu mai voia s-o facă, chiar dacă ar fi putut. Ştia că felul tău de a fi este o piatră înfiptă adânc înlăuntrul tău. Îţi poţi petrece viaţa toată încercând să sapi să scoţi piatra aia sau poţi să construieşti în jurul ei. Alegerea îţi aparţine.

Stând acolo în pat, se gândi la ce anume trebuia să dăruiască. O spatulă. Bun. Avea aşa ceva. Nu era nevoie să meargă să cumpere. Acum, cui trebuia să i-o dăruiască? Se gândi la asta, apoi clătină din cap. Nu, asta era o prostie. Dar numele continua să-i vină în minte.

Verişoarei ei, Mary Waverley.

Care murise în urmă cu douăzeci de ani.

Hmm. Asta era ceva nou.

Evanelle se ridică din pat şi-şi încălţă papucii. Aparatul de oxigen din casă se afla în camera ei. Era scund şi pătrat ca un monstru pitic care stătea acolo şi bâzâia ca pentru sine. De el era ataşat un tub foarte lung de oxigen, astfel încât Evanelle să poată circula prin casă. Trebuia să facă tubul colac, ca pe o frânghie, şi să-i dea drumul pe măsură ce păşea, lăsând o urmă. Fred îi zicea că se sfârşiseră zilele în care se mai putea juca de-a v-aţi ascunselea.

Apucă tubul lung şi transparent şi ieşi din camera ei târşâind picioarele şi îndreptându-se spre bucătărie. Odată ajunsă acolo, scormoni în dulapurile ei verzi până găsi o spatulă veche, de-aia groasă cu un mâner vechi din lemn. N-o mai folosise de-o veşnicie. Dacă stătea să se gândească, i-o dăruise chiar verişoara ei, Mary.

Auzi paşii lui Fred pe treptele de la mansardă. Acesta avea un apartament drăguţ acolo. Îşi putea permite

să aibă propria casă, dar îi plăcea aici. Nu-i plăcea să stea singur. Se mutase cu ea în urmă cu mai mulți ani, după ce se despărțise de prietenul lui și-și petrecuse câteva luni renovându-i mansarda – renovându-și cumva și propria viață. Relația lor era ciudățică, dar Evanelle trebuia să admită că îi plăcea să-l aibă prin preajmă. Dar oricât de multă nevoie avea ea de el, ea credea că el avea și mai mare nevoie de ea.

Nu știa cât timp îi mai rămăsese pe acest pământ, dar gândul ăsta o deranja mai puțin acum decât în urmă cu cincizeci de ani. Acum, cunoștea o groază de oameni pe lumea cealaltă. Deși durase mult până ca nepoatele lui Mary să o apuce pe calea cea dreaptă, Claire și Sydney se aveau acum una pe cealaltă, îi aveau și pe soții lor. Cel mai mult, ea își făcea griji în privința lui Fred. Ce avea să se facă el după ce ea nu va mai fi?

Bărbatul aprinse lumina din bucătărie. Purta o pijama veche cu pătrățele, de genul celor pe care le porți din comoditate, nu ca să fii la modă. Crăciunul trecut, ea îi dăruise o pijama din mătase, cu o monogramă pe buzunar și toate cele, dar el nu o purtase niciodată. Era prea fixist, credea Evanelle, iar asta i-o spusese și lui de foarte multe ori. Fred abia avea vreo șaizeci și ceva de ani, o față pătrată drăguță și ochi ageri, prea tânăr să stea tot timpul cu o bătrână. Nu-și mai dăduse întâlnire cu nimeni de ani buni. Poate că uitase cum se face. Evanelle trebuia să-l ajute un pic cu asta.

– Ești somnambulă sau te-a apucat gătitul în miez de noapte? o întrebă el zâmbind, sprijinindu-se de glaful ușii cu mâinile încrucișate la piept.

– Nici una, nici alta. M-am trezit și am simțit nevoia să-i dăruiesc o spatulă răposatei mele verișoare, Mary. Îi arătă spatula, iar Fred ridică din sprâncene. Evanelle izbucni în râs. Vai, nu te uita așa la mine! Știu că e o nebunie. Probabil că trebuie să i-o dau lui Claire. O visam

pe Mary când m-am trezit. Probabil că mi s-au încurcat circuitele.

- Trebuie să i-o dăruiești în noaptea asta? o întrebă Fred, pentru că, uneori, talentul ei de Waverley așa funcționa; trebuia să dăruiască ceva cuiva *imediat*, ceea ce era destul de incomod pentru cineva care avea un furtun de plastic atașat la nas. Acum orice ieșire avea nevoie de planificare.

Evanelle se întinse sub chiuvetă după una dintre sutele de pungi de hârtie pe care le adunase de la băcănie, fiindcă nu se știe niciodată când ai nevoie de o pungă de hârtie. Puse spatula înăuntru și-o așeză pe blat.

- Nu, am să i-o dau când am s-o văd săptămâna viitoare, spuse ea rămasă aproape fără suflare.

Fred se îndepărtă de lângă cadrul ușii.

- Ce-ar fi să fac o cafea cu aromă de dovleac?

- Să știi că exact de asta am nevoie, rosti ea în timp ce el o ajută să se așeze la masa din căsuța ei decorată în stilul mișcării Arts and Crafts[1]. Ea și soțul ei cumpăraseră casa asta în urmă cu mai bine de șaizeci de ani. Îi era dor de el. Semănase mult cu Fred, doar că lui îi plăcuseră femeile. Și o *iubise* pe ea, iubise totul la ea. „Fiecare sac își are petecul lui", obișnuia el să spună. Nu-i păsa că era ciudată. Fusese o casă bună cu amintiri frumoase. Aveau să-i lipsească lucrurile ei. Pe de altă parte, avea să fie o adevărată ușurare că în rai nu avea să mai fie nevoită să dăruiască nimănui nimic. Acolo, sus, toată lumea avea deja tot ce îi trebuia.

Fred începu să meșterească la aparatul de cafea, simțindu-se la fel de confortabil în locul ăsta ca și ea.

- Pe zi ce trece, semeni din ce în ce mai mult cu mine, Fred.

---

[1] Arts and Crafts a fost o mișcare artistică de design, originară din Insulele Britanice, devenită ulterior internațională, care a constat, în esență, în revenirea utilizării metodelor tradiționale de realizare a artefactelor de interior utilizând forme decorative simple, medievale, romantice sau folclorice. (n.tr.)

Fred se întoarse şi-o privi de parcă tocmai îi făcuse cel mai frumos compliment pe care îl primise cineva vreodată de la altcineva în toată istoria omenirii. Rămase fără cuvinte.

A doua zi dimineaţă, în timp ce descuia uşa salonului său, Sydney îl văzu pe Fred Walker, un bărbat scund şi voinic, îngrijit, la vreo şaizeci de ani, făcând acelaşi lucru la Băcănia cu Delicatese a lui Fred, magazinul lui pentru turişti.

- Bună, Fred! strigă ea făcându-i cu mâna. Ce mai face Evanelle?

Fred se întoarse speriat şi apoi îi făcu la rândul lui cu mâna.

- Bine, replică el părând zăpăcit şi pierdut în gânduri. E bine.

Fred nu vorbea prea mult.

Sydney intră în Salonul White Door[1]. Uşa era din sticlă transparentă, dar proprietarul de dinainte se gândise că White Door părea misterios, asemenea unei uşi pe unde era posibil să treacă Alice spre Ţara Minunilor. Toată lumea cunoştea salonul după numele ăsta, aşa că Sydney nu i-l schimbase când îl cumpărase în urmă cu câţiva ani.

Aprinse luminile. Locul ăsta deschis cu canapelele lui confortabile şi candelabrul elegant care semăna cu nişte cuburi de gheaţă care atârnau deasupra biroului de la recepţie încă o făcea să zâmbească. Atunci când se mutase înapoi în Bascom, în urmă cu zece ani, aici lucrase prima oară. Locul ăsta era o parte din firul care îi împletise viaţa la loc. Avea şapte coafeze, toate, mai puţin două, mai tinere decât ea. Îi plăcea asta. Îi plăcea cum se îmbrăcau şi cât de curajoase erau în maniera lor de lucru.

---

[1] Uşa albă

Pe Bay n-o interesa nimic din toate astea. Ei îi plăceau blugii ei şleampeţi şi tricourile ei cu mesaje ironice.

După ce porni calculatorul de la recepţie, Sydney pregăti cafea şi aşeză prăjiturile pe care o convingea pe Bay să le facă în fiecare săptămână. Obişnuia să i le facă Claire, dar apoi ea nu mai avusese timp pentru nimic în afară de dropsuri. Sydney, îi spusese lui Violet, noua ei recepţioneră, că parte din treaba ei consta în sosirea la salon înaintea tuturor pentru a face asta, dar Violet găsea mereu o scuză. Nimeni nu ştia de ce o angajase. Uneori, chiar şi Sydney se întreba asta.

Merse la postul ei de lucru şi-şi porni ondulatorul să-şi aranjeze părul. Era mai uşor să facă asta aici decât în baia ei micuţă de la fermă. Se privi în oglindă o dată şi încă o dată.

Avea şi mai multe reflexe roşiatice în păr. Era sigură de asta. Era ca şi cum s-ar fi strecurat acolo peste noapte. Henry chiar comentase despre ele în dimineaţa asta înainte de a pleca de acasă. Îi spusese înflăcărata.

Claire o avertizase să-i spună lui Henry ce făcea şi probabil că avea dreptate. Claire întotdeauna dădea sfaturi bune. Ea făcea lucrurile cu atât de mult calm şi îi liniştea pe toţi cei din jur doar prin simpla ei prezenţă. Dacă ar fi avut un parfum pe care să-l poată îmbutelia, ar fi câştigat milioane. Ar fi trebuit să uite de dropsuri.

Dar Sydney ştia ce ar fi zis Henry dacă i-ar fi spus de ce în ultima vreme era grămadă pe el. Ar fi zis că nu-i păsa că nu mai puteau avea copii. Dar Sydney ştia mai bine. La scurt timp după ce ea şi Henry se căsătoriseră, bunicul lui murise, iar lui Henry îi lipsea foarte mult. Era un dor atât de puternic, care, uneori, le făcea pe vaci să amuţească şi să dea lapte cu gust dulceag de căpşune. Bunicul lui îl crescuse şi-l învăţase tot ceea ce ştia despre ceea ce însemna a fi un Hopkins bun şi despre afacerea cu lactate. Când se căsătoriseră, Henry o adoptase pe Bay fără nici cea mai mică ezitare. După asta, Bay

îl urmase oriunde mergea, iar lui Henry îi plăcuse asta la nebunie, ca Bay să se trezească dimineaţa şi să meargă să-l ajute la lăptărie. Dar tot ce făcea Bay era să se asigure că se aflau acolo unde trebuiau să se afle şi că el era acolo unde îi era locul. După câteva luni, Bay încetase să se mai scoale cu noaptea în cap odată cu el.

Brusc, uşa salonului se deschise larg. Sydney se uită la ceasul de pe perete.

– Ştiu, ştiu, se scuză Violet năvălind înăuntru cu un băieţel adorabil cu faţa rotundă sprijinit pe şold. Pe după umăr, avea o geantă de plastic de la second-hand în care Sydney ştia că nu avea suficiente scutece cât să-i ajungă toată ziua. Am întârziat. Iartă-mă!

Sydney îşi răsuci rapid părul şi-l prinse cu câteva agrafe ca să poată să meargă să ia copilul de la Violet.

– Nu vrea nimeni să stea cu el, îi spuse Violet când Sydney i-l luă din braţe şi îi suflă părul negru făcându-l să râdă. Vecina mea de peste drum, care îl ia de obicei, a plecat la Dollywood în weekendul acesta. Am fost nevoită să-l iau cu mine.

– E în regulă, o linişti Sydney, chiar dacă nu era.

Dar Violet ştia cât de mult îl iubea Sydney pe micul Charlie. Ştia că ea avea ceva ce Sydney îşi dorea. Tinerele întotdeauna ştiu. Ştiu că femeile mai mature le privesc şi văd ce au lăsat în urmă şi nu pot recupera. E un adevăr pe care toată lumea îl cunoaşte, dar nimeni nu-l recunoaşte: nu există nimic mai puternic decât o fată de optsprezece ani.

Violet renunţase la şcoală atunci când mama ei, din familia Turnbull – o familie cunoscută pentru viaţa sălbatică şi pentru capacitatea de a face copii cât ai bate din palme –, părăsise oraşul împreună cu ultimul ei iubit. Violet o ţinuse tot într-o petrecere, luase şi nişte droguri şi, în curând, rămăsese însărcinată. Charlie semăna leit cu mama lui, avea părul negru, fruntea lată şi ochii de culoarea cafelei.

Sydney o întâlnise pe Violet în urmă cu câteva luni, într-o pauză de masă în care își cumpărase niște suc de portocale și niște iaurt de la magazinul lui Fred, cu intenția de a se așeza pe iarbă să mănânce. Fusese sezonul balului de absolvire și o dureau brațele de la câte cocuri făcuse.

În timp ce stătea cu picioarele încrucișate pe iarbă, îmbrăcată în șalvarii ei colorați și cu un maiou negru, Sydney își pusese sucul de portocale și iaurtul pe iarbă între picioare, își închisese ochii și-și înălțase fața către soare să se bronzeze.

Câteva clipe mai târziu, simțise ceva atingându-i piciorul. Se uitase în jos și văzuse copilașul cu părul negru îmbrăcat într-un body descheiat care încerca să i se cațăre în poală. Rămăsese perfect nemișcată, la fel ca atunci când îți dai seama că ai o albină pe tine, așteptând să vezi unde se duce înainte să ai o reacție exagerată. În cele din urmă, fusese nevoită să se întindă după el când i se cățărase pe genunchi și fusese cât pe-aci să se lovească cu fața de pământ. Se ridicase și-l sprijinise de șold și începuse să se uite de jur împrejurul zonei verzi. Nu fuseseră prea mulți oameni acolo în ziua aceea, dar, pe o bancă, lângă bustul pe jumătate îngropat al lui Horace J. Orion, cel pe lângă care copiii de liceu obișnuiau să treacă și să glumească: „Se prea poate ca Horace să fie mort, dar nu și îngropat", văzuse o adolescentă cu părul lung sârmos.

– Scuză-mă, strigase Sydney la fata slăbuță cu ochelari de soare supradimensionați, e al tău?

Tânăra nu se mișcase.

– Scuză-mă, strigase Sydney și mai tare de data asta.

Fata se trezise speriată și-și întorsese rapid capul spre Sydney.

– E al tău?

Ea încuviințase și căscase, dar nu făcuse nici un gest să se ridice, așa că Sydney se aplecase să-și ia sucul

de portocale și iaurtul, apoi pornise spre bancă. Când ajunsese mai aproape, își dăduse seama c-o știa pe fată, care era cu doar câțiva ani mai mare decât Bay.

- Ești din familia Turnbull, nu? Familia ta locuiește în apropiere de fabrica de materiale de construcții?

- Acolo locuiam, răspunsese Violet fără să ia însă copilul de la Sydney care se așezase lângă ea. Mama a plecat și a trebuit să mă mut.

Sydney descoperise că Violet împărțea acum o rulotă cu o femeie și cu concubinul ei bătrân, amândoi cu dizabilități și cu o mulțime de medicamente pe bază de rețetă de oferit la nevoie oricui pe bani. Violet își căutase un loc de muncă, dar zicea că n-o angajase nimeni.

- Mama avea dreptate, mărturisise Violet când Sydney îi înmânase sucul de portocale și începuse să hrănească bebelușul cu iaurt. Când a plecat a zis că nu este nimic bun aici.

Fosta recepționeră a lui Sydney, Amber, tocmai se căsătorise și imediat (desigur) rămăsese însărcinată și se muta în Fayetteville, unde soțul ei era cantonat la Fort Bragg. Așa că Sydney îi oferise postul lui Violet. Recunoscuse ceva la ea, ceva ce și Sydney simțise la vârsta aia. Violet voia să plece. Aproape că vibra alături de ea. Vedea viața de dincolo de Bascom ca pe pământul făgăduinței. Credea că toate lucrurile rele din viața ei se petreceau din *vina* locului ăstuia, prin urmare, cu siguranță, va găsi fericirea dacă avea să poată scăpa de acolo.

Sydney plecase la optsprezece ani simțind același lucru. Își dorise atât de tare să scape de povara numelui ei de familie și de reputația acesteia. Acolo, în lumea largă, îl cunoscuse pe tatăl biologic al lui Bay și evadarea căpătase o cu totul altă semnificație. Îi luase mult timp să-și dea seama că, uneori, o închisoare nu e deloc o închisoare. Uneori e doar o simplă ușă despre care

presupui că e încuiată pentru că n-ai încercat niciodată s-o deschizi.

Oferindu-i slujba, fusese ca şi cum i-ar fi oferit lui Violet un colac de salvare. Fata avea nevoie de ceva care s-o ţină legată aici. Fără locul ăsta de muncă, ar fi fost doar o chestiune de timp până când ar fi plecat împreună cu Charlie.

De îndată ce Sydney îl luă pe Charlie în braţe, Violet lăsă jos punga de scutece şi se duse direct la aparatul de cafea şi la prăjituri.

- Poţi să ai grijă de el cât îmi aranjez părul? o întrebă Violet scuipând firimituri. N-am avut timp înainte să plec.

- Foloseşte postul meu de lucru. Ondulatorul este deja încins.

- Mulţumesc.

Oamenii se întrebau de ce o suporta Sydney pe Violet.

Sydney ridică copilul în aer deasupra ei și se uită la faţa lui dulce și rotundă în timp ce zâmbea, își strângea degetele de la picioare și-și băga pumnul în gură.

Asta era motivul.

capitolul 5

Sâmbătă dimineaţă, Bay dormi până târziu în casa mătuşii ei, Claire. Când se trezi, imediat ştiu că, în ziua aceea, Claire preparase dropsuri de lavandă. Aroma se răspândea prin toată casa asemenea unei pături lungi şi moi care se aşternea peste tot, alungând toate temerile.

Pe etichetele tuturor borcanelor de dropsuri de miere şi lavandă scria:

Esenţa de lavandă este pentru fericire,
iar picătura de miere te va binedispune.
Veselia, se ştie, molipseşte
pe oricine se află prin preajmă.

Se îmbrăcă şi coborî s-o ajute. O zi petrecută aici, departe de lume, avea s-o facă să uite de seara dansantă de Halloween din seara aceea şi să nu se mai întrebe cu cine va veni Josh. Grupul lui de prietene includea o mulţime de fete, dar Bay nu-şi putea da seama dacă simţea ataşament pentru vreuna în particular.

Bay intră în bucătărie, îşi ascunse părul lung sub o şapcă şi tocmai se pregătea să-şi pună şorţul să se apuce de treabă. În schimb, descoperi că dropsurile de lavandă şi miere se aflau deja pe blat gata să fie puse în borcane. Asta o surprinse, pentru că dropsurile de lavandă erau cel mai greu de făcut şi luau cel mai mult timp. Probabil că Claire se trezise foarte devreme. Bomboana de lavandă trebuia frământată constant, rulată în fâşii lungi după ce era turnată din oala cu zahăr, apoi tratată cu miere din partea locului, cumpărată din piaţă, rulată din nou, răcită şi tăiată de mână, nu cu formele folosite la celelalte arome, de trandafir şi de lămâiţă. Claire

folosea cantitatea perfectă de colorant alimentar cât să dea bomboanelor culoarea primăverii. Bomboanele de astăzi semănau cu nişte boboci de flori purpurii.

Pe blatul din oţel inoxidabil al insulei din bucătărie se afla o singură farfurie, iar Claire se întoarse de la aragaz şi răsturnă din tigaie clătite.

- Micul dejun este servit, anunţă Claire. După ce puse clătitele din făină de ovăz pe farfurie, presără nişte sirop pe ele şi apoi ultimele flori galbene şi portocalii de gălbenele pe care le culesese din grădină înainte ca aceasta să înceapă să hiberneze. Acestea proveneau dintr-o rezervă pe care o păstrase în frigider.

- Ai gătit, remarcă Bay.

- Asta obişnuia să pregătească bunica mea pentru mine şi mama ta în dimineţile de sâmbătă.

- N-am vrut să dorm aşa de mult. Ai terminat cu toate pentru azi? întrebă Bay trăgând un scaun aproape de insulă. Voiam să te ajut.

- M-am trezit devreme. Mama ta vrea să te duc la salon de îndată ce termini de mâncat.

A, acum înţelegea Bay.

- Nu vrea ca azi să lucrez aici.

De asta şi folosise florile de gălbenele. Se presupunea că alungă energiile negative. Claire nu voia ca Bay să se înfurie pe mama ei.

- E o zi frumoasă, zise Claire privind pe fereastra bucătăriei. Nu ar trebui să stai închisă aici.

Bay studie profilul mătuşii ei în timp ce mânca. Cu ochii ei negri, nasul elegant şi pielea măslinie, Claire părea fără vârstă, de dincolo de vreme.

- Tu ce-o să faci azi? vru Bay să ştie.

Claire ridică din umeri.

- Tyler a dus-o pe Mariah la gimnastică, apoi o să stea câteva ore cu el la biroul lui. Eu am de adus la zi nişte hârţoage, dar m-am gândit să cumpăr câte ceva de la piaţă dacă tot ies. Şi eu mă simt închisă.

Asta era ceva neobişnuit. Claire nu se simţea niciodată închisă aici.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur, zise Claire.

– Ţie chiar îţi *place* să faci dropsuri?

Claire ezită, apoi răspunse cu grijă, ca şi cum ar fi repetat, de parcă s-ar fi aşteptat s-o întrebe cineva asta.

– E o activitate un pic monotonă şi nu este ceva ce mi-am închipuit că voi face atunci când am început afacerea cu mâncarea livrată, dar mă pricep la asta, iar acum există o cerere mare. Şi contribuie la fondul pentru facultate al lui Mariah.

– Îmi e dor de mâncarea ta, îngăimă Bay uitându-se în farfurie, nevrând să se termine, nevrând să dispară. Mai ales în momentul ăsta al anului. O să găteşti pentru prima chiciură?

– Dacă o să am timp.

Bay încuviinţă, ştiind că asta însemna că nu.

Cu toate astea, copacul avea să înflorească, şi ăsta era întotdeauna un moment de sărbătoare, chit că aveau sau nu mâncare. Bay se uită la calendarul de pe peretele din bucătărie. Mai era o săptămână. Spera că aveau cu toţii să ajungă până acolo fără să facă vreo prostie.

După micul dejun, Claire o duse pe Bay cu maşina în centru. Când coborî din furgoneta lui Claire, Bay se uită din întâmplare peste drum şi-l zări acolo pe Phineus Young împreună cu câţiva dintre prietenii lui, stând în grup pe iarbă, jucându-se un joc complicat cu cărţi de joc şi zaruri.

Se părea că nu era singura adolescentă din oraş ai cărei părinţi îşi doreau să iasă din casă la aer curat. Claire începu să se îndrepte spre White Door, dar Bay îi spuse că vine şi ea într-un minut, apoi traversă strada în fugă până la spaţiul verde.

– Bună, Phin, salută Bay apropiindu-se de ei în timp ce se jucau la umbra capului pe jumătate îngropat al lui Horace. Ce faci?

Phin nu-şi ridică privirea şi mai întoarse o carte peste grămadă.

– Pierd.

– Groaznic, completă Dickus Hartman aruncându-şi râzând cartea câştigătoare.

Dickus era gras şi bădăran, dar adevărul era că locul lui era aici, împreună cu aceşti băieţi, care erau singurii care îl suportau.

– Eşti sigur că nu mergi la dans diseară? întrebă Bay conştientă că-l mai întrebase, dar trebuia să se asigure, chiar dacă asta însemna că prietenii lui Phin aveau să râdă de ea.

În momentul ăsta, nu era ca şi cum ar mai fi putut înrăutăţi lucrurile. Voia să aibă un informator în interior care să-i povestească luni cine îl însoţise la serată pe Josh, cu ce era îmbrăcat, cum se comportase.

– Da, replică Phin, în timp ce Dickus râse pe înfundate şi împărţi cărţile din nou. Tu mergi?

Phin îşi înălţă privirea spre ea mijindu-şi ochii verzi, ferindu-se de soare precum o cârtiţă.

Bay clătină din cap.

– Atunci unii vor câştiga o mulţime de bani în seara asta, interveni Dickus.

– Ce tot spui? îi ceru Bay explicaţii.

Dickus doar îi aruncă o privire îngâmfată. Bay îl înghionti pe Phin cu piciorul.

– Phin?

Phin păru stânjenit.

– S-a organizat un pariu dacă mergi sau nu la serată să încerci să-l *vrăjeşti* pe Josh şi să faci o scenă, zise Phin.

– Un pariu, repetă Bay pe un ton neutru.

– Nu-ţi face griji pentru asta, o sfătui Phin în timp ce juca o carte. Sunt doar nişte proşti.

– E şi Josh implicat în pariul ăsta? întrebă Bay.

– El crede că nu vei veni, răspunse Dickus.

– Aşa a zis el, adăugă Phin încercând să mai îndulcească lovitura. El nu e implicat în pariu.

Dar de ce vorbea Josh despre ea? Dacă voia ca ea să dispară, dacă voia ca toate tachinările astea din cauza ei să înceteze, atunci trebuia să lase lucrurile aşa. Trebuia să-i spună *în faţă* că se înşela şi că el nu voia să aibă nimic de-a face cu ea. Trebuia să înceteze să se mai poarte aşa ciudat în preajma ei şi să n-o mai evite de parcă mirosea urât. Cu siguranţă, nu trebuia să se bage în bârfele despre posibila apariţie a lui Bay la prostia de serată dansantă... ca să facă mai exact ce? O vrajă? Chiar aşa credea el despre ea?

– Phin, să fii gata la şase în seara asta, rosti ea brusc.

– De ce? o întrebă el.

Fata se îndepărtă cu pumnii strânşi pe lângă trup. Ajunge cu ideea de a nu face vreo prostie.

– Pentru că mă duci la dans.

Claire stătea în picioare la postul de lucru al lui Sydney gândindu-se la ce avea de făcut acasă, în vreme ce Sydney o usca la păr pe Madison Elliott.

– Charlie mi-a spus numele în dimineaţa asta, nu-i aşa? ţipă Sydney ca să acopere zgomotul uscătorului.

Copilaşul se afla lângă postul lui Sydney într-un leagăn pe care ea-l cumpărase pentru el. Feţişoara lui grăsuţă era toată un zâmbet în timp ce gângurea tuturor celor care treceau pe acolo. Un fermecător. Deja învăţa că un tip sigur într-un salon de înfrumuseţare se afla întotdeauna în centrul atenţiei.

Violet Turnbull, numai pielea şi osul de slabă, îşi ridică privirea de la recepţie unde stătea pe internet.

– Cred că a fost ceva ce semăna mai degrabă cu pipi[1], decât cu Sydney, răspunse ea.

[1] În engleză *kidney, than Sydney* – un joc de cuvinte intraductibil în limba română

– De ce ar zice pipi? o întrebă Sydney aruncând o privire afectată spre Claire, care o făcu pe aceasta din urmă să se teamă pentru Sydney, să se teamă că avea să fie rănită, pentru că era prea îndrăgostită de copilul ăsta. Oricum, e un copil așa isteț.

– Trebuie să plec, o întrerupse Claire. Vrei să-ți cumpăr ceva pentru prânz?

– Ar fi minunat, spuse Sydney ținând peria și uscătorul într-o mână ca să-i dea lui Claire niște bani din șort. Îmi iei un sendviș cu măsline și un *latte* cu măr și caramel de la cafeneaua Brown Bag?

– Altcineva? le întrebă Claire pe celelalte coafeze.

– O *café americano*, ceru una dintre ele, Janey, cea cu părul roz.

– Eu nu am bani, anunță Violet cu amărăciune de la recepție.

– Ai luat salariul ieri, interveni Janey, care, în mod cert, nu era cel mai mare fan al lui Violet.

– Fac economii, se apără Violet.

– Plătesc eu, se oferi Sydney. Ce vrei, Vi?

Violet se înveseli și spuse:

– Un sendviș club, cartofi prăjiți, o porție dublă de murături și două cutii de cola.

Janey îi aruncă lui Violet o privire usturătoare din partea cealaltă a salonului.

– Ce? replică Violet. Nu am mâncat micul dejun.

Sydney făcu semn din cap înspre banii pe care tocmai i-i dăduse lui Claire.

– Cumperi și niște banane și niște Cheerios de la magazinul lui Fred? De obicei am câteva pentru Charlie în camera de odihnă, dar cred că Violet le-a mâncat ieri pe ultimele. Probabil că Claire îi aruncase lui Sydney o privire pe care o mai văzuse și înainte. Să nu te-aud!

– N-am zis nimic, se apără Claire.

Sydney opri uscătorul. Madison Elliott nu auzise nimic. Femeia își ridică privirea din revista pe care o citise

şi îi zâmbi. Părul îi arăta uimitor. Sydney avea întotdeauna lista de rezervări plină. Putea face lucruri magice cu părul. Când cineva se tundea la Sydney, avea întotdeauna o zi perfectă... Cozile la benzinărie erau întotdeauna scurte, şefii ofereau măriri de salariu, iar copiii îşi pregăteau singuri cina şi mergeau devreme la culcare. Claire simţi o undă de invidie. Sydney nu trebuia niciodată să muncească din greu pentru talentul ei. Mai mult se chinuise să-l nege pe când erau mai tinere. Pentru Sydney, Bay şi verişoara lor bătrână, Evanelle, lucrurile păreau să le vină aşa uşor. Dar Claire muncea fără odihnă. Întotdeauna făcuse aşa, dar, în ultima vreme, lucrurile îi păruseră şi mai grele.

Claire tocmai adunase banii pentru celelalte angajate când Bay intră în salon. Pielea ei palidă strălucea, obrajii îi erau îmbujoraţi de parcă ar fi înghiţit ceva strălucitor, care acum îi lucea dinspre interior înspre afară. Toate se opriră din ce făceau, conştiente că se întâmpla ceva.

– Merg la serata dansantă de Halloween, anunţă Bay.

Claire aproape că izbucni în râs văzând reacţia surorii ei. Lui Sydney îi căzuseră braţele pe lângă trup, ca şi cum s-ar fi predat.

– Cred că glumeşti.

– Nu, replică Bay, nu glumesc.

– Ai ştiut de asta de săptămâni, iar *acum* te hotărăşti să mergi? Nici măcar nu ai costumaţie!

– Nu am nevoie de costumaţie.

– Sigur că ai nevoie de o costumaţie! o certă Sydney. Fetelor, aveţi vreuna un costum de Halloween pe care l-ar putea împrumuta Bay în seara asta?

– Eu am un costum de vampiriţă sexy, anunţă Janey.

– Nu.

– Asistentă medicală sexy? continuă Janey.

– Nu.

– Sexy...

- Nimic sexy, o întrerupse Sydney. Vai, Doamne, ăsta-i un dezastru. Vino aici! Poate îți pot face ceva la păr.

Sydney își bătu cu palma scaunul pe care tocmai îl eliberase Madison Elliott, iar Bay păși spre ea, cu capul plecat, extrem de stânjenită. Evită privirea lui Claire când trecu pe lângă ea, iar aceasta își reprimă un zâmbet. După ce Bay se așeză, Sydney îi azvârli șapca de baseball, iar părul negru și lung al fetei se undui în valuri. Sydney își trecu degetele prin el, privindu-și fiica în oglindă. De jur împrejurul oglinzii din fața scaunului lui Sydney erau înșirate fotografii cu Bay. Una de la șase ani în care stătea întinsă sub măr, una de la petrecerea zilei de naștere de la nouă ani, când Claire îi pregătise o prăjitură cu mure, alta de când avea doisprezece ani și stătea în stația de autobuz împreună cu Phineus Young, prima oară când Sydney îi lăsase singuri să aștepte autobuzul. Iar, acum, iat-o pe Bay în centrul oglinzii, la cincisprezece ani, pregătindu-se să meargă la prima ei serată dansantă.

Sydney păru să simtă momentul în care Bay avea să comenteze ceva despre ochii cât cepele ai mamei ei, așa că își drese glasul și strigă la recepționera ei:

- Violet, când vine doamna Chin, las-o să aștepte câteva minute, apoi spal-o tu pe cap în locul meu.

- Dar cu prânzul cum rămâne? obiectă Violet.

- Claire nici măcar n-a plecat să cumpere de mâncare. O să ai timp.

Bay se fâțâi în scaun.

- Mamă, costumul e opțional. Nu e mare scofală.

- Este prima ta serată dansantă. *Este* o mare scofală. N-o să te las să mergi fără costum. Are cineva niște haine din anii '80? își întrebă ea coafezele. Fac un tapaj extraordinar.

În cele din urmă, Claire hotărî să-i întindă lui Bay o mână de ajutor.

– Bunica Mary avea nişte rochii vechi pe care le-am păstrat. Rochii de petrecere lungi şi vaporoase din anii 1920. Cred că e posibil să fi fost ale mamei ei.

Sydney surâse ca şi cum şi-ar fi amintit ceva ce aproape că uitase.

– Obişnuiam să cred că tu eşti singura persoană din familie care dă petreceri în grădină, precum primele tale petreceri de chiciură, dar acum îmi amintesc că bunica Mary mi-a povestit odată despre picnicurile pe care le organiza în grădină. Obişnuia să invite oamenii şi să se îmbrace ca o nimfă de grădină.

– Atunci asta voi fi, spuse Bay la repezeală, hotărâtă să pună capăt discuţiei. O să port una dintre rochiile bunicii Mary şi o să fiu o nimfă de grădină.

Claire şi Sydney schimbară câteva priviri. Era un pas mare pentru Sydney, să accepte asta despre fiica ei. Bay era o Waverley care voia să se îmbrace ca o Waverley, şi nu în glumă ca atunci când erau ele mici, iar Sydney se îmbrăcase la un Halloween precum Claire şi-şi pusese o perucă lungă neagră care îi acoperea faţa şi un şorţ pe care scria SĂRUTĂ BUCĂTĂREASA, pentru că nimeni nu voise s-o sărute pe ciudata Claire. Dintre toate lucrurile în care se putea costuma, Bay alesese să fie o Waverley. Asta era ea. Nici măcar nu era un costum adevărat. Sydney se dădu bătută, ademenită în cele din urmă de posibilităţile de a lucra cu părul lui Bay, care, ani de-a rândul, o lăsase doar să i-l tundă puţin.

– Bine, acceptă Sydney, ridicând scaunul. Claire, cumperi nişte flori de la Fred să i le pot pune în păr?

– Mă întorc cât de repede pot.

– Aşteaptă, îmi cumperi şi nişte plăcintă, te rog? strigă Violet în timp ce Claire trecu pe lângă recepţie şi ieşi din salon.

Când Claire ieşi, lumina portocalie a toamnei se revărsa pieziş, ca şi cum soarele amiezii căzuse la pământ undeva în depărtare, la linia orizontului. În momentul

ăsta al anului, lumina se simțea diferit, precum un far a cărui lumină pălea încet.

Era pe punctul de a coti la dreapta, spre cafenea și spre magazinul lui Fred, dar în stânga zări licărirea a ceva argintiu. Se întoarse și văzu două doamne stând de vorbă cu un bătrân în costum cenușiu, în fața magazinului de haine al lui Maxine.

Era *el*. Bătrânul pe care îl văzuse de două ori în fața casei ei. Porni în grabă spre ei, ocolind niște elevi de liceu care se opriseră în mijlocul trotuarului să facă un selfie în grup, ca și cum simpla activitate a mersului pe trotuar trebuia imortalizată. Claire trecu pe lângă el pierzându-l o clipă din vedere pe bătrân. Când se uită din nou, dispăruse.

Intrigată, Claire se apropie de doamnele pe care le cunoștea bine. Claire obișnuise să gătească pentru toate petrecerile de aniversare și de zile de naștere ale lui Patrice. Patrice era însoțită de sora ei, Tara, care venea adesea în vizită din Raleigh. Claire fusese colegă de școală cu Patrice. Sydney punea mare accent pe anii ei de liceu, pe cât de importanți fuseseră pentru ea, dorindu-și atât de tare ca anii ăștia să fie buni pentru Bay. Dar, sincer, Claire nu-și amintea prea multe despre propriile experiențe din liceu. Mergea, stătea în banca ei și aștepta ca după-amiezile să se întoarcă acasă să i se poată alătura bunicii ei în bucătărie. Ca majoritatea lucrurilor din viața lui Claire, era ceva ce considera neimportant prin comparație cu amintirile mai frumoase, pe care Sydney le numea istoria ei revizuită.

- Claire, tocmai vorbeam despre tine, o informă Patrice.

Femeia avea în jur de patruzeci de ani și se lupta cu asta. Avea părul lung, foarte blond și strălucitor. Injecțiile faciale o împiedicau să-și deschidă gura prea larg, așa că vorbea cu o ușoară expresie de pește. Ochii albaștri erau foarte machiați cu un contur negru, ceea ce îi dădea

un aspect nepotrivit pentru vârsta ei. Deşi îşi închipuia că nimeni nu observă, întotdeauna avea pupilele un pic prea dilatate de la numeroasele medicamente antidepresive pe care le lua.

- Cine era bărbatul acela? întrebă Claire încercând să nu pară prea insistentă, deoarece chiar nu era ceva cu adevărat important. Cel puţin, nu credea asta.

- Care bărbat? se miră Patrice.

- Era un bătrân care stătea aici în urmă cu câteva clipe, explică Claire. Avea părul argintiu şi purta un costum argintiu.

- Nu a fost nimeni aici, o contrazise Tara.

Tara era mai în vârstă decât Patrice, dar nu se lupta la fel de bine cu anii, în mare parte pentru că nu avea banii soţului lui Patrice. Femeia avea părul mai închis la culoare şi purta tunici, care să-i ascundă burtica de femeie normală la vârsta a doua de sora ei care mergea zilnic la sală.

- Era chiar aici, insistă Claire enervându-se. Chiar în locul în care mă aflu eu.

- Îmi pare rău, Claire, spuse Patrice. Nu am văzut pe nimeni de genul ăsta.

- *Vorbeaţi* cu el, continuă Claire încruntându-se.

- Vorbeam, dar una cu cealaltă, zise Tara. Ce ziceam?

- Nu-mi amintesc, replică Patrice.

Tara râse.

- Asta e amuzant. Nici eu nu-mi amintesc.

- Am ieşit din magazin şi ai venit tu spre noi. Am crezut că vorbeam despre tine, dar bănuiesc că nu e aşa, ridică Patrice din umeri.

Claire îşi luă rămas-bun şi se îndepărtă lăsându-le pe Patrice şi pe Tara privind în gol ca şi cum cineva le-ar fi hipnotizat. Cineva care mirosea a fum.

capitolul 6

La Hanul de pe Pendland Street, Anne Ainsley stătea în fața camerei cu numărul șase cu un set de așternuturi curate în brațe.

- Domnule Zahler? strigă ea în timp ce bătu.

El nu răspunse, dar ea știa că așa avea să fie. Îl văzuse plecând în centru după micul dejun. Femeia descuie ușa și intră.

În fiecare dintre cele trei căsnicii ale ei, Anne fusese luată prin surprindere de minciunile soților ei. Cu adevărat dată pe spate de uimire. După ce cel de-al treilea soț o înșelase și îi golise contul de ultimii bănuți pe care îi moștenise de la părinții ei, își jurase că nu-și va mai permite să fie luată vreodată prin surprindere în felul ăsta. Bărbații mințeau. Acum accepta ideea asta. Nu se puteau abține. Era o trăsătură a lor, pe care o negau, dar asta nu făcea decât să demonstreze că avea dreptate.

Russell Zahler mințea în legătură cu ceva, iar ei chiar nu îi păsa. De fapt, simțea o oarecare satisfacție că Andrew era tras pe sfoară. Dar era curioasă și se plictisea. Andrew n-o lăsa să aibă un televizor în camera ei. În tot hanul blestemat nu găseai nici măcar un televizor. „Nu e ceva autentic pentru casă", obișnuia Andrew să spună. Uneori ar fi vrut să-i zică: „Dar cu electricitatea cum rămâne, Andrew? Nici asta nu era original în casă". Doamne, uneori semăna atât de tare cu tatăl lor. Așa că Anne trebuia să-și găsească propriile surse de distracție.

Mare parte din distracția ei se rezuma la statul pe internet pe calculatorul de la recepție, la spionarea oaspeților și la cotrobăitul printre lucrurile lor atunci când le curăța camerele. Niciodată nu fura nimic. Andrew

ar arunca-o în stradă într-o milisecundă dacă ar face asta. Doar îi plăcea să vadă ce aduceau oamenii din casele lor, cum le miroseau parfumurile şi ce mărime purtau. Îi plăceau poveştile pe care le putea inventa despre ei.

Anne fusese întotdeauna cam băgăreaţă şi ştia asta prea bine. Tatăl lui Anne şi al lui Andrew fusese specialist în optometrie, iar mama lor îi administrase biroul. Dar, în timpul ei liber, mama lor mai vindea în secret şi lenjerie sexy, mai ales femeilor din familia Clark, cunoscute pentru talentele sexuale, datorită cărora întotdeauna se şi căsătoreau bine. Tatăl lor nu ştiuse niciodată de afacerea secretă a mamei lor, iar Andrew se speriase, după moartea acesteia, când descoperise cataloagele şi mărfurile mamei lor.

Dar Anne ştiuse totul despre asta. Pe la vreo zece ani, după ce găsise cufărul încuiat din spatele debaralei mamei ei, descoperise şi produsele. Căutase prin toată casa până ce găsise cheia ascunsă în bazinul de la toaletă.

Părinţii lor muriseră după ce se pensionaseră, în prima lor călătorie cu maşina. Strânseseră o avere şi avuseseră de gând ca la bătrâneţe să trăiască pe picior mare. Cele câteva sute de mii pe care le lăsaseră în urmă o năuciseră pe Anne. Doar aşa îşi putea explica faptul că îl lăsase pe Andrew să ia casa. Pe atunci, era măritată cu primul ei soţ, iar Andrew încă mai locuia acasă. El întotdeauna fusese un bărbat pedant. Nu se simţea bine în preajma femeilor şi nu avusese niciodată o întâlnire amoroasă, aşa că Anne se gândise să fie mărinimoasă lăsându-l să aibă un loc în care să-şi petreacă viaţa singuratică. Doi soţi mai târziu... şi două afaceri ratate, ambele finanţate de ea... şi Anne se trezise falită. De cinci ani încoace, locuia aici, în casa unde se născuse, pe care Andrew o transformase în han.

În sinea ei, întotdeauna i se păruse o chestiune un pic sinistră, ca şi cum ar fi creat un sanctuar unde oamenii să le poată vizita părinţii morţi. Andrew îi oferise

casă și masă (cele două dormitoare minuscule ale lor se aflau acum la subsol) și un salariu minim, pe care ea și-l cheltuia pe bere, țigări și reviste. Asta era acum viața ei și o accepta ca atare. Avea cincizeci și nouă de ani, atât de aproape de șaizeci, încât mai că le simțea gustul și nu mai avea nici o așteptare legată de fericirea ei.

Închise ușa camerei lui Russell Zahler în urma ei. Oficial, asta se numea camera lui Andrew Ainsley, lucru menționat și pe o plachetă de pe ușă. Ăsta era fostul dormitor al lui Andrew de când erau ei mici. Era decorat în nuanțe închise de purpuriu și violaceu, pe care Andrew le numea culori regale.

Numise fostul dormitor al lui Anne Camera Speranțelor și a Visurilor. Nu era sigură, dar ea credea că asta era o ironie.

Așeză așternuturile pe patul mare și se uită de jur împrejur. Russell Zahler lăsase căldura pornită și veioza din sticlă transparentă de lângă pat aprinsă, dar nu-și agățase nimic în dulap, iar în baia de alături nu exista nici un produs de îngrijire. Nu se vedea decât valiza lui mare din piele pe etajera pentru bagaje de la picioarele patului. Femeia se duse la ea și o deschise cu zgomot. Nu erau prea multe înăuntru: încă un costum gri și o cămașă albă, împăturite; o pereche jerpelită de pijama; halatul ăla ciudat de stăpân de conac pe care îl purtase în noaptea când intrase în bucătărie și o speriase de moarte pe Anne care crezuse că era Andrew, care o prindea iarăși că fumează; șosete și chiloți, și o geantă neagră cu produse de toaletă în care se găseau un pieptene, un tub de pastă de dinți, o periuță de dinți, un deodorant, un săpun, un aparat de ras și o cutie cu aspirine.

Asta era tot.

Nu prea avea ce să afle din atâta lucru și se simțea un pic dezamăgită. Se încruntă, își strecură mâna până la fundul valizei și bătu cu unghiile. Suna a gol.

Găsi colțurile și trase separatorul în sus, dezvăluind un spațiu secret.

Aha! fu cât pe-aici să-i scape cu voce tare, mulțumită ca de fiecare dată când descoperea ceva ce altcineva nu voia ca ea să găsească. Înăuntru se aflau un pachet vechi de cărți de tarot, un cristal alb mic pe un lănțișor ieftin și o grămadă groasă de dosare vechi de birou prinse laolaltă cu un elastic.

Anne ridică dosarele și scoase elasticul. Pe fiecare existau etichete pe care erau scrise numele unor persoane, iar înăuntru erau articole tăiate din ziare, fotografii și copii ale unor documente oficiale, precum acte de proprietate ale unor terenuri sau certificate de căsătorie. Anne nu recunoscu nici unul dintre numele acelea până când ajunse la eticheta de pe unul dintre dosare pe care scria: „Lorelei Waverley". Asta era mama lui Claire și a lui Sydney Waverley. Anne fusese cu doar câțiva ani mai tânără ca Lorelei. Aceasta fusese o femeie ciudată, ca tot restul familiei lor, dar și sălbatică, și tristă pe deasupra. Lorelei părăsise orașul cu mulți ani în urmă și murise pe undeva prin Tennessee, din câte auzise Anne. Oare de asta era Russell Zahler așa de interesat de familia Waverley? Din cauza lui Lorelei? O cunoscuse în trecut? Anne se uită în interiorul dosarului în care se aflau mai multe copii ale aceleiași fotografii vechi, făcute prin anii 1970, după cum se vedeau gulerele ascuțite și culorile muștar și maronii ale hainelor. În fotografie era Lorelei Waverley pe la douăzeci de ani, împreună cu Russell pe la vârsta a doua și un alt cuplu cu părul negru cu un bebeluș. Era într-unul dintre separeurile acelea care se găseau prin barurile vechi și prin localurile în care se servea pizza. Anne cercetă și restul documentelor din dosar, care, destul de interesant, păreau să fie toate despre Claire Waverley, nu despre Lorelei; articole despre afacerea lui Claire

și formulare pentru taxe, la care voia să se uite mai cu atenție, dar aproape că fu să moară de inimă când auzi un ciocănit la ușă.

- Anne? o strigă fratele ei. Ești acolo?

- Da, răspunse ea cu calm.

Era pe punctul de a pune dosarele înapoi când, brusc, observă câteva foi volante îngălbenite de ani, care se aflaseră în valiză, sub dosare. Ridică una dintre ele. Era un anunț vechi al unui bâlci în care dădea spectacole un magician și medium pe nume Marele Banditi. În partea din dreapta jos a foii volante era fotografia rotundă a unui bărbat care purta un turban mare cu o piatră în centru. Stătea cu mâinile în față de parcă urma să lanseze un fulger din vârfurile degetelor. Era Russell Zahler.

Asta *da* poveste!

- Anne! strigă iarăși fratele ei.

- Vin, răspunse ea împachetând una dintre foi pe care o băgă în buzunar. Restul lucrurilor le așeză înapoi în valiză, exact cum fuseseră. Închise valiza la loc cu zgomot, apoi merse la ușă.

- Ce faci? o întrebă Andrew.

- Schimb așternuturile, replică ea ridicând din umeri, cum fac în fiecare zi.

Andrew îi arătă un semn atârnat de mânerul ușii.

- E un semn de NU DERANJAȚI aici. Noi luăm lucrurile astea foarte în serios.

Anne ura când vorbea la plural despre el însuși.

- A, probabil că nu l-am văzut. Intră din nou în cameră și luă așternuturile împachetate pe care le lăsase pe pat. Îmi pare rău, adăugă ea ieșind.

- Să nu se mai întâmple. Andrew privi de jur împrejurul camerei, apoi închise ușa cu putere în urma lui.

Câteva ore mai târziu, Claire, Sydney și Bay căutau în casa Waverley una dintre rochiile bunicii Mary pe care

Bay s-o îmbrace la serata dansantă de Halloween. Lui Bay i se părea că era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân. Casa Waverley era ticsită cu lucruri. Singurul loc ceva mai ordonat era bucătăria comercială, în care obiectele erau aranjate logic, pentru că acela era locul în care Claire îşi petrecea tot timpul. În ceea ce priveşte restul casei, Claire părea să fi păstrat tot ce îi aparţinuse odinioară bunicii ei. Când se mutase Tyler, îşi adusese şi el toate lucrurile lui, inclusiv tot ce folosea la pictură, care ocupau cam toată camera de oaspeţi.

În sinea ei, Bay spera că nu aveau să găsească o rochie şi că aşa avea să-şi poată scoate margaretele şi frunzele alea verzi ridicole din părul îngrozitor de ondulat, să meargă ca ea însăşi. Nu voia decât să se asigure că Josh avea s-o vadă, să observe că îl ignoră şi că nu face vreo scenă şi apoi să plece. A zis că nu avea să vină, dar urma să-i arate ea. Josh nu ştia deloc cine era ea sau ce va face sau nu va face. Nici măcar nu *vorbise* vreodată cu ea.

Tocmai se întorseseră din pod când se întâlniră cu Tyler şi cu Mariah, care veniseră să-şi petreacă acasă restul zilei.

– Ce faceţi? întrebă Mariah veselă, cu o curiozitate bruscă. Încă mai era îmbrăcată în echipamentul pentru gimnastică şi avea părul prins într-un coc ciufulit pe care, în mod evident, încercase să i-l facă tatăl ei. Vă jucaţi? Bay, de ce ai flori în păr? Eşti aşa drăguţă, ca noua mea cea mai bună prietenă.

Bay îşi îmbrăţişă verişoara care mirosea a alune.

– Mulţumesc, pitico.

– Bună, iubire, salută Claire, simţindu-se oarecum vinovată, de parcă ar fi fost prinsă că nu muncea. Cum a fost la gimnastică?

– A fost bine. Ce faceţi? întrebă iarăşi Mariah.

- Căutăm rochii vechi pe care să le poarte Bay la o serată de Halloween, rochii care au fost odinioară ale bunicii mele, îi explică Claire.

Mariah se strâmbă pentru o clipă, gânditoare, şi apoi rosti:

- Aţi căutat în dulapul din camera de oaspeţi?

- Nu încă. E o idee bună.

Mariah se întoarse şi intră alergând în camera de oaspeţi, unde imediat începură să se audă scârţâind arcurile patului când copila începu să sară pe el.

Claire se întoarse spre Tyler.

- Când ai timp, astupi, te rog, gurile de aerisire din pod? Am simţit intrând aer rece când am fost acolo.

- Tu ai simţi aer rece şi dacă ai sta la soare, o tachină Tyler.

- Tu şi Mariah v-aţi distrat azi? surâse Claire.

- Am fost la gimnastică, apoi la birou. A fost cea mai lungă zi pe care a avut-o vreodată cineva, din toate timpurile. Serios, eu câştig. Tyler îşi frecă obosit barba ţepoasă de pe obraji.

- Îmi pare rău. Nu uita să mănânci. Am cumpărat nişte pui la rotisor de la Fred azi. Claire se aplecă în faţă şi adăugă şoptit: A fost şi Em la gimnastică?

Tyler clătină din cap, aparent la fel de uluit ca şi Claire de această nouă cea mai bună prietenă.

- Se pare că Em nu face nici gimnastică, nici balet.

- Stai, zise Claire trăgându-se în spate. Vrei să spui că încă n-ai cunoscut-o?

- Vă puteţi juca de-a cuplul de bătrâni mai târziu, îi întrerupse Sydney. Serata e peste două ore!

- De parcă tu şi tata nu vă purtaţi aşa tot timpul, râse Bay cu zgomot.

- Simt că am intrat în competiţie cu bătrânul Henry. Vino aici, zise Tyler apucând-o pe Claire, aplecând-o pe spate peste braţul lui şi sărutând-o.

- Vă rog, îi certă Bay. Nu în faţa copiilor, adăugă.

Apoi se întoarse și intră în camera de oaspeți, dând ochii peste cap ca să sporească dramatismul. Dintre toate serile, în seara asta chiar nu voia să vadă cât de bine funcționa dragostea atunci când doi oameni simțeau la fel unul pentru celălalt.

În curând, Claire și Sydney veniră după ea. Debaraua din camera de oaspeți era așa de mică încât doar o singură persoană se putea strecura înăuntru, așa că Claire intră și începu să scoată cutii. Sydney și Bay le deschiseră în vreme ce Mariah sărea în pat, fericită să stea cu ele. Găsiră cearșafuri vechi, o cutie cu genți antice din piele crăpată, lumânări care se înmuiaseră și se topiseră una peste cealaltă și un pat de pisică. Dar nici o rochie.

– Mai e doar o cutie aici, anunță Claire din fundul debaralei. În asta trebuie să fie. Altfel, nu știu unde ar mai putea să fie.

– E în regulă, spuse Bay, întinzându-se să se scarpine în cap, unde simțea că o strânge ceva și o mănâncă. Chiar nu vreau să mă costumez.

– Să nu îndrăznești să atingi părul ăla, o avertiză mama ei, ceea ce o făcu pe Bay să lase mâna jos.

– S-a înțepenit într-un colț. Stai, aproape am scos-o! Claire eliberă cutia, dar se lovi la cap de raftul de jos când se ridică și deranjă lucrurile de pe raft. Atunci, căzu o cutie veche de pantofi, iar pe toată podeaua dormitorului se împrăștiară fotografii vechi. Bay începu să se ghemuiască în debara ca s-o ajute pe Claire.

– Ești bine?

– Oprește-te! țipă Sydney. O să-ți deranjezi părul!

De exasperare, Bay își aruncă mâinile în aer.

– Cred că ai folosit treisprezece tuburi de fixativ pe mine. Zece ani n-o să mi se miște părul!

Claire ieși din debara cu cutia de carton într-o mână, în vreme ce cu cealaltă își freca creștetul. Când observă

fotografiile de pe podea, lăsă imediat cutia jos și îngenunche, rămânând cu gura căscată.

– Astea sunt poze cu bunica Mary! Uitasem de ele.

Sydney îngenunche lângă Claire s-o ajute să adune pozele, însă se opri să studieze una dintre ele.

– Hei, Claire, uită-te la asta! Aici probabil că e picnicul de basm despre care mi-a povestit bunica Mary.

Claire se aplecă să se uite.

– Probabil. Bunica Mary ți-a povestit ție mai multe decât mie despre momentul ăla din viața ei.

Claire și Sydney stăteau una lângă alta acum, o imagine pe care Bay o avea întotdeauna în minte când se gândea la ele, la cât de apropiate erau, ca și cum fiecare știa ce se ascunde în buzunarele celeilalte.

– De ce ți-a povestit ție bunica Mary mai multe decât lui Claire? întrebă Bay curioasă.

Claire privi în sus spre ea și îi răspunse:

– Pentru că mama ta era drăguță și populară, la fel ca și bunica Mary în tinerețe.

Bay își simți lumea clătinându-se un pic, ca atunci când crezi că ești pe ultima treaptă a unei scări, dar descoperi că mai e încă una.

– *Tu* ai fost populară? își întrebă Bay mama.

Asta o făcu pe Sydney să râdă.

– Pari așa mirată.

– Dar ești o Waverley.

– N-are nici o treabă una cu alta, o contrazise Sydney, în timp ce se uita la fotografie. Bunica Mary a avut o mulțime de pretendenți în tinerețe, înainte să se căsătorească, înainte să îmbătrânească și să devină... ciudată.

– Agorafobă, o corectă Claire aranjând restul fotografiilor în cutia de pantofi, târându-se apoi spre ultima cutie pe care o luase din debara. De îndată ce îndepărtă capacul, râse uluită.

– Găsim toate lucrurile bunicii Mary mai puțin rochiile ei. Uite, încă unul dintre jurnalele ei culinare.

A ascuns chestiile astea prin toată casa. Odată, am găsit unul într-o saltea.

Claire scoase la iveală un caiet negru, mic și subțire, pe coperta căruia scria „Jurnalul culinar Waverley", la fel ca pe toate jurnalele ei. Dedesubt, mai scria însă și cuvântul „*Karl*".

– Câte jurnale ai găsit până acum? vru să știe Sydney.

– Peste o sută.

Claire deschise jurnalul și-și arcui sprâncenele de uimire.

– Ce este?

– Uită-te la asta, o rugă Claire. A înnegrit fiecare pagină. Pe fiecare pagină, toate rândurile scrise de bunica Mary au fost tăiate cu linii negre groase orizontale ce ascund scrisul original.

Sydney clătină din cap.

– A fost o bătrână haioasă. Întotdeauna mâzgălea în jurnalele alea. Era aproape nebună cu ele.

– A făcut tot ce a putut mai bine, obiectă Claire frunzărind jurnalul. În ultima vreme, m-am gândit mult la ea. Nu cred că i-a fost ușor să ne crească.

– Întotdeauna ascunzi faptul că, atunci când ne-a adus aici, mama a mai stat aproape *șase* ani până când a plecat din nou, sublinie Sydney.

– Dar tot bunica Mary a avut grijă de noi.

– Cât a fost aici, mama a avut grijă de noi. Evanelle a zis că bunicii i-a luat aproape un an până să se obișnuiască din nou cu prezența oamenilor în casă. Abia dacă vorbea cu vreuna dintre noi. Sydney își flutură expeditiv mâna spre Claire ca și cum asta era o ceartă obișnuită. Dar tu niciodată nu-ți amintești părțile astea.

– Ei bine, rosti Claire după un moment de gândire, după plecarea mamei, bunica Mary a avut grijă de noi.

– Claire, după plecarea ei, *tu* ai avut grijă de noi.

-Nu, o contrazise Claire, a făcut-o bunica Mary. Ne-a comandat mâncare, haine şi pantofi şi ne-a spălat aşternuturile.

-*Tu* ai făcut toate astea. Aveai doisprezece ani când ne-a părăsit mama. Îmi amintesc că mă enervau aşa de tare lucrurile pe care mi le alegeai să le port. Mare parte din şcoala primară, m-ai îmbrăcat în rochii gri şi pulovere negre, ca pe o bătrână.

-Nu-i adevărat. Stai aşa, continuă Claire după un moment de pauză. Aşa am făcut, nu?

Sydney clătină din cap râzând zgomotos.

-Tu şi istoria ta revizuită.

În vreme ce Bay le privi ciondănindu-se, începu să-şi dea seama câte nu ştia despre surorile Waverley, despre trecutul şi despre vieţile lor de dinainte ca Bay să le cunoască aşa de unite ca acum. Ştia, întotdeauna ştiuse asta, cât de protectoare erau amândouă cu ea, aşa că niciodată nu-i oferiseră prea multe informaţii. Pe de altă parte, Bay nu le mai întrebase niciodată, dar acum simţea că întrebările o copleşeau. Cine era Mary cu adevărat? De ce în tinereţe fusese într-un fel, iar la bătrâneţe altfel? De ce creştea fiicele fiicei ei? De ce plecase Lorelei?

Claire lăsă jurnalul deoparte, fără prea mare tragere de inimă, şi se uită din nou în cutie. Scoase câteva straturi de şerveţele îngălbenite, apoi exclamă:

-Victorie! Uite o rochie. Scoase ceva atât de subţire şi de delicat, încât părea făcut din pergament. Claire o duse la nas. Chiar şi miroase a săpunul ei.

Sydney puse deoparte fotografia cu petrecerea de basm şi luă rochia.

-Săpunul ei cenuşiu cu miros de fum. Îl iubeam. Sydney se ridică şi puse rochia pe lângă Bay. Da, perfectă pentru o nimfă de grădină.

Bay privi în jos la rochia subţire şi-şi trecu degetele de-a lungul ei. Chiar era perfectă. Era de culoarea oului

de raţă cu straturi de ţesături bej care formau un volan fluid la gât. Pe laterale, erau cusute paiete vechi în formă de flori, iar mai jos de şolduri avea un brâu de mătase.

– E aceeaşi pe care o poartă ea aici, anunţă Sydney aplecându-se să ridice fotografia cu picnicul de basm.

Masa de picnic din imagine era construită dintr-o uşă veche aşezată pe o capră de tăiat lemne, iar scaunele erau din buşteni de copaci bătrâni sau poate din buturugi groase de pus pe foc, acoperite de pături pătrate. Acolo erau aşezaţi şase bărbaţi care nu se uitau la aparatul de fotografiat, ci la femeia frumoasă cu părul negru, lung aproape până la talie, care stătea în capul mesei. Aceasta zâmbea cu braţele deschise de parcă întâmpina lumea întreagă. Mărul din fundal, abia vizibil, întindea doar o creangă spre ea, ca şi cum şi-ar fi dorit să apară în fotografie cu ea. Părea chiar un pic îndrăgostit de ea.

– În regulă, ajunge cu amintirile, vorbi Sydney, împingând-o pe Bay pe hol, spre baie. Grăbeşte-te şi îmbracă-te imediat!

Când Bay şi Phin intrară în sala de sport împreună, Bay fu cât pe-aici să-l ia pe Phin de mână, atât de agitată era. Dar era imposibil să ajungi la mâna lui. Din cap până-n picioare, era acoperit de un cearşaf alb cu boboci mici de trandafir. În el, fuseseră date două găuri grosolane pentru ochi.

– Nu pot să cred că ţi-ai pus un cearşaf, zise ea.

– Când ai venit la mine la uşă costumată, a trebuit să gândesc rapid, se justifică el cu glasul înăbuşit. O să mă omoare mama că i-am găurit cea mai bună lenjerie de pat.

– De ce n-ai folosit cearşaful tău?

– Nu era curat, mormăi el după o clipă de ezitare.

Băieţii.

– Aşa, şi ce facem aici? întrebă Phin.

- Chiar nu știu. N-am mai fost niciodată la o serată dansantă.

- Tu ai ajutat cu decorațiunile.

- Dar asta nu mi-a oferit informații despre dinamica socială a evenimentului.

- Arată grozav, o felicită Phin rotindu-și capul ca și cum ar fi încercat să vadă prin găurile de la ochi. Din ce pot să văd eu.

- Scoate-ți chestia aia!

- În nici un caz, obiectă el îndepărtându-se de ea când Bay încercă să-i tragă cearșaful. Nu știe nimeni că sunt eu. Sunt deghizat.

Bay privi în jur. Locul chiar arăta grozav. Globul luminos, acoperit de pe tavan împrăștia pe pereții sălii de sport umbre care semănau cu niște copaci uscați. Într-un colț, pe un ecran alb, se derulau imagini din filmele de groază clasice. Riva îl adusese pe tatăl lui Maisy Mosey, care era fotograf profesionist, să le facă poze copiilor în fața posterelor de film în timp ce se prefăceau că sunt urmăriți de Picătură[1] sau de păsările lui Hitchcock.

Din păcate, se părea că, fără să informeze comisia de decorare, niște părinți avuseseră ideea genială de a aduce niște baloturi de paie pe care să se așeze lumea și niște sperietori mici drăguțe rămase de la petrecerea copiilor de grădiniță. Sala de sport sfârșise prin a arăta ca un ring pătrat de dans îngrozitor, îngrozitor de urât.

Fuseseră invitate toate liceele din district, iar Bay îi putea vedea pe jucătorii de fotbal ai Colegiului Hamilton distrându-se pe seama sperietorilor, prefăcându-se că le era frică de ele. Prezența Colegiului Hamilton aici însemna probleme. Toată lumea știa, poate mai puțin directorii care puseseră toată treaba asta la cale.

[1] *Picătura* (1958, denumire originală *The Blob*) este un film SF/horror american care prezintă o ființă extraterestră care are forma unei amibe și care terorizează o comunitate mică din Phoenixville, Pennsylvania (n.tr.)

Echipa de fotbal a Colegiului Bascom nu ajunsese în play-off-ul districtual, dar cei din Colegiul Hamilton reușiseră. Cele două echipe, Colegiul Hamilton, școala rurală cu echipe sportive bune, și Colegiul Bascom, școala urbană cu un număr disproporționat de elevi provenind din familii bogate, erau rivale vechi.

Cele două echipe se măsurau una pe cealaltă din colțurile opuse ale sălii de sport. Toți jucătorii de fotbal de pe ambele părți erau îmbrăcați în zombi, aveau fețele pictate cu alb, pete de sânge fals pe tricouri și piele falsă jupuindu-li-se de pe brațe. Nu îi puteai deosebi decât după culoarea uniformelor și după numerele de pe spate.

Josh avea numărul opt, iar Bay îl zări imediat. Își făcuse țepi în părul blond și-și turnase niște sânge fals în cap astfel încât să i se scurgă în jos pe față și pe tricou. Avea gura pictată cu dinți în plus, astfel încât să pară monstruos de mare. Unii dintre prietenii lui aveau lentile roșii de contact. Unul dintre ei își ascunsese un braț în tricou astfel încât să pară că-i fusese sfâșiat.

– Hai să luăm ceva de băut, îi propuse Bay lui Phin în clipa în care-l văzu pe Josh.

Bay se simțea ciudat ca și cum ceva în ea s-ar fi schimbat, dar se gândi că asta era o prostie pentru că nu se schimbase decât la exterior. Totul se datora rochiei ăsteia magice, dar și dibăciei mamei ei la aranjatul părului. Părul o făcea să se simtă drăguță și să devină vulnerabilă în fața speranței că Josh avea să se uite la ea și să o vadă într-o cu totul altă lumină, făcându-l să vină la ea în fața tuturor și să-i spună că nu-și dăduse seama cât de frumoasă era, că acum tot ce îi scrisese pe bilet începea să capete sens.

Ea și Phin merseră la masa cu răcoritoare, în vreme ce în boxele DJ-ului răsuna „Thriller".

– Grozav bufet, rosti Phin în timp ce încerca să apuce o prăjitură prin cearșaf.

- Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi mâna.

- Sub nici o formă. Nu vreau să ştie nimeni că sunt eu.

- Te-ar recunoaşte după mâini?

- E posibil, replică el apucând o prăjitură cu mâna acoperită de cearşaf, ca o păpuşă. O ridică spre faţă uitând că nu are şi gaură pentru gură.

Bay clătină din cap şi-şi feri privirea.

- Prăjiturile sunt foarte bune, zise Phin după câteva secunde, ea abia înţelegând ce zicea.

Bay se întoarse şi îi văzu gura mestecând pe sub cearşaf. În mod evident, îşi asumase riscul să-i vadă cineva mâinile unice şi înşfăcase cel puţin jumătate din prăjiturile de pe un platou.

- Riva a avut ideea cu toate astea, îl informă Bay.

Şi chiar *era* foarte frumos organizat. Recipientele pentru băuturi arătau verosimil de dezgustător, cu un ochi de plastic plutind într-unul şi cu un creier uriaş de plastic plutind în celălalt. Produsele de patiserie în formă de degete chiar semănau cu nişte degete adevărate, iar prăjiturile în formă de fantomă erau ingenioase – biscuiţi cu cremă înmuiaţi în ciocolată albă cu ochi din fulgi de ciocolată. Mai era şi un platou cu şobolani din lemn dulce negru, hotdogi în aluat ca să arate ca nişte mumii şi un bol cu mentosane albe pătrate etichetate simplu „Dinţi“. Dar iarăşi, nişte părinţi avuseseră geniala idee de a folosi nişte feţe de masă roşii cu pătrăţele şi nişte şerveţele pe care scria: „Un Halloween cu bine!“ Asta probabil că era cea mai ciudată petrecere cu dans din toate timpurile.

Cei din Colegiul Hamilton se amuzau copios.

- Unde e Riva? întrebă Phin.

Bay aruncă o privire de jur împrejur şi-o descoperi pe Riva lângă pupitrul DJ-ului. Purta un costum gigant de albină, precum fata-albină din videoclipul ăla al formaţiei Blind Melon de la începutul anilor '90. Toate

costumele prietenelor ei erau inspirate din videoclipuri retro reprezentative. Dakota purta un sutien conic ca al Madonnei, Trinity avea un costum bărbătesc ca al lui Annie Lennox, iar Louise purta o pălărie ca a lui Jamiroquai. Bay trebuia să recunoască faptul că aveau nişte costume deştepte, mult mai bune decât toate costumele alea de zombi ale fotbaliştilor.

- E împreună cu grupul ei, acolo.

- Care-i planul tău? întrebă Phin, continuând să-şi mănânce prăjiturile pe sub cearşaf, ca un copilaş care-şi strecoară dulciuri în pat noaptea.

- Nu am nici un plan, răspunse Bay.

- Dacă asta are legătură cu pariul, trebuie să îi faci să te vadă. Şşşt, taci, adăugă Phin brusc.

- Să tac? De ce? Întotdeauna eşti aşa nebun sau în staţia de autobuz eşti prea adormit şi n-am observat eu încă?

- Riva vine încoace, şopti Phin. Nu-i spune să sunt eu.

- De ce i-aş spune că eşti tu?

- Bay, tu eşti? rosti Riva apropiindu-se. Ce costum grozav! Rochia pare ca din *Marele Gatsby!* Iar *părul* tău! Doamne! Probabil că ţi l-a aranjat mama ta. Poate obţii premiul.

- Super, îngăimă Bay fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce premiu vorbea.

- Ce eşti? întrebă Riva.

- O Waverley, răspunse Bay.

- Nu, vreau să spun, ce reprezintă costumul tău?

- Sunt străbunica mea, Mary Waverley. Ea obişnuia să dea petreceri în grădina Waverley îmbrăcată în nimfă de grădină.

- Drăguţ.

- Fata-albină a celor de la Blind Melon? întrebă Bay făcând semn spre antenele Rive'

Riva se strâmbă.

– N-a fost prima mea alegere. Ne-am întâlnit toate şi am ales o temă, apoi am ales pe rând ce costum vrem de pe listă. Mie mi-a venit rândul să aleg ultima, de unde şi costumul de albină. Mă simt ca o Mavis.

Era prima oară când Riva îi vorbea aşa de mult, iar Bay nu era sigură ce trebuia să facă.

– Mavis? îngăimă în cele din urmă.

– Nu ştii, ca în *Doamne, eşti acolo? Sunt eu, Margaret.*[1]

Fetele din carte formaseră un club secret şi-şi aleseseră nume secrete. Toate celelalte fete primiseră nume precum Alexandra şi Veronica, dar Margaret se pricopsise cu numele Mavis.

Riva îşi mută privirea la Phin, care stătea lângă ele, şi se încruntă. *Stătea* un pic prea aproape, de parcă şi-ar fi închipuit că era invizibil.

– Ei bine, ne vedem mai târziu.

– Pa.

– Foarte bine lucrat, spuse Phin revenindu-şi din starea de invizibilitate. Ai avut o discuţie adevărată cu Riva Alexander. Merge acolo să le povestească şi lor.

– Nu-mi pasă.

– Ce mincinoasă eşti! Îţi place să crezi că nu-ţi pasă, dar nu-i aşa. Este o chestie care se cheamă compromis. Cu unii oameni poţi fi tu însăţi, cu alţii trebuie să fii un pic mai puţin ciudată. Şi ghici ce? Genul ăsta de oameni se află peste tot. N-ai cum să-i eviţi. Lumea nu este doar a ta. Toţi oamenii trebuie să trăiască în ea. Phin începu să se dea încet în spate, ca şi cum ea n-ar fi observat că el se mişcă. Acum, te rog să mă ierţi, am să mă comport ca o fantomă şi am să dau târcoale.

Pe toată durata orei următoare, Bay avea să-l vadă pe fantomaticul Phin bântuind pe lângă mai multe grupuri

---

[1] *Are You There God, It's Me, Margaret?* – carte pentru adolescenţi, scrisă de Judy Blume şi publicată în 1970, despre o fată în clasa a şasea care, din cauza mariajului plurireligios al părinţilor ei, a crescut fără afiliere religioasă. Romanul explorează drumul ei în căutarea unei singure religii.

de elevi, ascultându-le conversațiile. Cel mai mult, zăbovea pe lângă Riva, iar, când ea începea să devină suspicioasă, se muta. În mod ridicol, părea să se bucure de anonimitatea lui.

Bay rămăsese o vreme pe lângă masa cu răcoritoare, iar unii dintre elevi vorbiseră cu ea, făcându-i complimente legate de păr și de rochie.

Un băiat din Colegiul Hamilton costumat în ninja o invitase la dans, dar îl refuzase. Restul timpului și-l petrecuse cu fetele ciudate în tribune, privindu-l pe Josh. Phin avusese dreptate că se ducea vorba despre ea. Riva mersese imediat și le povestise prietenelor ei că Bay era aici. Dar, în seara aia, nu doar prezența lui Bay era demnă de pomenit. Riley Asher fusese trimisă acasă pentru că purtase un body de culoarea pielii și o perucă cu păr lung, pretinzând că era Lady Godiva. Se zvonea că cineva adusese o sticlă de votcă, iar unii dintre fotbaliștii Colegiului Hamilton le spuneau lucruri vulgare majoretelor. Cu atâtea bârfe care circulau, era greu să ții socoteala ce veste se răspândea unde, dar Bay știu exact momentul în care Josh află de ea. Îl privise cu atenție, așteptând.

Cineva din echipa lui îl lovise cu pumnul în braț și îi spusese ceva râzând. Josh clătină din cap. Coechipierul privise spre tribune și îi făcuse semn spre Bay. Acela fusese momentul în care li se intersectară privirile. Ea nu-și feri privirea, deși își simți inima bătându-i cu așa putere în piept, încât îi făcu părțile diafane ale rochiei să-i fluture. Josh părea uluit. Îi studie părul și rochia, iar buzele i se depărtară ușor.

Asta era momentul, se gândi ea ridicându-se. Fetele ciudate din jurul ei o priviră, apoi se uitară la Josh și, pentru o clipă, Bay le simți speranța, de parcă ar fi fost contagioasă, de parcă făcea asta pentru ele toate.

Încet, se așeză din nou, iar fetele ciudate își feriră privirea, dezamăgite.

Ei bine, asta a fost, se gândi ea, simţindu-şi umerii relaxându-se puţin. Josh o observase. Asta era tot ce îşi dorise. Ei, nu chiar tot ce îşi dorise, dar reuşise să obţină ceea ce venise aici să facă.

Terminase.

Acum, mai trebuia doar să aştepte ca Phin să termine de bântuit şi să tragă cu urechea la toată lumea. Atunci, avea să meargă acasă şi, în sfârşit, avea să încerce să înceteze să-l mai iubească aşa de tare pe Josh Matteson.

capitolul 7

La un moment dat în ora următoare, Bay deveni conștientă că Josh părăsise sala de sport. Nu se mai uitase deloc direct la el, dar știuse tot timpul unde se aflase, după dâra subțire de fum pe care o lăsa în urma lui. Până acum. Stătea în tribune, singură acum, pentru că fetele ciudate se hotărâseră să fie și mai ciudate și să danseze în grup pe niște melodii lente în mijlocul sălii de sport. Bay se afla aproape de ușă, suficient de aproape încât să audă cuvântul „bătaie" șoptit în timp ce câțiva copii se strecurau afară.

Brusc, o copleși un sentiment de neliniște în legătură cu locul unde ar fi putut să dispară Josh.

În liceu, există o frăție secretă despre care majoritatea copiilor află abia mai târziu, iar atunci totul capătă brusc înțeles când își amintesc de săptămâna în care toate fetele populare veniseră nefardate sau toți băieții populari își vopsiseră blugii în roz. Era săptămâna în care se depuneau jurămintele, în care erau acceptați la un nivel superior. Caracterul exclusivist îi făcea să se simtă importanți și stăpâni pe situație, iar adunările lor erau în mare parte inofensive. Dar, uneori, se drogau sau se băteau.

Bay nu-l putea găsi pe Phin – erau prea multe fantome la serata dansantă, băieți care aveau să se întoarcă acasă cu cearșafurile distruse la niște mame furioase – așa că se strecură și ea afară împreună cu ceilalți, mergând în parcarea liceului, în care aproape că nu mai era nici o mașină.

Fotbaliștii Colegiului Hamilton erau aici cu toții. Bay își făcu loc prin mulțime și observă că vedeta îngâmfată a echipei de fotbal a Colegiului Hamilton era la pământ

cu unul dintre jucătorii de la Bascom. Îi luă doar o clipă să-şi dea seama că recunoaşte numărul opt de pe spatele tricoului. Josh.

Bay zări costumul de albină al Rivei şi-şi făcu loc spre ea.

- Ce s-a întâmplat? strigă ea să se facă auzită dincolo de hărmălaie.

Antenele Rivei tremurau.

- Ăla e Cobie din Colegiul Hamilton, răspunse ea ţipând. El şi Steve s-au încăierat, iar Josh a intervenit să-i despartă, apoi Josh a început să-l lovească pe Cobie fără motiv! L-a prins cu garda jos, dar nu pentru mult timp, iar acum nu-l ajută nimeni!

Bay simţi că nu mai poate respira. Josh era rapid şi zvelt, dar Cobie era mult mai înalt şi mai greu. Încerca să-l ţintuiască pe Josh de asfaltul dur, cărându-i, între timp, pumni de o parte şi de alta a trupului.

Dacă nimeni altcineva nu mai avea să-l ajute, atunci urma s-o facă ea. Trebuia să facă ceva. Doar nu aveau să lovească o fată, nu? Aveau să se despartă de îndată ce urma să meargă la ei. Nu?

Asta era prima bătaie la care asista pe viu. Încăierarea avea ceva primitiv care încărca atmosfera cu o energie. Ea fu prinsă în ea şi se temea, pentru Josh şi pentru ea însăşi, pentru că întotdeauna se văzuse drept o persoană care avea să sară în ajutor, care nu era precum toţi ceilalţi. Dar poate că Phin avea dreptate. Poate că trăia într-o lume care exista numai în mintea ei. Poate că, în lumea reală, poate că înlăuntrul sufletului ei, era la fel ca toţi ceilalţi.

Brusc, ceva trecu fulgerător pe lângă ea ca o rafală de vânt, fluturându-i părul şi poalele rochiei. Se întâmplase aşa de repede. În câteva secunde, Cobie fu azvârlit în aer cu o forţă care îl aruncă pe spate, cu picioarele depărtate. Rămăsese fără răsuflare, iar în privirea lui se citea ceea ce simţeau cu toţii. Ce Dumnezeu era *asta?*

Mulţimea începu să vuiască, iar elevii se întoarseră şi îi văzură pe profesori şi pe părinţi făcându-şi apariţia pe uşa din spate a sălii de sport, cu feţele iluminate de luminile de siguranţă din jur.

Lumea începu să se împrăştie. Coechipierii de la Colegiul Hamilton ai lui Cobie îl traseră uluiţi şi-l târâră departe, în timp ce el continua să întrebe: „Ce dracu' s-a întâmplat?"

În haosul iscat, Bay fu prinsă la înghesuială, dar se luptă împotriva curentului şi încercă să-l găsească pe Josh. Când, în cele din urmă, îl văzu, băiatul stătea încă în patru labe şi încerca să se ridice. Într-o clipită, Bay alergă la el şi-l ajută să stea în picioare. Toţi ceilalţi fugeau ca o turmă spre bariera de siguranţă de la intrarea în parcare, încercând să ajungă în partea din faţă a clădirii. Problema era că avea foarte uşor să le poată fi tăiată calea pe culoarul de trecere, iar câţiva profesori şi părinţi dispăruseră deja înapoi în sala de sport ca să facă exact asta.

Bay îşi trecu braţul lui Josh pe după umărul ei şi se îndreptă în cealaltă direcţie, una care ducea departe de sala de sport, spre clădirile în care se aflau clasele. Îl conduse pe după partea din spate a acestor clădiri, prin zona de sângeri plantaţi în urmă cu mulţi ani de asociaţia absolvenţilor. Vântul sufla cu putere, făcând crengile goale să trosnească şi să scrâşnească înspăimântător.

Josh şchiopăta uşor ţinându-se cu mâna de partea dreaptă a cutiei toracice. Când, în cele din urmă, urcară dealul îndepărtat, prin spatele parcării bine luminate a elevilor, Josh fu nevoit să se sprijine de ea. Nu era nimeni aici, semn că majoritatea fuseseră, într-adevăr, opriţi în faţa sălii de sport.

Bay privi de jur împrejur după Pathfinderul pe care ştia că îl conducea el. Dacă era forţată, probabil că avea să poată chiar să şi spună pe dinafară numărul de înmatriculare, la cât de multe ori îl privise plecând cu maşina.

– Unde ţi-e maşina? întrebă ea în cele din urmă.

Josh îşi ridică brusc capul pentru că, până atunci, privise înspre picioare, fiecare pas necesitând concentrare maximă. Imediat, se îndepărtă de ea.

Nu ştiuse că era ea. Pe faţa lui părea să se citească surprinderea, ca şi cum din spate i-ar fi apărut cineva şi i-ar fi zis: „Ghici cine e?", iar el se întorsese, pregătit de o surpriză plăcută, însă descoperise că era ultima persoană pe care şi-ar fi dorit s-o vadă. Se uită în jur, iar Bay putu să îi citească pe faţă uşurarea că nu era nimeni prin apropiere care să-i vadă împreună. Pe de altă parte, văzu cum începea să devină din ce în ce mai suspicios, de parcă ea ar fi planificat toate astea.

– De ce-am luat-o pe aici?

– Pentru că, dacă am fi luat-o prin partea cealaltă, am fi fost prinşi. Unde ţi-e maşina? îl întrebă ea din nou.

Josh o privi lung. Dacă ea ar fi strigat „Bau!", probabil că ar fi sărit ca ars.

– Acolo, îi răspunse el în cele din urmă. Am venit cu Audiul lui tata.

Bay se uită la maşină, apoi din nou la el, încercând să-şi dea seama dacă era în stare să conducă.

– Poţi s-o faci?

– Da, m-a lovit în coaste, dar nu e nimic rupt.

– De unde ştii?

Josh se frecă pe coaste.

– Am fost lovit mai tare cu mingile de fotbal decât poate el să dea cu pumnul.

Bay se întoarse să plece, incapabilă să suporte felul în care continua s-o privească, ca şi cum avea să... ce? Să-l vrăjească? În definitiv, ce Dumnezeu însemna asta?

– Aşteaptă! strigă el în timp ce ea se îndepărtă.

Dar ea nu aşteptă. Continuă să meargă cu pumnii strânşi de o parte şi de alta a trupului. Băiat nesuferit! Era nesăbuit, încăpăţânat şi, acum că se gândea, avea nişte gusturi oribile la pantofi. Cum să fie locul

ei lângă el? De ce naiba îl iubea așa de mult? De ce nu putea să oprească toate sentimentele astea, ca printr-o apăsare de buton?

- Bay, așteaptă, spuse el alergând ciudat după ea.

- Ce? replică ea întorcându-se spre el.

Josh nu se aștepta să fie așa furioasă. Sincer, nici ea. Amândoi păreau un pic speriați.

- Cel puțin, lasă-mă să te duc acasă.

- Nu, mulțumesc. Vine să ne ia mama lui Phin.

Josh strânse din buze. Machiajul lui alb și gura pictată erau deformate și șterse din cauza bătăii. Arăta de parcă ar fi fost șters cu ceva și altcineva ieșea acum la iveală.

- Deci tu și Phin... îngăimă el.

- Eu și Phin, ce?

- Nimic.

Bay se întoarse din nou.

- Așteaptă! Ești pătată peste tot cu sângele meu.

Bay se uită în jos și observă că sângele fals de zombi de pe el se întinsese pe toată partea laterală a rochiei frumoase a străbunicii ei. Îi veni să plângă. Mama și mătușa Claire aveau s-o omoare.

- Este fals, răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton neutru. Le pot spune tuturor că am încercat un look à la *Carrie* a lui Stephen King.

- Lasă-mă să te duc acasă!

Era supărată, asta era tot. Așa își justifică ea momentul de slăbiciune. Își scoase telefonul din gheata până la gleznă și-l sună pe Phin, căruia-i luă ceva până să răspundă. Fu aproape să intre căsuța vocală. În cele din urmă, răspunse. Părea fără suflu, iar glasul îi tremura.

- Alo?

- Phin, sunt eu Bay. Unde ești?

- În fața sălii de sport. Mama o să fie aici din clipă în clipă. Tu unde ești?

- În parcarea elevilor. Bay se uită la Josh, apoi își mută privirea. Are cine să mă ducă acasă.

- A, îngăimă Phin năuc. OK.

- Ești bine?

- Da. Sunt bine, adăugă apoi după o pauză.

Tot drumul spre casa lui Bay, Josh rămase tăcut. Interiorul Audiului tatălui lui mirosea a piele, a sirop de porumb și a aromă răcoritoare de parfum pe care o simțise pentru prima oară când Josh se sprijinise de ea să îl ajute să meargă spre parcarea elevilor. Acum, mirosul acela al lui Josh se impregnase și în hainele ei, dar îi părea furat, ca și cum nu ar fi trebuit să se afle acolo.

Acum, că se afla atât de aproape de el, în spațiul ăsta închis, își simțea pieptul tremurând. Intimitatea o făcu să se simtă amețită, ca atunci când ai stat prea mult timp treaz sau ai băut prea multă cafea. Se trezi impresionată de lucruri mărunte. „Conduce așa de bine! Uite ce ușor virează! Nici măcar nu-și ia privirea de la drum când pornește căldura!" Lui Bay îi trecu prin minte că el confundase tremuratul ei cu frisoanele.

Bay își concentră atenția asupra mâinilor lui pe volan, dorindu-și să rămână nemișcată. Avea mâini frumoase, mari și bronzate. Antebrațele îi erau subțiri, dar musculoase.

Lăptăria Hopkins nu se afla chiar în drum, dar orice copil mersese acolo în excursie în școala primară, așa că toți știau unde era. Nu fu nevoită să-i spună lui Josh cum să ajungă acolo. Cu o clipă înainte ca ea să-i spună să o ia la dreapta sau la stânga, el executa deja mișcarea. Călătoria asta aievea se sfârși prea repede. În timp ce se apropiau să vireze spre lăptărie, Bay își drese glasul și spuse:

- Poți să oprești la intrare. O să merg pe jos pe alee până acasă.

- E în regulă, replică Josh virând de pe autostradă.

În timp ce mergeau de-a lungul drumului denivelat presărat cu pietriș, Bay simți cum devine și mai încordată.

Nu era ca și cum Josh nu mai văzuse ferma familiei Hopkins, dar, dintr-odată, având în vedere cât de puțin se dovedise că știa Josh despre ea, i se păru insuportabilă ideea ca el să vadă ferma și să creadă că acolo era locul căruia ea îi aparținea cu adevărat.

Când ea și mama ei fugiseră de tatăl lui Bay din Seattle, stătuseră cu Claire în casa Waverley, dar, când Sydney și Henry se căsătoriseră, se mutaseră la ferma de lângă lăptăria lui Henry. Lui Bay îi plăcea ferma. Din prima clipă în care o văzuse, știuse că acolo era locul mamei ei, chiar dacă aceasta se considera un suflet de oraș și nu ținea așa de mult la liniște. O irita, la fel ca în Seattle, și se aștepta să-i sară cuiva țandăra sau să se întâmple ceva rău. Dar locul lui Bay nu era aici. Locul ei era în casa Waverley. Nu îi era rușine cu ferma, nu chiar, dar văzuse casa lui Josh și nu-i plăcea deloc că simțea chiar și cea mai mică nevoie de a-i explica unde locuia.

Băiatul opri în fața căsuței albe cu două niveluri. Becul de pe verandă era aprins. De asemenea, și din spatele draperiei din sufragerie se vedea o lumină aprinsă.

Nu coborî imediat. Rămase acolo și așteptă gândindu-se că el avea să-i spună ceva. Asta făceau părinții ei după ce ieșeau la întâlnire. Veneau acasă, dar rămâneau în mașină – cu motorul oprit, cu geamurile lăsate, vara; cu motorul pornit și căldura dată drumul, iarna – și vorbeau. Statul noaptea în mașină provoca o ultimă discuție, un ultim sărut înainte de a coborî. Era o chestie specifică unei întâlniri amoroase, își dădu ea seama. Dar asta nu era o întâlnire. Josh privea în gol.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Bay coborî și porni bățoasă spre ușă, spunându-și să nu-și întoarcă privirea.

– Nu pot să cred că am ratat plecarea ei la prima serată dansantă, se plânse Henry câteva ore mai târziu când

Sydney veni acasă după ce îi lăsase pe Bay și pe Phin la sala de sport. Sydney încercase să-l prindă la telefon să-i spună, dar el ratase apelul. Sydney tocmai intrase învăluită într-un aer parfumat, cu obrajii luminați de fericirea datorată acestei întorsături neobișnuite în viața socială a fiicei sale. În drum spre casă, cumpărase mâncare chinezească, iar acum așeza pachețelele pe masa din bucătărie. Henry stătea acolo, proaspăt ieșit de la duș, și-și freca părul cu un prosop roz cu alb ca să-l usuce. Roz cu alb. Sydney spunea că încet, dar sigur ea și Bay transformaseră locul ăsta într-o locuință de fete. Dar pe el nu-l deranja.

„O casă nu-i cu adevărat un cămin fără o femeie în ea", obișnuia să spună bunicul lui.

- M-am gândit la toate lucrurile astea pe care să i le zic lui Bay când avea să înceapă să-și dea întâlniri, spuse el de sub prosop. Ba chiar am și scris câteva. Serios, cred că am notițe în birou.

Sydney râse mișcată de informația asta.

- Ce-ar fi ca mâine, la prima oră, s-o trimit la tine să poți să-i ții un discurs despre ce îngrozitori sunt băieții și cum vor doar un singur lucru.

Henry își atârnă prosopul pe după gât și se așeză la masă în timp ce Sydney puse farfuriile. Înainte să se așeze de partea cealaltă a mesei, ea îi mângâie fața.

Henry o întâlnise prima oară pe Sydney la barele paralele de la școală. Unii oameni intră în viața ta și ți-o schimbă pentru totdeauna. Sydney făcuse asta cu Henry. O iubise din prima clipă în care o văzuse. În școala primară, devenise cel mai bun prieten al ei, dar, pe măsură ce crescuseră, ea începuse să se îndepărteze de el. Și Hunter John Matteson se îndrăgostise de ea, iar el chiar avusese curajul să-i mărturisească. Henry o pierduse din ce în ce mai mult în liceu, iar apoi definitiv, la optsprezece ani, când ea plecase. Nu se așteptase s-o mai vadă vreodată. Pe atunci, bunicul lui încă mai trăia, chiar

dacă atacul cerebral îl mai slăbise. Își consacrase existența încercând să-i găsească pe cineva lui Henry, pe care voia să-l vadă căsătorit, la casa lui. Dar toate încercările lui eșuau.

Până să se întoarcă Sydney, Henry avusese senzația că alergase în cerc incendiind copacii până ce nu mai rămăsese nimic, decât un peisaj sterp. Apoi apăruse ea, iar el, în sfârșit, încetase să mai alerge în cerc și pornise în fugă spre ea de parcă ea ar fi fost un câmp răcoritor și moale.

„Asta simți când, în sfârșit, o întâlnești", îi spusese bunicul lui.

La început, când începuseră să-și dea întâlniri, lui Henry nu-i venise să creadă ce noroc avea. Chiar și în ziua de azi, se mai trezea oprindu-se în mijlocul unei alte povești despre bunicul lui (știa că vorbea prea mult despre el), gândindu-se: „Cum putea cineva ca ea să fie chiar și puțin interesată de asta?" El voia să-i ofere lumea întreagă, dar nici măcar asta nu părea suficient. Totul pălea prin comparație cu tot ce îi oferise ea: viața asta împreună, familia asta, prosoapele astea roz cu alb, fiica asta de cincisprezece ani care acum mergea la serate dansante.

– Și cum s-a întâmplat asta? întrebă Henry, încetând să mai încerce să mănânce creveții și mazărea mangetout cu bețișoarele și luând o furculiță. Cum de-a ajuns să aibă cincisprezece ani? În curând ne va părăsi fără să ne dăm seama.

Brusc, Sydney rămase nemișcată. Henry simți schimbarea în aer și știu ce avea să se întâmple, așa că lăsă furculița jos și așteptă. Aproape că vedea noi șuvițe roșii răsărindu-i în păr. Asta era un fenomen obișnuit în ultima vreme. Era neliniștea de dinainte de prima chiciură. În urmă cu multă vreme, Henry și Tyler comparaseră notițele din jurnale și-și dăduseră seama că asta se întâmpla, în fiecare an, cam în perioada asta; soțiile lor

făceau ceva nebunesc. Anul ăsta, Sydney era grămadă pe el. Nu că l-ar fi deranjat. Făcea orice s-o ajute, dar nu înceta să-și facă griji legate de motivele pentru care se întâmpla așa. Ce îi trecea prin mintea aia a ei?

Sydney lăsă furculița din mână, se aplecă peste masă și-l sărută. Îl trase apoi de pe scaun și iată că erau grămadă unul peste celălalt, fără cămăși și cu pantalonii descheiați. Se treziră apoi întinși pe podeaua din bucătărie, mișcările lor făcând scândurile să scârțâie în timp ce se loveau de dulapuri. Lumea se cutremură, iar timpul zbură. Înainte să-și dea el seama, își îndreptară hainele și se întoarseră la mâncare aruncându-și zâmbete gângurite pe deasupra mâncării chinezești luate la pachet. Prosopul roz cu alb, încă umed de la duș, zăcea uitat pe podea.

Undeva în spatele minții lui, Henry se întreba dacă nu cumva asta continua să se întâmple pentru că exista ceva ce ea își dorea, iar el nu-i oferea, așa că era forțată să-și ia singură. Nu-i plăcea gândul ăsta. I-ar fi dat orice, tot ce avea el. Nu trebuia decât să-i spună.

Înainte de culcare, Sydney îl sărută iarăși pe Henry. Ceasul lui interior începea întotdeauna să ticăie mai rar în jurul orei opt, în fiecare seară, de parcă era o jucărie întoarsă cu cheița, care-și pierdea viteza. Dacă rămânea treaz prea târziu, Sydney îl găsea adesea stând în picioare pe scară, la jumătatea treptelor, cu mâna pe balustradă, dormind profund în vreme ce i se așternea praf pe obrajii ascuțiți. În timp ce se îndrepta spre dormitorul lor, Henry surâse, somnoros și satisfăcut. În jurul ochilor, avea riduri de la atâția ani în care se strâmbase la soare. *Soarele.* Exact așa îl simțea ea pe el, pentru că îi oferea lumină și susținere, fiind mereu acolo, previzibil. El îi domolea neliniștea și devenea sălbatic alături de ea, de fiecare dată când ea avea nevoie, dar, a doua zi, întotdeauna se trezea același bărbat, cu aceeași inimă și aceeași lumină.

Sydney rămase trează s-o aştepte pe Bay, neştiind însă ce să facă de una singură. În cele din urmă, îmbrăcă un chimono, îşi răsuci părul şi-l prinse cu beţele chinezeşti rămase nefolosite la cină, apoi se uită pe laptop la filme cu Molly Ringwald din anii '80, filme în care fata ciudată avea întotdeauna parte de un final fericit. Când auzi o maşină trăgând pe alee, închise laptopul cu zgomot. Bay sosise la timp. Sidney nu fusese niciodată nevoită să-i impună o oră de stingere până atunci, aşa că-i spusese să vină ridicol de devreme, dar Bay nici măcar nu tresărise. Bunica Mary nu-i impusese niciodată lui Sydney la ce oră să ajungă acasă, deşi acum şi-ar fi dorit s-o fi făcut. De cele mai multe ori, o lăsase pe Sydney să doarmă în casele prietenelor, de unde putea foarte uşor să se strecoare afară să se întâlnească cu iubitul ei la orice oră din noapte.

Se ridică repede, gândindu-se că ar trebui să stingă lumina din camera de zi ca Bay să nu ştie că era trează şi o aştepta. Când auzi maşina oprindu-se în faţa casei, îşi dădu seama că era prea târziu să mai facă asta. Poate că trebuia să dea fuga în bucătărie să facă o ciocolată caldă ca să poată sta de vorbă toată noaptea. Nu, lui Bay nu i-ar plăcea asta.

Nu auzi o portieră închizându-se încă, aşa că merse sfioasă la fereastra camerei de zi, se sprijini cu spatele de perete şi ridică uşor draperia. Îi luă o clipă să vadă ce maşină era, un Audi închis la culoare. Nu era Chevroletul mamei lui Phin. Cine era la ora asta? Maşina îi părea cunoscută şi, când, în cele din urmă, uşa pasagerului se deschise şi se aprinse lumina din interior, ştiu şi de ce. Iat-o pe fiica ei ieşind dintr-o maşină condusă de Josh Matteson.

Dintr-odată, lui Sydney îi sună mobilul, iar ea sări uimită. Îl luă de pe masa de cafea şi răspunse.

– Alo?

- Sydney? Sunt Tallulah Young, mama lui Phin. Stau în fața sălii de sport cu Phin, dar Bay nu e aici. El mi-a spus că a găsit deja pe cineva s-o ducă acasă. Știi ceva de asta?

- Nu, răspunse Sydney în timp ce se deschise ușa de la intrare, dar tocmai a ajuns.

- E bine? Phin mi-a povestit că s-a iscat o încăierare la serată.

Sydney își simți inima bubuindu-i în piept când își văzu fiica. Avea rochia pătată cu sânge.

- Este fals, spuse Bay repede. Sânge fals, de la o costumație.

- E bine, răspunse Sydney mamei lui Phin fără a-și lua ochii de la fiica ei. Phineus e bine?

- E bine. Dar mi-a stricat cel mai bun cearșaf, pe care-l va plăti din alocația lui.

- Dumnezeule, mamă, ți-am zis că-mi pare rău, se auzi Phin înainte ca mama lui să închidă telefonul.

Se prea poate ca bărbații Young să fie cei mai puternici din oraș, dar ar trebui să le vezi mamele.

- Nu pot să cred că m-ai așteptat, spuse Bay, începând să se apere înainte ca Sydney să scoată măcar un cuvânt, iar asta îi oferi lui Sydney primul indiciu că fata ascundea ceva. Cum Sydney rămase în continuare tăcută, Bay trase de rochie. E fals. Chiar miroase a sirop de porumb. Miroase.

- Nu vreau să-l miros. Vreau să știu cum a ajuns pe tine, replică Sydney.

- Am ajutat pe cineva care căzuse și care purta un costum de zombi. Asta e tot.

- Asta e tot? Te-ai mânjit așa de tare de la costumul lui doar ajutându-l?

- Da! Nu m-am giugiulit cu el, dacă asta crezi! Nu am făcut nimic greșit. Doar am ajutat pe cineva care se implicase într-o bătaie.

– Pe Josh, adăugă Sydney fără ezitare. L-ai ajutat pe Josh Matteson.

Privirea de pe fața lui Bay era neprețuită.

– De unde știi? I-a spus Phin ceva mamei lui?

– Nu, zise Sydney. Tocmai l-am văzut pe Josh lăsându-te acasă.

– Te-ai uitat? îi ceru Bay să afle. Sydney jucă iarăși cartea tăcerii. S-a oferit să mă ducă acasă. Strict platonic. A condus cu viteza legală și ne-am pus centurile de siguranță. Abia dacă a scos două vorbe.

– Josh Matteson.

– Da, mamă, Josh Matteson.

Sydney simți că îi fuge pământul de sub picioare când își aduse aminte de ceva ce îi spusese Claire. „A adus vorba de un băiat, o dată sau de două ori."

– Vai, Bay, nu e el, nu?

– El care ce?

– Mătușa ta Claire mi-a povestit că-ți place un băiat. Nu e vorba de *Josh*, nu?

Bay se arătă jignită.

– Și ce dacă e el? Ce are Josh Matteson?

Sydney își mușcă buza, neștiind de unde să înceapă.

– Cum poți să te aștepți ca eu să-ți povestesc ție ceva când tu *niciodată* nu-mi spui mie nimic, vorbi Bay trecând pe lângă ea să urce scările. Sydney veni după ea.

Camera lui Bay era la primul etaj, la capătul scărilor. Era pictată într-o nuanță de gri porumbel care, după lăsarea întunericului, se transforma într-un albastru păun, ca și cum camera ar fi absorbit căldura zilei și ar fi folosit-o să radieze pe timp de noapte. Bay nu-și aprinse lumina. Trecu peste pantofi și cărți prin întuneric în timp ce-și smulse toate florile ofilite din păr și le azvârli pe covorul cu imprimeu oriental.

Bay își scoase rochia bunicii Mary și se uită deznădăjduită la ea. Sydney întinse mâna, iar Bay merse la ea și i-o strânse.

Fata își azvârli ghetele, apoi se târî în pat încă îmbrăcată cu colanții pe care îi purtase pe sub rochia subțire ca să-i țină de cald.

Mama ei rămase tăcută în prag.

- Te întâlnești cu el? întrebă ea în cele din urmă.

- Nu. Nu mă place. Bay se întoarse pe-o parte, cu spatele la Sydney. Nici măcar nu mă cunoaște, șopti ea, iar Sydney își dădu seama că fiica ei plângea.

Totul începu, așa cum de obicei încep lucrurile astea, cu un băiat. Sydney înflori în liceu și îi plăcea asta la nebunie. Se bucura de fiecare clipă și era așa de disperată să continue așa, încât se distanță aproape complet de familie. Rar era pe acasă. Bunica ei, Mary, înțelegea cum era să ai parte de o astfel de atenție, așa că își lăsă nepoata mai mică să se bucure de ce avea. Un pic prea mult. Uneori, avea senzația că o împingea de la spate. „Du-te să te distrezi! Îmi amintesc cum era la vârsta ta."

Sydney era frumoasa balului, invidiată pentru multe lucruri - frumusețea ei, talentul pe care îl avea la aranjatul părului, dar, mai ales, pentru că cel mai popular băiat din școală se îndrăgostise de ea. Sydney și Hunter John Matteson fuseseră de nedespărțit. Toate astea se întâmplau însă spre nefericirea Emmei Clark, care îl iubise toată viața ei pe Hunter John și care, în cele din urmă, avea să se și mărite cu el. Tot ce trebuia să facă era să aștepte. Ea, la fel ca toată lumea, știa că Hunter John doar profita de ceea ce i se oferea. Își putea permite să se distreze cu o Waverley atât timp cât mai era la școală. De îndată ce absolvea, avea să înceapă viața reală, viața pe care orice tată din familia Matteson i-o încredința fiului său. În viața reală, un Matteson nu se însura niciodată cu o Waverley. Sydney nu înțelegea asta la momentul ăla. Credea că ea și Hunter aveau să se iubească pe vecie. Când absolviseră, nu primise nici un semnal

de avertizare, el, pur și simplu, încheiase relația brusc, lăsând-o șocată, cu inima cât un purice, și cu o ură crescândă pentru orașul ăsta, care i se descojea de pe piele și îi lăsa fulgi albaștri de furie pe așternut când se scula dimineața din pat.

Bay nu știuse niciodată de ce Sydney părăsise Bascomul. Nu știa că Sydney plecase pentru că Matteson îi frânsese inima și decisese să facă la fel ca mama ei, să părăsească orașul ăsta idiot și pe toți cei de aici. Uneori, Sydney se întreba, dacă Hunter nu s-ar fi jucat astfel cu ea, oare ea ar fi rămas? Probabil că nu. Dar măcar ar fi plecat cu inima mai ușoară și cu sufletul mai împăcat, ceea ce poate ar fi ajutat-o să nu atragă tipi de genul tatălui lui Bay în viața ei. Oare nesiguranțele ei o făcuseră să stea cu un bărbat care o bătuse? S-ar putea să nu afle niciodată.

Până la urmă, totul era relativ. Totul se întâmplase așa cum trebuise să se întâmple, pentru că așa o avusese pe Bay. Iar, la întoarcere, îl găsise pe Henry, pe care îl cunoștea de când erau mici. Henry o privise cât timp fusese împreună cu Hunter, în vreme ce el însuși era îndrăgostit de ea, fără însă să poată face nimic s-o împiedice să-și dăruiască inima.

Sub nici o formă nu avea să mai lase încă un Matteson să-i frângă inima unei alte Waverley, cu atât mai puțin fiicei ei. Josh nu era la fel de arogant și de orgolios ca tatăl său, dar firea lui blândă însemna doar că urma să facă exact ceea ce avea să i se spună. Urma să intre în afaceri cu tatăl lui, la fel cum făcuse și acesta la rândul lui.

Sydney nu știa ce simțea Josh acum pentru fiica ei, dar știa că era teribil de ușor să te îndrăgostești de cineva care e deja îndrăgostit de tine. Sydney era suficient de cinstită să recunoască faptul că așa se întâmplase cu Henry. El o iubise cu mult timp înainte ca ea să-l iubească pe el. Bay era o tânără extraordinară, frumoasă,

blândă, misterioasă. Dacă Josh avea să petreacă un timp cu ea, urma să se îndrăgostească de ea. Sydney putea să bage mâna în foc pentru asta.

Prin urmare, era evident că trebuia să împiedice ca lucrurile să se întâmple așa.

capitolul 8

Luni după-amiază, Bay stătea afară pe treptele de piatră bej ale clădirii academice principale de la şcoală şi-şi făcea temele, în timp ce aştepta autobuzele târzii, cele care îi duceau acasă pe copiii din cartierul Wide Open Spaces. Aceştia erau copiii din zonele cele mai îndepărtate ale şcolii districtuale. Ei erau un grup mai liniştit decât ceilalţi copii. În vieţile lor nu se întâmpla câte ceva în fiecare minut. Se părea că mare parte din viaţa lor şi-o petreceau de fapt în autobuz. De obicei, Bay era prima care cobora pe Pendland Street, către care putea chiar să meargă foarte lejer şi pe jos atunci când avea chef s-o facă. Nu era chiar aşa de departe.

Dar avea nevoie de scuza asta ca să stea aici, pentru că aşa îi scrisese lui Josh în bilet că intenţiona să facă. Dacă avea să renunţe, însemna că admitea că greşise, deşi în momentul ăsta ştia că ăsta era adevărul.

Aştepta doar ca şi inima ei să ajungă la aceeaşi concluzie.

Tuturor le plăcea o după-amiază de octombrie, chiar şi copiilor din Wide Open Spaces, care erau mai vioi ca de obicei pe trotuar. Era genul acela de zi pe care toată lumea o vedea ca pe o zi de şcoală tipică de toamnă – aer curat, geci de piele, cămăşi cadrilate, ceva despre care toată lumea putea spune că citise într-o carte.

Bay îşi termină tema, apoi scoase volumul din *Romeo şi Julieta,* pe care îl citise de o sută de ori. Acum, doar se bucura să dea paginile la cuvintele care îi plăceau, să le deruleze în minte: „solemnitate“ şi „vătămător“, „voios“ şi „mişel“.

„A scoate.“

„Pe de rost.“

„Încăierare."

În spatele ei, auzi pe cineva dregându-și glasul, așa că imediat se dădu într-o parte și-și mută rucsacul, crezând că se afla în calea cuiva care cobora treptele de piatră. Cineva, într-adevăr, trecu pe lângă ea, dar apoi i se așeză alături. Își întoarse privirea, ușor iritată, pentru că erau treizeci și trei de trepte de la trotuar până la rotondă, iar persoana asta, chiar și așa, îi invada spațiul personal.

Apoi își dădu seama cine era.

- Bună, salută Josh.

În fiecare zi, stătuse pe treptele astea și-l așteptase, iar acum că era, în sfârșit, aici, Bay nu avea nici cea mai vagă idee ce să-i zică. Acum nu era sigură că mai voia să-i spună ceva. Nu se putea abține să nu simtă că locul ei era alături de el, că, de fiecare dată, când el se afla prin preajmă, avea un ghem în stomac, de parcă ceva din lăuntrul ei îi făcea semn spre el și îi spunea: „*Acasă. Acasă. Acasă*". Dar nu trebuia să se străduiască așa de tare. Asta nu schimba nimic, se schimba doar ea și devenea o persoană nefericită și nesigură, cineva complet *diferit de ea*.

- Ți-ai lăsat telefonul în mașina mea, sâmbătă noapte, îi zise Josh.

Stătea cu coatele pe genunchi și cu o mână îi întindea lejer mobilul.

- A, mersi, replică ea luând telefonul și băgându-l în rucsac.

Deci acolo fusese. Nu-l găsise nicăieri atunci când mama ei i-l ceruse ca parte din pedeapsă, ca și cum Bay l-ar fi folosit tot timpul și i-ar fi simțit absența îngrozitor. Bay continuă să scotocească prin rucsac crezând că el avea să se ridice și să plece. Dar, cu cât scormonea mai mult, aranjându-și inutil cărțile, cu atât îi era mai clar că el nu pleca nicăieri. În cele din urmă, se întoarse iarăși spre el. Josh o fixa cu privirea, însă avea ochii ascunși de ochelarii de soare. Purta blugi și un pulover cu dungi

precum tricourile de rugby. Bay se uită și ea la el tăcută, ridicând din sprâncene. Dacă aveau să poarte o discuție, atunci el era cel care trebuia să se străduiască.

– Îmi pare rău că am fost nepoliticos cu tine, rosti Josh în cele din urmă. Am avut o seară proastă, dar asta nu era motiv să mă răzbun pe tine. Își lăsă privirea în jos spre mâinile împreunate între genunchii depărtați. Mă bucur că ai fost acolo. M-am gândit mult la asta weekendul ăsta. Mi-am dat seama că nici măcar nu ți-am mulțumit. Așa că mulțumesc.

– Bine, zise ea.

– Bine?

– Îți accept scuzele.

– Ești foarte mărinimoasă, surâse el.

– Așa sunt eu. Mărinimoasă. Câteva minute trecură, dar nici unul nu mai adăugă nimic. Ești încă aici, îi zise Bay în cele din urmă.

Vorbele nu fură rostite nepoliticos, ci doar din curiozitate, de parcă el ar fi uitat să plece.

– Da, aprobă el, încuviințând din cap.

– Este și asta o parte din scuză? făcu ea un semn circular cu degetul indicându-i zona, făcând referire la prezența lui.

– Nu, dar înțeleg de ce întrebi asta. Iarăși, îmi pare foarte rău.

– De ce te băteai cu tipul ăla? întrebă Bay pentru că murea de curiozitate.

Își închipuise că asta avea să fie o întrebare la care nu urma să primească răspunsul niciodată. Dar, acum, că el era aici și, aparent, nu pleca nicăieri, putea foarte bine să profite de ocazie ca să afle.

Josh ridică din umeri.

– A făcut o glumă despre faptul că tatăl meu n-a putut să-mi cumpere locul în campionatul districtual. Suntem o echipă bună, tata n-are nimic de-a face cu asta. Ăsta-i adevărul. El urăște fotbalul.

-Tu ești un jucător foarte bun. Te-am văzut jucând. Cu toții te-am văzut, vreau să zic, adăugă ea repede.

-Într-o oarecare măsură, am sperat că voi fi prins. Cineva chiar a postat o filmare a bătăii. Am crezut că mama și tata vor fi chemați înapoi din vacanță, că mi se va face morală și că îmi vor spune cât de dezamăgiți sunt de mine. Dar directorul nici măcar nu s-a uitat la mine azi, nici măcar la asta, zise el scoțându-și ochelarii ca să-i arate ochiul negru. Azi căpătase nuanțe de violet cu galben, culorile melancoliei. Nu vor ști niciodată, decât dacă le spun eu.

-De ce le-ai spune?

-Uneori, vreau doar să știe că nu sunt cine cred ei că sunt, zise el și clătină din cap.

Vorbele lui erau așa de ciudate, încât Bay simți automat nevoia să întrebe:

-Cine ești tu?

Și, în cele din urmă, îi trecu prin minte că ea chiar nu avea habar. Știa și ea despre el tot atât de puține lucruri câte știa el despre ea. Ea doar avea avantajul de a ști, de *a ști*, unde trebuia să ajungă ea.

-Sunt Josh Matteson, încântat de cunoștință, spuse el afișând un zâmbet larg fals și întinzând mâna de parcă ar fi vrut ca ea să i-o strângă.

Ea n-o făcu însă. Zâmbetul lui se stinse și își puse ochelarii la loc.

-Nu vreau să merg la Notre-Dame, ca bunicul meu. Nu vreau să mă ocup de afaceri împreună cu tata.

-Asta nu arată cine ești, ci ceea ce *nu ești*, sublinie ea. *Tu* ce vrei?

Josh păru luat prin surprindere de răspunsul ei.

-Nu știu, reluă el. Dimineața, când stau în mașină și încerc să mă conving să merg la școală, mă ia cu transpirații reci. Seara, mă culc la nouă pentru că sunt atât de obosit. Uneori, mă dor obrajii de la atâta zâmbit,

pentru că mă prefac că sunt mulțumit cu direcția în care se îndreaptă viața mea.

Răspunsul era așa de evident, încât, la început, Bay crezu că glumea cu ea. Apoi își dădu seama că nu era așa.

– Atunci nu te mai preface, îl sfătui ea.

Josh o privi ca și cum i-ar fi zis ceva drăguț.

– Fac pariu că tu nu te-ai prefăcut nici măcar o zi în viața ta, declară el.

– O spui ca și cum ar fi ceva ușor.

El ridică din umeri.

– Uneori, visez să tund iarba, continuă Josh. Îmi place la nebunie să privesc când sunt tunse terenurile de fotbal. Pare așa de liniștitor să te plimbi într-o mașinărie de tuns iarba, înainte și-napoi, ore în șir.

Autobuzele târzii traseră în față, iar copiii din Wide Open Spaces își luară rucsacurile și cutiile cu instrumentele muzicale și începură să se alinieze.

Bay rămase.

– Ai putea să găsești ceva de lucru la terenul de fotbal din Hickory. Pun pariu că acolo tund foarte des iarba. Și joacă. Și antrenează.

Josh o privi punându-și rucsacul pe umăr. Părea ușor confuz de parcă s-ar fi întărit pentru ceva neplăcut. În gând, Bay își dădu ochii peste cap. El chiar credea că avea să fie așa de îngrozitor să vorbească cu ea?

– Vrei să te duc acasă? îi propuse el.

– Oricât de incitant a fost prima oară, nu, mersi. Autobuzele sunt deja aici.

Nu-i pomeni nimic despre faptul că era pedepsită.

Josh rămase așezat cât coborî ea scările.

– O să fii aici mâine?

– Eu sunt aici în fiecare zi, răspunse ea așezându-se la coadă.

Chiar înainte să se urce în autobuz, Josh strigă:

– Bay!

Fata se întoarse spre el. Josh se ridică tresărind ușor, cu mâna ținându-se de-o parte.

- Spune-i prietenului tău, Phin, că-i mulțumesc.

- Pentru ce?

- Uită-te la filmuleț, replică el, apoi urcă ușor treptele și se făcu nevăzut.

Încercă să se uite la acea filmare pe telefon în autobuz, în drum spre mătușa Claire, dar nu mai avea baterie și trebuia să-l încarce. Oricum, nu conta, pentru că, atunci când ajungea acasă, trebuia să-i dea telefonul mamei ei.

Prevederile inițiale ale primei pedepse a lui Bay erau următoarele:

1) Sydney avea s-o ducă pe Bay la școală dimineața și s-o ia seara de la mătușa Claire.

2) Bay avea să-și predea telefonul de îndată ce urma să-l găsească.

Sydney zicea că ar mai putea fi adăugate și alte lucruri pe listă, doar că încă nu se gândise la ele. Bay revizuise termenii în minte și găsise o mulțime de subterfugii. Spre exemplu, nu era nici o mențiune legată de faptul că nu putea să stea pe treptele școlii să vorbească cu Josh, deși posibilitatea ca asta să se întâmple era incredibil de mică, încât mama ei probabil că se gândise că, la momentul ăla, nici nu merita s-o pomenească.

Încă o scăpare: De fapt, mama ei nu zisese că nu avea voie să plece de acasă din anumite motive, deși tocmai asta implica o pedeapsă.

Mama ei părea să facă asta după ureche. Pedeapsa asta surpriză, care se instituise fix la douăzeci și patru de ore de la presupusa infracțiune, se presupunea că era din cauza faptului că Bay nu ceruse permisiunea să fie adusă acasă de altcineva, în afară de mama lui Phin. Cel puțin, asta-i spusese Bay tatălui ei vădit confuz, în încercarea de a face să pară logică decizia mamei ei.

Dar Bay ştia că nu era numai asta, pentru că, la cât de des o încurajase Sydney să iasă, să întâlnească oameni şi să meargă la întâlniri, în clipa în care Bay îi spusese că îi plăcea de cineva, ea reacţionase în felul *ăsta*. Acest lucru o făcu pe Bay să tragă concluzia că mama ei nu avea o problemă cu infracţiunea, ci cu băiatul. Mama lui Bay nu-l plăcea pe Josh Matteson, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

– Claire, ai nevoie de un website, spunea Buster în timp ce Bay intra în bucătăria casei Waverley o jumătate de oră mai târziu.

Claire îi surâse lui Bay, iar aceasta, la rândul ei, îi aruncă o privire absentă, poate un pic prea mulţumită pentru cineva care tocmai fusese pedepsit pentru prima oară.

– Cine nu are un website? continuă Buster. Nu-mi vine să cred că tu încă mai foloseşti faxul.

– Nu ştiu să-mi fac un website, recunoscu Claire în timp ce amesteca în oala mare de aramă plină cu zahăr, apă şi sirop de porumb, aşteptând ca amestecul să fiarbă.

După ce fierbea, urma să se uite la termometrul pentru mâncare cum avea să crească până venea vremea să adauge aromele şi colorantul. Din nou lămâiţă şi azi.

Pe etichetele de pe toate borcanele de dropsuri de lămâiţă scria:

Esenţa de lămâiţă e aşa de blândă,
încât induce o senzaţie de alinare.
Chibzuinţa e o voce ce nu are nimic de dovedit.
Toată lumea ar trebui s-o încerce.

Buster aruncă pe furiş ocheade de jur împrejur.

– Uite, să nu mai spui nimănui, dar există o profesie ultrasecretă, numită *web designer* care va face asta pentru

tine. Îţi fac eu legătura, dar va trebui să juri că vei păstra secretul.

Claire clătină din cap spre el. Îl întâlnise vara trecută la un eveniment la care ea se ocupase de mâncare, iar el fusese ospătar. Mai târziu, dintre toate CV-urile depuse de la şcoala culinară de la Colegiul Orion, ale celor care căutau o slujbă cu jumătate de normă, ea îl alesese pe el. Uneori, îşi punea la îndoială decizia. Băiatul vorbea încontinuu.

- În regulă, uită de website, continuă Buster. Trebuie să accepţi oferta celor de la Dickory Foods. Consilierul acela financiar pe care l-ai consultat ţi-a zis că într-un an ar trebui să vinzi, înainte să pierzi avântul. Aşa că vinzi afacerea, dar rămâi în continuare să o conduci. Gândeşte-te la asta: dezvoltare, reclamă, fabrica din Hickory. Îţi închipui? Să nu fii nevoită să amesteci toată ziua? Să nu trebuiască să lipeşti etichete pe borcane? Să nu trebuiască să ambalezi cutiile pentru livrare? Să se termine cu fulgii de ambalaj biodegradabili care mi se lipesc de fund din cauza electricităţii statice atunci când plec din casa asta?

- Ţie îţi place când ţi se lipesc de fund fulgii de ambalaj, sublinie Claire.

- E adevărat că îmi place să primesc atenţie.

- Desfă formele alea şi treci la treabă.

La uşă se auzi soneria, iar Bay merse să deschidă. Nu scosese un cuvânt de când ajunsese.

- Ce-i cu ea? întrebă Buster.

Claire doar ridică din umeri.

- Ai nişte musafiri, o informă Bay zâmbitoare întorcându-se în bucătărie împreună cu Evanelle Franklin şi cu însoţitorul ei, Fred. Evanelle avea acum optzeci şi nouă de ani, era legată la oxigen şi purta nişte ochelari cu lentile groase care îi făceau ochii urduroşi să pară imenşi.

Fred, calm şi statornic, era întotdeauna alături de ea, ducându-i tubul portabil cu oxigen ca pe o poşetă. O lăsa doar pe ea să vorbească, mulţumit cu rolul de ajutor al ei. Fred locuia cu Evanelle de ani buni, iar Claire ştia că o iubea pe bătrâna asta micuţă la fel de mult ca şi ea pe el. În ultimii zece ani, devenise o constantă în familia lor. Când se mutase prima oară cu Evanelle, era timid şi nesigur, venind cu o oarecare nelinişte la petrecerile din grădina Waverley, ca şi cum şi-ar fi făcut griji că ar fi putut fi rugat să plece. Acum, Evanelle şi Fred mergeau împreună peste tot, iar majoritatea oamenilor se refereau la ei ca la o singură entitate, Evanelle şi Fred, ceea ce o flata pe Evanelle.

- Evanelle, nu am ştiut că vii pe aici!

Claire nu putea lăsa oala, dar îşi dorea să meargă s-o îmbrăţişeze. Evanelle era precum o poveste preferată care nu voia să se termine. O ştia pe Evanelle, o verişoară Waverley mai îndepărtată, de o viaţă. Amintirile ei din copilărie erau pline de daruri ciudate pe care Evanelle obişnuia să i le facă, de care Claire urma întotdeauna să aibă nevoie mai târziu şi de momente în care Evanelle şi bunica Mary stăteau în bucătărie, împărtăşeau poveşti şi râdeau. Erau singurele dăţi în care bunica Mary râdea vreodată, când era cu Evanelle.

În ultima vreme, sănătatea lui Evanelle se degradase şi, de fiecare dată când o vedea, lui Claire i se părea mai mică, de parcă ardea încet, iar în curând Claire avea s-o îmbrăţişeze, urmând apoi să se tragă înapoi şi să rămână doar cu cenuşă în mâini.

- Am ceva să-ţi dau, îi spuse Evanelle ţinând în mână o pungă de hârtie. Ideea mi-a venit alaltăieri noapte.

- Vreţi o cafea? îi întrebă Claire pe Evanelle şi pe Fred. O pot ruga pe Bay să pregătească. Oricum, nu cred că-i stă mintea la dropsuri azi.

Bay se uita la pantofi, cu un surâs vag pe buze, dar, când Claire zise asta, îşi ridică privirea roşind.

- Nu, e în regulă, refuză Evanelle. Tocmai ieşiserăm la plimbare şi ne-am gândit să trecem pe aici. Fred mi-a zis că am nevoie să ies puţin din casă, că am nevoie să mă aerisesc.

- Eu n-am zis asta niciodată, o contrazise Fred.

- Bine, am adăugat partea cu aerisirea, se corectă Evanelle.

- Ce-a zis doctorul când te-a consultat săptămâna trecută? vru Claire să ştie.

- Mi-a dat nişte veşti proaste. Sunt bătrână.

Replica îl făcu pe Buster să râdă. Băiatul merse la Claire şi îi luă lingura din mână.

- Mă ocup eu de asta. Tu bucură-te de vizita lui Evanelle.

Claire îşi scoase şorţul, apoi luă punga din mâna lui Evanelle, ajungând în sfârşit s-o îmbrăţişeze. Bătrâna mirosea a parfumul lui Fred, ceea ce o amuza întotdeauna pe Claire. Evanelle zicea că asta se întâmpla pentru că petrecea prea mult timp cu el, dar Fred şi Claire aveau o teorie că ea îşi dădea cu parfumul lui pe gât atunci când Fred nu era atent. Întotdeauna spunea că îi place cum miros bărbaţii.

- Vino în salonaş cu mine, Evanelle! Bay, vino şi tu!

- Stai aici şi vorbeşte cu Buster, îi spuse Evanelle lui Fred când acesta porni după ele. Luă geanta portabilă cu oxigen de la el şi se prefăcu că-i şopteşte: E drăguţ. Ar trebui să flirtezi cu el.

- Evanelle! se scandaliză Fred. Lucrează pentru mine la magazin.

- Zic doar că n-are cum să strice. Eşti foarte ruginit.

- În prezent sunt într-o relaţie pe termen scurt cu cineva de la cursul de panificaţie, dar poţi să exersezi pe mine, îi propuse Buster. Nu mă deranjează.

Fred îşi pocni palmele la spate într-un fel ciudat, nepărând deloc fericit.

– Deci asta faci înainte să vii la magazin seara, comentă Fred privindu-l precaut pe Buster. Ai zis că după-amiezile nu poţi lucra din motive religioase.

– Dropsurile sunt religia mea.

Claire o conduse pe Evanelle afară din bucătărie. Odată ajunsă în salon, Bay merse la geam şi se uită afară, în vreme ce Claire se aşeză lângă Evanelle pe canapea. La cât de mică devenea Evanelle, punga ei mare în care se aflau obiecte precum agrafe de hârtie, flori de plastic, funde roşii sau oţet, toate lucrurile pe care putea simţi nevoia de a i le oferi cuiva, părea uriaşă acum prin comparaţie şi lăsa impresia că ea o căra *pe bătrână*. Evanelle lăsă oftând punga mare şi tubul portabil cu oxigen pe podea.

Părea că nu mai devreme de ieri bătrâna se plimba plină de energie de-a lungul drumului spre liceu în fiecare dimineaţă, urmărind cu privirea posterioare frumoase de bărbaţi pentru a se opri apoi la o cafea şi o prăjitură aici în casa Waverley. Asta se întâmpla înainte de Anul În Care Totul Se Schimbase, când Claire îl întâlnise pe Tyler, când Sydney se întorsese acasă, iar Fred se mutase cu Evanelle. Claire nu şi-ar fi schimbat viaţa de acum pentru nimic, dar uneori se gândea cu drag la momentele de atunci, când lucrurile erau cu mult mai simple şi mai limpezi decât prezentul.

– Haide, o îndemnă Evanelle făcându-i semn spre punga de hârtie. Deschide-o!

Claire o deschise şi scoase o spatulă veche cu mânerul din lemn.

– I-a aparţinut bunicii tale, Mary, îi povesti Evanelle. Mi-a dat-o într-una dintre dăţile în care încerca să mă înveţe să gătesc. Când era mai tânără, nu voia să o întreacă nimeni în bucătărie, deşi era aşa de talentată, încât nimeni nu se putea compara cu ea. Era fascinantă, nu-i aşa? În ce fel turna, amesteca şi toca. Părea că face muzică. Ba chiar şi dansa pe ea, mai ştii?

Claire surâse uitându-se fix la spatulă.

- Îmi amintesc.

- În anii de pe urmă, n-o mai deranja aşa de tare să împărtăşească tot ceea ce ştia. Cred că era vorba de vanitate la ea. Voia să-şi transmită mai departe darul, ca să nu fie uitată. Dar mie nu-mi plăcea să gătesc, aşa că-i plăcea să te aibă pe tine în bucătărie cu ea, să te înveţe. Am visat-o pe Mary alaltăieri noapte. Am ştiut că trebuie să-ţi dau spatula asta ţie.

- Mulţumesc, Evanelle. Sunt sigură că-mi va fi utilă, spuse Claire, deşi ştia că nu avea să fie aşa, cel puţin nu acum, când avea atâta treabă cu dropsurile astea. Poate mai târziu, când lucrurile aveau să se liniştească. Ştii, mă gândeam de curând, de ce n-a făcut bunica Mary ceva important cu talentul ei? De ce s-a rezumat la afacerea de la uşa din spate?

- Mary nu s-a extins pentru că asta ar fi presupus prea multă muncă, o lămuri Evanelle zâmbind. Nu a avut nici o motivaţie. Ei îi plăcea ca lucrurile să fie uşoare.

- Deci ea nu s-a gândit niciodată că are nevoie să dovedească ceva? insistă Claire. „Aşa ca mine."

Ochii lui Evanelle, măriţi de lentilele ochelarilor, clipiră de două ori ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit ceva.

- N-aş spune asta. Avea şi ea doza ei de nesiguranţă, mai ales după ce i-a plecat soţul.

- Dar ei nu i-a păsat niciodată ce gândea lumea despre ea, continuă Claire. Ea avea încredere în forţele proprii, nu-i aşa?

Evanelle clătină din cap.

- Se gândea *prea* mult la ceea ce credeau ceilalţi. De asta prefera să stea în casă.

Claire ocolea întrebarea pe care voia cu adevărat să o pună: „Dar talentul ei era real, nu? Nu era vreo plăsmuire pe care s-o folosească pentru a-i păcăli pe localnici, ca aceştia să creadă că le putea schimba sentimentele cu ajutorul florilor din grădina ei? Nu era ceva pe care

îl folosea la scară mică, astfel încât și secretul ei să rămână în siguranță?"

Dar nu întrebă asta. Ar fi sunat absurd și le-ar fi putut chiar jigni pe Evanelle și pe Bay, două dintre cele mai evident înzestrate persoane pe care le cunoștea. *Sigur* că talentele familiei Waverley erau reale. Cel puțin, ale lor erau.

Evanelle se uită spre Bay, care stătea în fața ferestrei.

- Ce mai face mama ta, Bay? Trebuie să mă programez la ea pentru un permanent.

Evanelle își bătu ușor cu palma părul cenușiu cârlionțat.

Bay se întoarse și îi zâmbi lui Evanelle.

- E bine.

- Sâmbătă seară, Bay a fost la prima ei serată dansantă de Halloween, îi povesti Claire lui Evanelle. A purtat una dintre rochiile vechi pe care bunica Mary le îmbrăca la picnicurile ei de basm. Am găsit niște poze vechi. De ce nu mergi să le aduci Bay?

Bay părăsi camera și merse sus.

- Ce s-a întâmplat cu ea? se aplecă Evanelle și îi șopti cu voce tare, în stilu-i caracteristic.

Claire se întoarse să se asigure că Bay urcase deja scările înainte să spună:

- Este îndrăgostită, iar mama ei este supărată din cauza asta.

- De ce?

- Pentru că e vorba de Josh Matteson.

- O, Doamne, zise Evanelle. Este un drăguț, dar are ghinion. Familiile Matteson și Waverley nu au fost niciodată compatibile.

- Știu, rosti Claire cu tristețe, în timp ce Bay aduse cutia de pantofi la parter și i-o înmână lui Claire, apoi se întoarse la fereastră.

- Îmi amintesc de astea, vorbi Evanelle în vreme ce ea și Claire răscoliră cutia. Bunica ta era așa de frumoasă!

Toți bărbații ăștia o iubeau. Erau chiriașii ei. Avea o listă de așteptare de un kilometru. Evanelle ezită când văzu o altă fotografie. Iată-l pe Karl! N-am crezut c-am să-l mai văd vreodată.

- Cine e?

Evanelle țăcăni din dinții ei falși.

- E bunicul tău. N-ai știut? Mary a scăpat de el pe când era însărcinată cu mama ta. Un nemernic infidel. După asta, ea n-a mai fost niciodată la fel. El a schimbat-o.

- A schimbat-o? Cum?

Claire îi luă fotografia și se uită la ea. Karl stătea dincolo de poarta grădinii. La picioare avea mere, de parcă mărul le-ar fi aruncat spre el. Zâmbea în timp ce stătea cu mâinile în buzunarele costumului cu dungulițe. Părea stilat și un pic infatuat. Chiar dacă văzuse fotografia asta de atâtea ori de-a lungul anilor, dând peste cutie în vreme ce căuta altceva, Claire nu știuse niciodată.

- Oamenii ca noi nu vor înțelege niciodată cu adevărat, reluă Evanelle. Ne îndrăgostim numaidecât de bărbații care ne sunt sortiți, dar femeile cu inimile frânte se schimbă.

Evanelle trase aer adânc în piept prin furtunurile atașate la nas. Pe față îi apăru o expresie ușor alarmată, la fel ca de fiecare dată în ultima vreme când avea impresia că stătuse prea mult afară și putea rămâne fără oxigen.

- Ar trebui să merg acasă. Fred? strigă Evanelle cu o voce afectată.

Din câțiva pași, Fred fu lângă ea, ca și cum ar fi așteptat prin apropiere.

- Aici sunt.

- Te-a învățat câte ceva băiatul ăla? întrebă Evanelle în timp ce se ridica în picioare.

Fred îi luă rezervorul portabil cu oxigen.

- Evanelle, sunt cu patruzeci de ani mai în vârstă decât el.

– Spun doar că ai nevoie să exersezi.

Claire puse fotografiile şi spatula deoparte, iar ea şi Fred o conduseră pe Evanelle la uşa din faţă. Când ieşiră pe verandă, aerul era la fel de tăios şi de rece ca îngheţata de lămâie verde şi se opriră cu toţii şocaţi de cât de revigorant era.

– Se face mai frig, observă Evanelle, trăgându-şi haina neagră pufoasă în jurul gâtului. Foarte curând trebuie să cadă prima chiciură.

– Sâmbătă, după cum anunţă almanahul, preciză Claire. De Halloween. Am ieşit să verific pomul în fiecare zi. Cred că e aproape gata.

– O să dai o petrecere? întrebă Evanelle.

– Desigur.

– Abia aştept. Ştii, sunt un pic neliniştită anul ăsta, se cutremură Evanelle. Nu ştiu de ce. Ai avut ceva musafiri neaşteptaţi?

– Nu, răspunse Claire. De ce?

– Vânturile de toamnă aduc străini. Aşa obişnuia să spună tăticul meu. El nu era un Waverley, era un Nuguet, iar cei din familia Nuguet se pricep să citească vremea, povesti Evanelle, în vreme ce Claire şi Fred o ajutară să coboare treptele din faţă şi să urce în Buickul lui Fred parcat lângă trotuar.

– Îmi fac griji pentru ea, zise Fred de îndată ce o urcară în maşină şi închiseră portiera.

– Ştiu că îţi faci, îi răspunse Claire strângându-şi braţele la piept ca să se apere de frig. Îşi iese un pic din mână, dar e încă bine la optzeci şi nouă de ani ai ei.

– Nu ştiu ce-o să mă fac fără ea, continuă Fred gânditor. Am senzaţia că deja îmi e dor de ea.

Claire le făcu cu mâna şi aşteptă ca maşina să dispară din vedere înainte să revină în sfârşit în casă. Bay era încă la fereastră şi o urmă în bucătărie.

– Are legătură cu un băiat, anunţă Buster când intrară.

Claire se uită la Bay, care tocmai se spălase pe mâini și-și trăgea o pereche de mănuși din plastic transparent de unică folosință să pună dropsurile în borcane.

- I-ai spus? întrebă Claire uimită.

- Nici n-a fost nevoie, interveni Buster clătinând din cap. Întotdeauna știu când e ceva legat de un băiat.

- Îl știi pe bătrânul ăla în costum gri pe care l-am văzut acum câteva zile? schimbă Bay repede subiectul. Tocmai l-am văzut iar când mă uitam pe fereastră.

capitolul 9

– Domnule Zahler?

În noaptea aceea, se auzi o bătaie uşoară în uşă, iar Russell deschise ochii. Stătea întins în patul camerei lui de la han. Era pornită doar o veioză de lângă pat a cărei lumină străpungea ca o rază de lună întunericul cald şi catifelat. Era unu şi jumătate noaptea. La radioul digital din cameră se auzea o melodie suavă, clasică. El nu se pricepea prea tare la muzică. Mai toată viaţa lui ascultase sunetele stridente ale bâlciului care se deplasa dintr-un loc într-altul. Dar asta era drăguţă. Îl liniştise şi-l adormise, deşi el intenţionase doar să tragă un pui de somn înainte să se întâlnească cu Anne la miezul nopţii în bucătărie să mănânce, aşa cum le era obiceiul.

Se ridică încet, simţind cum îi trosnesc încheieturile. Îşi luă vechiul halat de magician pe care îl aşezase cu grijă la capătul patului şi-l îmbrăcă să acopere pijamaua veche, apoi se duse la uşă.

Anne Ainsley stătea pe hol ţinând într-o mână un platou cu salată de pui, cartofi pai şi o murătură. În cealaltă mână avea o cutie de bere rece nedeschisă.

– Pentru atunci când îţi va fi foame, zise ea dându-i farfuria şi băutura. Nu era supărată că nu se prezentase la întâlnirea lor de la miezul nopţii. În viaţa ei, dezamăgirea era considerată inevitabilă. Ea era plictisită, iar el o distra. Ceea ce o adusese aici cu farfuria pe care i-o pregătise fusese firea ei curioasă şi nimic mai mult. Ceea ce o atrăsese la uşa lui fusese nevoia de a afla ce se întâmplase. Poate că se gândise că îl putea găsi mort în patul lui. Asta cu siguranţă i-ar fi oferit entuziasmul de care avea nevoie. Russell se întrebă dacă, în caz că se întâmpla aşa, avea să-l plângă, dacă urma să simtă vreun dram

de tristețe adevărată. Se gândi dacă exista cineva care avea să simtă asta. Gândul ăsta era ceva nou pentru el și stătu o clipă să-i analizeze importanța și implicațiile, însă se hotărî că nu-i place, deși îi era imposibil să-l alunge.

- Te rog, Anne, spune-mi Russell, zise el în timp ce îi lua lucrurile din mâini. Îmi pare foarte rău, cred că am adormit.

- Ești obosit. Ai mers destul de mult în ultima vreme, spuse ea. Uite, îmi pare rău să-ți amintesc, dar rezervarea inițială, pe care am anulat-o pentru tine e până vineri. Atunci, vin alți oaspeți în camera asta. Sunt clienți fideli, care vin în fiecare an, așa că nu pot să mai anulez fără ca fratele meu să afle de la ei.

- Înțeleg, rosti el cu blândețe. Sincer, nu intenționam să stau așa de mult, dar am descoperit că îmi place compania. Până vineri o să plec sigur.

- Unde te duci? întrebă ea sprijinindu-se de cadrul ușii.

El nu voia decât să se întoarcă în patul acela moale și cald. Dar nu mușca mâna care te hrănește etc. etc.

- În Florida. Acolo îmi petrec toate iernile.

Femeia zâmbi. Rujul cu care tocmai se dăduse i se întinsese pe toată suprafața dinților galbeni.

- Pare drăguț.

El nu i-ar fi spus tocmai *drăguț*.

- Măcar e cald.

- Și aici a fost neobișnuit de cald pentru octombrie, până să vii tu. Cred că ai venit cu frigul, glumi ea.

- Nu e prima oară când mi se spune asta.

Anne râse, apoi se uită de-a lungul coridorului temându-se că i-ar fi putut trezi pe ceilalți oaspeți care dormeau.

- Anne, l-ai făcut pe bătrânul ăsta să se simtă mai confortabil decât s-ar fi așteptat să se simtă aici. Bunătatea ta nu a trecut neobservată. Mulțumesc, rosti el, spunându-i astfel politicos să plece.

– Cu plăcere, *Russell*, zise ea în timp ce el tocmai îi închidea uşa în nas.

Nici faptul că-i cotrobăise prin cameră cât fusese plecat nu trecuse neobservat, dar nu-i pomeni nimic despre asta. Întotdeauna ţinea un fir de păr aşezat peste hainele lui împachetate, un fir dintr-o şuviţă lungă blondă pe care i-o dăruise una dintre fetele care ofereau spectacole erotice prin cinescop, pe nume Voluptuoasa Belinda. Aşa îşi dădea el seama dacă îi cotrobăise cineva prin lucruri. Anne pusese lucrurile înapoi cu meticulozitate, mai puţin firul de păr. Şi, desigur, foaia volantă cu Marele Banditi pe care o luase.

Aşteptase s-o pună înapoi, nu pentru că era periculos ca ea să ştie cine era el, ci pentru că nu mai avea decât trei astfel de fluturaşi. Acestea erau singurele lui suvenire din perioada petrecută la bâlci, împreună cu perechea de cărţi de tarot, cristalul pentru hipnotizare şi halatul. Sigur că avea amintirile lui, şi bune, şi rele, pentru că el nu uita niciodată *nimic* derulând în minte imaginile încontinuu, ca într-un film pe un ecran. Dar era drăguţ să aibă şi lucruri tangibile, lucruri care îi aminteau că totul fusese real.

Linia dintre ceea ce era real şi ceea ce era plăsmuire era adesea foarte, foarte subţire. Merse înapoi la patul lui şi se aşeză pe margine. Îşi puse farfuria în poală şi mâncă, bucurându-se de fiecare îmbucătură. Cinci zile, se gândi el uimit. Stătuse aici cinci zile.

Două zile – venit şi plecat – atât obişnuia să stea. Fusese mai rapid pe atunci, după ce părăsise bâlciul. Pe de altă parte, şi mizele erau mai mari pe atunci. Avusese ţinte mai importante şi fuseseră şi mai mulţi bani în joc, aşa că fusese necesar să plece repede. Adevărul era că zilele astea avea doar chestiuni neînsemnate. Avea mai puţine dosare, care valorau bani mai puţini, iar presiunea aproape că dispăruse. În prezent, mâncarea

devenise principala lui motivație, asta și un loc cald unde să doarmă.

Norocul fusese de partea lui când o întâlnise pe slăbănoaga și vicleana Anne Ainsley. Nu-și dăduse seama cât de obosit fusese până nu primise acest pat mare cu saltea moale în care să doarmă. Camera violet era liniștită și luxoasă, iar el se simțea, dacă îndrăznea s-o spună, aproape *în siguranță* aici. Ceea ce însemna că trebuia să plece. Oricine lucrase vreodată într-un bâlci pe vremea lui știa că sentimentul de siguranță ducea la neglijență, iar neglijența crea probleme.

Așa că avea să obțină bani de la Claire Waverley și apoi să pornească din loc. Florida îl aștepta.

Zona de campare unde își petrecea iernile se numea Cortul Circului, un loc unde puteau rămâne, pentru câteva luni la rând, artiștii pensionați de la circ rămași fără noroc, care beneficiau astfel de mâncare gratuită și de îngrijire medicală. Cortul Circului fusese înființat de un fost artist de circ care se îmbogățise mai târziu în viață. În principal, era destinat oamenilor din circ și celor din spectacolele cu ciudați, dar și cei din bâlciuri erau bine-veniți. Din grupul lui Sir Walter Trott nu mai rămăseseră mulți. Din când în când, Russell mai zărea câte un individ care anunțase pe vremuri venirea circului sau vreun mecanic din vechea gașcă și-și zâmbeau și-și făceau semn din cap. Ei, toți, știau ce se întâmplase cu originalul Banditi pe câmpul ăla din Arkansas. O viață întreagă îi ținuse sub supraveghere pe ceilalți, adunase secrete până să poată face un ban pe seama lor și totuși singurul lui secret, care îl putea distruge *pe el*, era păstrat de toți ceilalți. Uneori e greu de spus de ce parte a moralei ne situăm cu toții. Sunt atâtea de luat în calcul.

Nimeni nu știa care fusese numele adevărat al primului Banditi. Se zvonea că acesta existase de la începuturi, de la Târgul Internațional de la Chicago. Pielea sa fusese la fel de tare ca una de animal, avusese un ochi

de sticlă, dar, într-un fel exotic, fusese ciudat de chipeş. Doamnele fuseseră foarte atrase de el, acestora plăcându-le foarte tare când venea aproape să le afle secretele sau ce mâncaseră ultima oară, sau ce iniţiale aveau gravate pe pandantivele de la gât. Întotdeauna le oferea îndeajuns cât să le facă să creadă că era un clarvăzător, apoi le spunea ceea ce voiau toate să audă: că viitorul le era plin de giuvaiere şi de copii frumoşi.

În ciuda atenţiei pe care o stârnea, preferinţele sexuale ale Marelui Banditi se îndreptaseră într-o cu totul altă direcţie. Avusese întotdeauna ochi, pe cel adevărat, doar pentru băieţii tineri care ajutau la asamblarea şi la dezasamblarea cabinelor, care curăţau noaptea aleile şi care furau din buzunare pentru patronul lor, însuşi Sir Walter Trott.

Russell fusese unul dintre băieţii aceia, părăsit la bâlci de mama lui, îmblânzitoarea de şerpi, după ce ea, la rândul ei, fusese fermecată de un localnic cu o brumă de bani. Nimeni nu se arătase uimit când plecase fără Russell – el fusese un copil rău din fire, iar ea nu fusese tocmai mămoasă –, dar toată lumea fusese absolut *uluită* că îşi părăsise prea iubitul şarpe, un piton alb, pe nume Sweet Lou, care fugise şi el o săptămână mai târziu.

În noaptea de după plecarea mamei lui, Marele Banditi îl ademenise pe Russell cu blândeţe şi linguşeli în rulota lui, pentru că Russell nu avea unde să doarmă. Copilul nu-şi făcuse niciodată griji legate de detaliile nopţii aceleia, sau de numeroase alte detalii de după aceea, iar asta vreme de zece ani.

Dar, pe la şaptesprezece ani, Russell îl văzuse pe Marele Banditi beat pe câmpul acela din Arkansas, şi ceva se declanşase în el. Bătrânul magician era însoţit de unul dintre orfanii pe care îl luase cu el din Mississippi, un băiat drăguţ cu piele măslinie şi ochi negri, care nu avea nici cea mai vagă idee ce urma să i se întâmple. Era întuneric şi linişte, iar bâlciul era închis pe timpul nopţii.

Majoritatea băieţilor curăţau aleile şi se înfruptau din pop-cornul şi din merele glazurate pe jumătate mâncate aruncate la gunoi, bucuroşi că nu erau ei pe câmp în noaptea aia. Russell îl urmărise pe câmp dintr-un motiv pe care nu avea niciodată să-l poată explica.

A doua zi dimineaţă, când Marele Banditi fusese găsit, arăta ca şi cum ar fi căzut beat şi s-ar fi lovit cu capul de o piatră. Băiatul cu pielea măslinie fugise departe. Poate că încă mai fugea.

Toată lumea ştia ce se întâmplase, dar nimeni nu scosese vreun cuvânt. Primul Banditi fusese un om îngrozitor, unul care umbrise tot bâlciul şi-l transformase într-un loc trist şi îngrozitor pentru toţi angajaţii. Viola, fura şi înşela, iar patronul nu-l putea împiedica, pentru că Banditi îl avea cu ceva la mână. Cu ce anume nimeni nu avea niciodată să afle.

Dintr-o recunoştinţă neexprimată prin vorbe, Sir Walter Trott, un bărbat scund cu urechile mari, care se născuse într-o tabără de exploatare forestieră din Oregon, alături de toţi fraţii săi înalţi şi puternici care puteau doborî copacii dintr-o singură lovitură de topor, îi oferise lui Russell funcţia de Banditi nou. Originalul Banditi îl învăţase pe Russell multe trucuri, multe dintre care el şi-ar fi dorit să nu le fi învăţat niciodată.

Russell Zahler nu avea inimă, iar conştiinţă, prea puţină, dar, după noaptea aceea, nu mai făcuse niciodată vreun rău fizic nimănui. Acum era doar un escroc bătrân, care visa la paturi moi şi fura de la oamenii care aveau prea mult.

Desigur că nu era cel mai bun om din lume, dar, după cum putea spune oricine din bâlciul lui Sir Walter Trott, era departe de a fi cel mai rău.

A doua zi dimineaţă, recepţionera rebelă a lui Sydney, Violet, nu-şi făcu apariţia la serviciul de la salon. Sydney încercă s-o sune de câteva ori, dar nu-i răspunse.

Necăjită că, oricât de mult încerca să o îndrume în direcţia corectă, încă o adolescentă o apuca pe calea greşită, Sydney se grăbi să rezolve ultima programare, îi spuse lui Janey să încuie, apoi, înainte să meargă să-şi ia fiica, porni cu maşina spre casa lui Violet. Parte din pedeapsa lui Bay presupunea limitarea timpului liber dintre orele lucrate la Claire şi venirea acasă seara cu Sydney. Să nu mai aibă timp de petrecut cu Josh şi nici telefon la care să vorbească cu el.

Întreaga zi, Sydney se simţise mânioasă şi confuză. Una dintre clientele ei de azi, Tracey Hagen, care îşi dorise o coafură care s-o ajute să crească vânzările de la Tupperware, sfârşise prin a obţine o coafură care, în loc să-i farmece pe clienţi să cumpere, îi făcea pe oameni să se teamă s-o refuze. Rezultatul era acelaşi, deşi nu chiar asta îşi dorise. Simţindu-se vinovată, cumpărase de la ea o cutie pentru sendvişuri.

Când ajunse la marginea oraşului, soarele se pregătea să apună. Între zona provincială şi cea rurală era o diferenţă, o linie fină pe care nu ştiai că o treci decât după ce o luai pe drumul acela. Toată lumea cunoştea drumul acela, cel care lega oraşul de întinderea verde a păşunilor şi de fermele vechi, care, la început, îţi lăsa impresia că intri într-o lume de basm, una plăcută, de modă veche şi pierdută dincolo de timp. Dar, ca în toate basmele, începutul este întotdeauna frumos, un şiretlic care să te atragă în ceva la care nu te aştepţi. Zona întinsă de ferme se transforma apoi într-un peisaj pustiu de parcări pentru rulote, care, uşor-uşor, ruginesc şi intră în paragină de la ploaie şi de la frunzele din jgheaburi.

Sydney cunoştea bine zona datorită plimbărilor lungi cu maşina din timpul liceului pe care le făcea cu Hunter Josh Matteson, când porneau în excursii îndrăzneţe, în urma cărora voiau să vadă cât de departe ar merge, la propriu şi la figurat, înainte să se întoarcă.

În acea zi, încercase să-l sune și pe Hunter John. Într-o oarecare măsură, aproape că se simțea prea mândră s-o facă, pentru că știa că dezamăgirea lui și a soției lui, Emma, în privința lui Josh avea să însemne că ei credeau că fiica ei nu era îndeajuns de bună pentru fiul lor. Dar, dacă intervenția lor parentală avea să omoare relația din fașă, asta era tot ce conta. Inima fiicei ei avea să rămână întreagă, normală, frumoasă, veselă și plină de iubire pentru cineva care o merita. La început, încercase la locul de muncă al lui Hunter John, apoi acasă, dar menajera îi spusese că Hunter John și Emma erau într-o croazieră aniversară.

Sydney se simți, în același timp, și dezamăgită, și ușurată, probabil un pic mai mult ușurată decât dezamăgită. În cei zece ani de când se întorsese, abia dacă îi salutase în trecere pe vreunul din ei, asta când aceștia nu o ignorau complet. Își aminti foarte bine una dintre primele săptămâni de la întoarcerea în Bascom din urmă cu zece ani, când Hunter John vorbise cu ea și îi spusese că-și iubește soția și că nu avea s-o părăsească. Se pare că toată familia Matteson se temea că Sydney se întorsese ca să încerce să-l recucerească pe el cu banii lui cu tot. Asta o amuzase. De parcă puteai să faci ce făcuse el unei inimi Waverley și să te aștepți să nu se schimbe.

Parcul de rulote unde locuia recepționera încăpățânată a lui Sydney avea un nume foarte potrivit, Vestul Sălbatic, și niște nume de străzi, precum Aleea Wyatt Earp[1] sau Fundătura Doc Holliday[2]. Sydney se opri în fața unei rulote albe vechi cu o copertină verde pal cu alb deasupra ușii din față. Curtea era destul de mică și decorată cu pitici din beton și ciuperci pictate. Merse la ușă și ciocăni. Îi deschise un bătrân supraponderal

[1] Wyatt Earp a fost un celebru jucător de cărți al Vestului și justițiar itinerant. (n.red.)

[2] John Henry „Doc“ Holliday a fost un jucător de cărți, pistolar și dentist, bun prieten cu Wyatt Earp în Vestul Sălbatic. (n.red.)

îmbrăcat doar în boxeri. Căldura emanată din interiorul rulotei năvăli afară peste Sydney lovind-o ca un val fierbinte ce iese pe ușa unui cuptor deschis. Trebuiau să fie vreo treizeci și două de grade acolo.

Bărbatul o măsură pe Sydney din cap până-n picioare, studiindu-i pantalonii negri strâmți, pantofii cu toc, trenciul scurt cu carouri și părul prins într-un coc în vârful capului.

– Ce vrei? întrebă el peste larma televizorului.

– Cine e? se auzi din fotoliu vocea unei femei care fie avea vreo șaptezeci de ani, fie cincizeci, dar arăta extrem de îmbătrânită.

– Am venit s-o văd pe Violet, replică Sydney. Astăzi n-a fost la serviciu.

– Violet! strigă bărbatul.

Din dreapta camerei de zi, se deschise o ușă.

– Ce? întrebă Violet furioasă, apoi o văzu pe Sydney stând în cadrul ușii. A, intră, continuă ea făcându-i repede semn cu mâna să vină în camera ei.

Sydney traversă camera de zi.

– Îmi pare rău că e așa cald aici. Lui Roy și lui Florence le place să fie căldura dată la maximum, se scuză Violet în timp ce închidea ușa dormitorului ei. Singura fereastră din încăpere era deschisă, iar aerul rece care pătrundea intra în conflict cu aerul fierbinte ce bătea dinspre gurile de ventilare creând o briză turbionară ce-ți lăsa impresia că încăperea se mișcă. Violet purta doar un maiou și pantaloni scurți.

– Charlie m-a ținut trează toată noaptea. Iartă-mă că n-am putut veni astăzi.

– Ar fi trebuit să suni, zise Sydney mergând la Charlie, care stătea pe podea și se juca cu niște cuburi vechi din plastic. Sydney îngenunche în fața lui, îi puse mâna pe frunte în timp ce copilul duse o jucărie la gură și o privi cu ochii lui negri frumoși.

– Bună, bebe. Ești bolnăvior?

-Acum se simte mai bine, spuse Violet la repezeală, de parcă era posibil să nu fi avut nimic dintru început.

Sydney studie micul dormitor. Pe podea era o saltea simplă, acoperită cu o pătură cu motive amerindiene. Nici un fel de mobilă. Peste tot erau împrăştiate haine şi jucării.

În spatele uşii, era un set de valize albastre, singurele obiecte din încăpere care păreau a fi tratate cu un soi de respect.

-Ce-i cu bagajul? întrebă ea.

-E pentru când o să plec. Asta nu-i casa mea. Eu nu o văd aşa. E o chestie temporară. Întotdeauna am văzut-o ca pe ceva temporar.

-Nu e aşa de rău, zise Sydney. Te afli doar într-o pasă proastă. Toată lumea trece printr-o pasă proastă. Te-ai gândit vreodată să faci cursuri de coafură?

Violet se aşeză pe saltea şi se sprijini cu spatele de peretele din panel.

-Poate.

-Te-aş putea ajuta cu un program în care să şi lucrezi şi să şi studiezi. Şi probabil că ai putea obţine o bursă.

-Poate. Dar, dacă merg la şcoala de coafură, o să fie undeva departe, adăugă ea ridicându-şi braţul slab, astfel încât să simtă cu mâna aerul rece care intra pe fereastra de deasupra ei.

-De fapt, Bascom e un loc destul de drăguţ.

-Tu ai plecat, îi atrase Violet atenţia.

-M-am întors.

Violet ridică din umeri, coborându-şi braţul, cu pumnul strâns de parcă ar fi prins aerul rece înăuntru ca pe o pasăre.

-Poate că o s-o fac, poate că nu.

-Când am plecat eu, eram singură. Şi a fost în regulă. Era momentul ca eu să învăţ şi să-mi fac propriile greşeli. După ce am avut-o pe Bay, totul s-a schimbat. Nu mai era vorba doar despre mine. M-am întors

ca ea să aibă un loc stabil în care să crească, în care eu să-mi pot câştiga existenţa.

– Charlie e un bebe bun, o întrerupse Violet. Nu-mi va face nici o problemă.

– Ştiu că e un bebe bun, continuă Sydney netezindu-i părul negru şi des. Dar provocarea e să-l creşti să devină un băiat bun, apoi un bărbat bun. Crezi că o să poţi să faci asta când n-o să ai unde să locuieşti? Ce anume crezi c-o să se întâmple după ce pleci de aici? O să găseşti slujba perfectă, casa perfectă şi bărbatul perfect?

– Da! replică Violet. *Ştiu* că aşa va fi. Pentru că în Bascom deja am căutat şi nimic din toate astea nu se află aici.

– Totul va fi la fel, indiferent unde te afli, dacă nu te schimbi *tu* mai întâi.

Violet se ridică repede din pat, o ocoli pe Sydney şi îl luă pe Charlie în braţe.

– Sunt concediată? întrebă ea sprijinindu-l pe şold. Copilul începu să se agite. Pentru că am nevoie de slujba asta. Aproape că am strâns banii de care am nevoie ca să cumpăr Toyota veche a lui Roy.

– Nu, nu eşti concediată, spuse Sydney.

– De ce eşti aşa drăguţă cu mine? întrebă ea legănându-l pe Charlie când acesta începu să plângă.

Sydney rezistă dorinţei de a i-l lua din braţe.

– Pentru că şi eu am fost cândva ca tine, recunoscu Sydney.

– Habar n-ai cum e să fii ca mine, pufni Violet.

– Mâine vii la serviciu? întrebă Sydney.

– Da, o să fiu acolo.

După ce le aruncă o ultimă privire, Sydney părăsi dormitorul. Cuplul de bătrâni o urmăriră cu suspiciune când traversă prin faţa televizorului spre uşa din faţă.

Odată revenită în Mini Cooperul ei, Sydney stătu în frig simţindu-se frustrată că, oricât de mult se străduia,

ştia că nu putea să prindă pe cineva care nu era conştient că o să cadă.

Când Sydney ajunse la casa Waverley, era deja întuneric. Ura zilele astea mai scurte. Urcă în grabă treptele până la uşă, înfăşurându-şi fulgarinul în jurul ei să se apere de briza rece. În curând avea să trebuiască să-şi scoată hainele mai groase. Se întrebă dacă Violet avea o haină de iarnă sau dacă Charlie avea hăinuţe groase.

„Încetează", îşi spuse ea.

Măcar atât putea controla. Dar asta era tot. Se străduia atât de tare, pentru că se simţea atât de *neputincioasă*. Violet putea avea un copil cât ai bate din palme, iar ea nu reuşea. Era corect? În urmă cu cincisprezece ani, îi fusese atât de uşor să rămână însărcinată. Era ceva ce făcuse inconştient, de parcă s-ar fi trezit din somn, ceva ce corpul ei făcuse în mod firesc, spunându-i că venise vremea. Acum, era nevoie de atâta efort, de atâta *energie* consumată.

Claire o avertizase pe Sydney în legătură cu ataşamentul ei faţă de Charlie. Sydney îi povestea totul surorii ei, probabil prea multe, dar Claire era mereu acolo, întotdeauna ascultând-o şi spunându-i ce era bine, fie că Sydney voia s-o creadă, fie nu. Uneori, Sydney avea impresia că profita prea mult de Claire. Sora ei nu cerea niciodată ajutor, niciodată nu părea să aibă probleme pe care să nu ştie deja cum să le rezolve. Oricât de mult o iubea ea pe Claire, treaba asta putea fi destul de frustrantă. Ar fi drăguţ dacă, din când în când, Claire putea să aibă şi ea o problemă. Nu trebuia să fie una mare, ci doar ceva mărunt care să-i permită lui Sydney să-şi facă apariţia triumfătoare cu o sticlă de vin şi să spună: „Ştiu exact ce trebuie să faci!"

Sydney ajunse la uşa din faţă şi încercă s-o deschidă. Nu se clinti. Îşi scoase cheia de la reşedinţa Waverley şi încercă s-o descuie. Tot nu voia să se deschidă. Atunci,

încercă soneria, dar nu sună. Brusc, draperiile i se traseră în faţă lăsând-o în întuneric pe verandă.

A, acum înţelegea.

Sydney se întoarse la uşă. Se uită peste umăr să se asigure că nu o putea auzi nimeni, apoi şopti:

- Nu-mi pasă că eşti nemulţumită că am pedepsit-o. O să mă întorc şi-o să te vopsesc cu un verde urât dacă nu te deschizi acum.

Se simţea ridicol, ca de fiecare dată când avea de înfruntat astfel de chestiuni tipice familiei Waverley. Dar uşa se deschise.

Casa fusese întotdeauna un pic orgolioasă. De îndată ce intră, îl auzi pe Tyler strigând de sus:

- Am uitat, ce trebuia să fac aici sus?

- Astupă gurile de aerisire din pod, zise Claire tare din bucătărie.

- Aşa, aşa, aprobă Tyler.

Sydney merse în camera de zi şi întrebă:

- Eşti gata de plecare?

Bay încuviinţă şi se ridică.

- Ies într-un minut, spuse Claire îndreptându-se spre bucătărie.

Claire scotea nişte pui prăjit dintr-o cutie pe care, evident, Tyler o adusese acasă. Când Sydney intră, îşi ridică privirea din farfuria pe care aşeza bucăţile de pui.

- KFC? Asta chiar e pragul de jos, glumi Sydney, păşind spre ea. Începe iarăşi să găteşti, *te rog!*

- Mă gândesc la asta.

- Serios? întrebă Sydney uimită.

Era prima oară când auzea de asta. Toţi cei din familie încercaseră s-o facă să gătească din nou şi nu doar pentru că le plăcea să mănânce. Sau, de fapt, cam despre asta era vorba. Dar ceva la afacerea cu Dropsurile Waverley o făcea pe Claire să fie din nou tăcută, iar asta nu era niciodată un lucru bun. Uneori, Sydney se temea că, dacă Claire rămânea tăcută prea mult timp, era

posibil să nu-şi mai revină niciodată, la fel ca şi bunica lor, care obişnuia să se ascundă sub scară atunci când bătea cineva la uşa din faţă, pentru că nu voia pe nimeni în casă.

- Evanelle a trecut azi pe aici şi mi-a dat o spatulă. Poate e un semn.

Claire ridică din umeri, iar Sydney ştiu că asta era tot. Nu mai avea să zică nimic altceva.

Sydney se întoarse şi se sprijini de bufet.

- Cum mai e Bay?

- De ce n-o întrebi chiar tu?

- Ar trebui. O *s-o fac*, rosti Sydney pe un ton hotărât. Sunt lucruri pe care nu i le-am spus niciodată şi pe care am nevoie să i le mărturisesc, numai că nu ştiu cum.

Claire îşi şterse mâinile pe un prosop.

- Apropo de lucruri care nu ni s-au spus niciodată, Evanelle mi-a povestit azi că pe soţul bunicii Mary îl chema Karl. Claire se duse în biroul ei mic de lângă bucătărie şi se întoarse cu o fotografie veche pe care i-o dădu lui Sydney. Adică *acest* Karl din fotografiile pe care le-am găsit sâmbătă. Cum de n-am ştiut asta?

- Cred că n-am întrebat niciodată. Se vede că e o năpastă. Uită-te cum zâmbeşte! Sydney se uită mai bine la fotografia alb-negru. Mama avea bărbia lui.

- Şi tu o ai. Karl e şi numele de pe jurnalul ăsta culinar pe care l-am găsit, spuse Claire ridicându-l. Ăla cu toate rândurile tăiate.

- Se pare că ai dat peste un mister.

Claire vru să spună ceva, apoi se opri şi se uită la Sydney aplecându-şi capul curioasă.

- Ţi se face părul şi mai roşu?

Îşi prinsese părul în coc sperând să-l facă mai puţin evident.

- Jur că eu nu fac nimic, se apără ea ducând mâna la coc. În fiecare dimineaţă mă trezesc şi e din ce în ce mai

rău. Mâine o să încerc să-l vopsesc. Abia aştept prima chiciură. Atunci toate lucrurile se vor linişti din nou.

– Mai sunt cinci zile, încuviinţă Claire.

– Tu pari s-o duci destul de bine, observă Sydney. N-ai nici o problema în prag de prima chiciură?

Aşa stăteau lucrurile cu Claire, niciodată nu ştiai sigur. Trebuia să te bazezi pe ea să-ţi spună. Uneori, Sydney îşi dorea să se poată controla la fel de bine ca sora ei, ca să nu mai iasă totul la iveală. Pe de altă parte, cunoştea preţul pe care îl plătea sora ei pentru secretele ei.

– Nu cobi, o certă Claire.

– Nu o căuta nici tu cu lumânarea, sublinie Sydney înapoindu-i fotografia surorii ei în timp ce ieşea din bucătărie.

A doua zi, Violet nu-şi făcu apariţia la salon până la prânz, iar asta le irită pe coafeze pentru că erau nevoite să răspundă la telefon cu rândul şi să facă programări, ceea ce le lua o veşnicie, lăsându-şi clientele cu părul ud picurând în chiuvete sau în folii ce trebuiau verificate.

– Ai zis că Violet va veni azi, se plânse Janey la recepţie în timp ce-şi conducea clienta la plecare.

Sydney păşi în spaţiul mic de la recepţia luminată de soare, unde Bea McConnell aştepta pe canapeaua albă de lângă ferestre.

– Poţi să mergi înapoi, Bea. Vin şi eu într-un minut, îi spuse Sydney, apoi se întoarse spre Janey. Ieri, am mers s-o văd ca să mă asigur că e totul bine. A zis că o să vină.

– E o pacoste, replică Janey aşezându-se pe scaunul rotativ de la recepţie. Sora mea mai mică a fost cu ea la şcoală, înainte ca Violet să renunţe. Era o scandalagioaică şi fura. Nu numai prietenii altor fete, deşi făcea asta foarte des.

– Femeile astea din familia Turnbull se înmulţesc ca iepurii şi fură precum coţofenele, completă Bea McConnell.

Sydney se întoarse și observă că Bea se afla încă la recepție ca nu cumva să rateze bârfa asta.

- Are abia optsprezece ani, o apără Sydney, conducând-o pe Bea în spate. Nu e nimeni care să nu se poată îndrepta la optsprezece ani.

O oră mai târziu, în vreme ce Sydney aranja părul abia coafat și nuanțat al lui Bea, Violet intră în salon. Asta o făcu pe Sydney să se simtă triumfătoare pentru că însemna că nu se înșelase în privința ei.

- Violet, zise Sydney vrând să atragă atenția tuturor asupra ei, vrei, te rog, să schimbi cana de cafea înainte să te așezi? Astăzi unde e Charlie? La bonă?

- E în mașină. Nu rămân. Violet purta o pereche de blugi strâmți și murdari și un pulover așa de mare, încât îi cădea de pe umăr, dezvăluindu-i bareta sutienului.

Rămase acolo rozându-și nervoasă o unghie.

- Scuză-mă o clipă, Bea, zise Sydney strângând foarfeca în palmă și pășind spre recepție. Ce mașină?

- Am cumpărat Toyota veche a lui Roy. Ți-am spus. Doar că mai am nevoie de niște bani. I-am spus că-i voi da astăzi și restul.

- Nu înțeleg. Sydney merse la fereastră. Charlie e acolo singur?

Violet veni lângă ea și îi arătă.

- Am parcat lângă hidrant. Îl pot vedea de aici. Pot să obțin un avans din salariu?

Janey era încă la recepție pentru că nu-i sosise următoarea programare. Asculta cu interes.

- Nu pot să fac asta, Violet, zise Sydney.

- Măcar dă-mi banii pe zilele pe care le-am lucrat.

- Ți-ai primit cecul vineri. Până acum ai lucrat doar sâmbătă.

- Atunci dă-mi atâta!

Sydney făcu o scurtă pauză folosindu-se de tăcere la fel cum o făcea cu fiica ei, ca de un buton de resetare.

- Ce se petrece? o întrebă Sydney în cele din urmă.

– Plec, m-am săturat de locul ăsta. Sunt sătulă de toate. Nu-i mai suport pe Roy şi pe Florence. Aproape în fiecare noapte mă trezesc cu Roy holbându-se la mine. E înfiorător. Violet începu din nou să-şi muşte unghia. Nu mai suport porcăria aia. Nu din nou.

„Din nou?“ se gândi Sydney cutremurându-se.

– Dacă e aşa de rău acolo şi ai nevoie de un loc unde să stai, tu şi Charlie puteţi veni la mine.

Auzind-o, Janey, care bea o gură din sticla de apă, se înecă.

– Nu stau cu tine, se revoltă Violet de parcă Sydney tocmai i-ar fi sugerat ceva absurd. Ştiu unde locuieşti tu. Nu stau la o *lăptărie*. Vreau să locuiesc într-un loc cu lumini şi *oameni*.

– Deci, pur şi simplu, pleci din oraş? o întrebă Sydney.

– Dacă-mi dai banii mei, da!

– Charlie are măcar un scaun de maşină?

Violet îşi dădu ochii peste cap.

– Plăteşte-mă pentru sâmbătă, plus bacşişul meu, apoi o să plec. Sunt banii mei.

Sydney reuşi să pară confuză.

– Ce bacşiş?

– Toată lumea de aici primeşte bacşiş. Întotdeauna mi-l iau la sfârşitul zilei din casa de marcat. Aşa este corect.

– Pot să-mi iau la revedere de la Charlie? insistă Sydney sperând să continue afară discuţia asta.

Acum le privea toată lumea din salon.

Dar Violet nu se urni.

– Doarme.

Fără să mai zică nimic, Sydney îi dădu nişte bani din şorţ, iar Violet plecă.

– Fura de la tine? se scandaliză Janey.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, rosti Sydney fără să se întoarcă spre ea. Nu voia să vorbească despre faptul că ştia deja de câteva săptămâni, dar sperase că stăruinţa

ei, încrederea ei de neclintit în Violet avea să schimbe complet situația. Dar Violet chiar nu se mai putea schimba, acolo, adânc în sufletul ei, unde Sydney nu putea să vadă. Sydney putea vedea doar stratul de suprafață care era tânăr și maleabil. Dar, odată cu înaintarea în vârstă, chiar și ăsta avea să devină dur.

Oricât de mult o supăra asta, ideea că Violet îl lua pe Charlie, băiatul acela dulce și nevinovat, o durea și mai tare. Sydney rămase la fereastră și o urmări pe Violet îndepărtându-se de trotuar într-o Toyota Corolla uzată și simți o durere și un gol așa de mare, încât i se umplură ochii de lacrimi.

În seara aceea, Sydney se duse acasă și găsi ferma cufundată în tăcere. Sperase să găsească ceva care să-i distragă atenția: pe Henry în bucătărie arzând turtele din porumb, pe care le pregătea cel puțin o dată pe lună, pentru că așa obișnuia să facă bunicul lui; sau pe Bay gata să se răzvrătească pentru că fusese pedepsită.

Dar nu era nimic. Casa era așa de tăcută, încât liniștea literalmente zumzăia.

Sydney merse până la scară și o strigă pe Bay ca s-o întrebe ce voia să mănânce la cină. Claire o adusese acasă fiindcă, din cauza lui Violet, ea fusese în acea zi extrem de prinsă la serviciu.

-Am mâncat la Claire, răspunse Bay pe un ton neutru.

De la serata de sâmbătă, nu vorbiseră prea multe sau, mai degrabă, deloc. Bay părea să-și accepte pedeapsa bine, mult prea bine, ca și cum conformarea ei era încă o modalitate de a o face pe Sydney să aibă senzația că greșea cu totul.

Sydney merse la bucătărie. Lângă frigider se afla un panou alb, atât de vechi, încât anii de mesaje scrise și șterse încă se mai vedeau vag sub suprafață precum cuvintele sub apă. Henry îi scrisese că era încă la lăptărie,

unde lucra până târziu la o maşinărie care se stricase în timpul zilei. Ca şi Bay, el nu folosea niciodată telefonul. Trăia alături de doi luddişti[1]. Cu haina pe ea, cu geanta uitată pe umăr, deschise frigiderul şi se uită înăuntru. Nu-i era foame.

Închise uşa şi luă telefonul din bucătărie.

- Te deranjez? întrebă când Claire răspunse.

- Nu, zise Claire. Întotdeauna spunea nu. Cum ţi-a fost azi?

- Oribil. Bay e în camera ei, iar Henry încă nu a ajuns acasă şi mă simt... „Stearpă", ar fi vrut să spună.

- Ai vorbit cu Bay?

- Nu.

- Ai vorbit cu Henry?

- Nu.

- Dacă lor nu le explici nimic, n-o să înţeleagă, o sfătui Claire, deşi nici ea însăşi nu era genul de persoană care să explice ceva cuiva, uneori nici măcar lui Tyler, care era adesea atât de prins în propriile gânduri, dar de asta avea Claire nevoie, de cineva care să plutească prin lumea ei, să o tachineze şi care s-o facă să privească dincolo de ea.

Sydney avusese întotdeauna nevoie de cineva care să o coboare cu picioarele pe pământ, cineva realist. Ca Henry.

- Ştiu.

Sydney privi pe fereastra de deasupra chiuvetei din bucătărie ascultând larma din casa lui Claire. Părea că şi Claire era în bucătăria ei. I se păru că aude zăngănitul unor vase şi jetul de apă. Undeva în fundal, răsunau râsul lui Mariah şi zgomotul paşilor lui Tyler.

---

[1] Luddism - Mişcare spontană de protest a muncitorilor englezi din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea şi din prima jumătate a secolului al XIX-lea, care s-a manifestat prin distrugerea maşinilor considerate cauza şomajului (n.tr.)

- Ştii că, dacă ai vreodată nevoie de mine, şi eu sunt aici pentru tine, rosti Sydney în cele din urmă.

- Ştiu că eşti. Te iubesc.

- Şi eu te iubesc. Sydney închise şi ieşi din bucătărie pe veranda din spate. Se aşeză pe unul din cele două scaune de ratan aflate acolo.

Terenurile din spate erau aşa de întunecate, încât nu putea spune unde se terminau câmpurile şi unde începea cerul nopţii. Îi fusese greu să se obişnuiască într-o lume fără iluminat stradal, dar îi plăcea cum îi apropia asta şi mai mult pe ea şi pe Henry. La început, după ce se căsătoriseră, obişnuiau să stea aici în fiecare seară. Henry spunea că bunicul şi bunica lui făceau la fel, tocmai de aceea păstrase scaunele. Zicea că uneori încă îi mai putea vedea aici, putea vedea felul în care bunica lui lăsa să-i cadă mâna pe lângă ea, iar bunicul i-o ridica şi i-o ţinea.

Nu era sigură cât timp trecuse, dar obrajii începeau s-o furnice când auzi paşii lui Henry în bucătărie. Uşa se deschise şi îl auzi strigând:

- Sydney?

- Da.

El ieşi şi închise uşa în urma lui.

- Ce faci aici afară? întrebă el aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

Scaunul din ratan scârţâi de la frig. Era încă îmbrăcat cu hainele de lucru. Sydney ştia că trebuia să meargă să-i facă ceva de mâncare. El muncea atât de mult, măcar atât putea şi ea să facă. Dar nu se putea urni din loc.

- Nu ştiu, replică ea. Mă gândeam.

- Ce s-a întâmplat? insistă el învelindu-şi mâinile în haină.

- Recepţionera mea, Violet, şi-a dat demisia azi. Pleacă din oraş şi îl ia pe Charlie cu ea. Fura bani de la serviciu.

Henry rămase tăcut și gânditor, știind tot ceea ce încercase ea să facă pentru Violet și cât de mult însemna Charlie pentru ea.

– Îmi pare rău, rosti el în cele din urmă.

– Aș vrea să mă întorc în timp și să știu tot ce știu acum.

Henry clătină din cap.

– Tinerețea e supraapreciată.

– Nu vreau ca Bay să facă aceleași greșeli ca mine, mărturisi Sydney. Nici Bay, nici Violet. Vreau să ajut *pe cineva*.

– Nu poți repara ceva ce nu e încă stricat. Nu reușești decât să te simți nefericită. Ce se întâmplă de fapt? îi ceru Henry. Vorbește cu mine!

– În ultima vreme mă tot gândesc de ce nu pot... vreau să zic, tot încercăm de ceva vreme. Sydney se opri. Brusc, ochii i se împânziră de lacrimi. Cred că e vina mea. Am dus o viață grea înainte să mă întorc. Am fost cu un tip dur, care mi-a făcut mult rău. Firește că Henry știa despre David, dar Sydney nu-i mai spunea niciodată pe nume, de parcă asta putea, în sfârșit, să i-l șteargă din minte. Cu toate astea, încă se mai afla acolo, asemenea unui accident pe care-l avusese demult și în urma căruia avea întotdeauna să rămână o cicatrice. Uneori, mă întreb dacă din cauza asta nu mai pot avea și alți copii.

Îl auzi, mai mult decât îl văzu, întorcându-se spre ea.

– Deci despre asta era vorba? Părul roșu și vizitele în biroul meu? întrebă el. Acum că înțelese, în glasul lui se simți o ușurare inconfundabilă. *Podeaua din bucătărie?*

– Vreau să-ți fac un fiu, rosti ea cu voce din ce în ce mai pierdută. Meriți un fiu. Poate că eu nu-l merit, dar știu că tu da.

– Tu mi-ai dat-o pe Bay, spuse el fără ezitare. Nu-mi pasă dacă nu mai putem avea și alți copii. Niciodată nu mi-a păsat de asta. Sydney, iubito, te-ai cramponat

de asta de prea mult timp. E vremea să te ierţi. Am depăşit momentul ăsta cu mult timp în urmă.

Sydney încuviinţă în întuneric, lingându-şi lacrimile care i se adunaseră în colţurile gurii. Avea dreptate, desigur. O mică parte a ei nu credea că merita viaţa pe care o avea împreună cu el, că merita să fie fericită.

Între ei se aşternu tăcerea. Sydney îşi dădu seama că, în mod ciudat, avea încă geanta pe umăr, de parcă se pregătea să plece, în loc să vină acasă.

- Pare un moment potrivit pentru una dintre poveştile bunicului meu, întrerupse Henry tăcerea.

Sydney izbucni în râs.

- Îmi amintesc cât de pustiit a fost bunicul meu la moartea bunicii. Săptămâni întregi n-a vrut să se ridice din pat. Când, în sfârşit, a venit la micul dejun într-o dimineaţă, era aşa de slab că vedeam prin el. S-a aşezat la masa din bucătărie şi a zis: „Nimic nu va mai fi la fel, pentru că ea nu mai e pe lume".

Sydney se întoarse să se uite la silueta lui.

- De asta ştiu, de asta am ştiut întotdeauna, că e mult mai rău să pierzi ceea ce ai decât să obţii ceva nou. Tu eşti lumea mea, Sydney.

Când ea zâmbi, îşi simţi lacrimile care îi îngheţau pe piele. Îşi lăsă mâna pe lângă scaun şi o balansă în spaţiul dintre ei. Şi, aparent, cu o coregrafie perfectă, Henry se întinse şi i-o prinse.

capitolul 10

– Şi cum ştii exact unde este locul fiecărui lucru? o întrebă Josh pe trepte după cursurile de miercuri după-amiază.

Descojea o portocală, iar mirosul plăcut de citrice se evaporă în aerul din jurul lor.

Bay ridică din umeri.

– Pur şi simplu, ştiu.

– Deci, dacă îţi indic o persoană, orice persoană, tu-mi vei putea spune unde îi e locul? Josh îi făcu semn spre un copil cu părul roşu din clasele mai mici care stătea pe trotuar aşezat pe cutia trombonului său şi aştepta autobuzul. Tim Brown.

– Nu funcţionează aşa, râse Bay.

– Atunci cum funcţionează?

– Nu ştiu. Aşa îmi vine. În clasa a treia, am fost acasă la prietena mea Kennedy să ne jucăm, iar mama ei i-a spus să aşeze rufele spălate la locul lor înainte să mergem în camera ei. În vreme ce Kennedy se certa cu mama ei, eu am luat, pur şi simplu, prosoapele şi am mers direct la dulapul cu lenjerie de la etaj. Am ştiut unde le era locul. De jucat, nu ne-am jucat prea mult, rosti Bay strâmbându-se. Cu oamenii, uneori pot să indic unde ar trebui să se afle sau cu cine ar trebui să fie. Câteodată, mi se formează o imagine foarte clară în minte. Locul Dakotei Olsen e la Princeton. Ştiu asta pur şi simplu, pocni Bay din degete. Dar în legătură cu Tim Burton nu pot să văd nimic. E mai uşor să spun unde nu e locul oamenilor, pentru că am un sentiment de nelinişte, ca atunci când îţi pierzi echilibrul şi eşti pe punctul de a cădea.

– E destul de uimitor, se minună Josh aranjând coaja de portocală într-o grămadă ordonată lângă el pe treaptă,

împărţind apoi portocala în două. Jumătate i-o oferi ei, iar ea o acceptă de parcă i-ar fi dat un obiect din aur.

- Aşa am fost toată viaţa. Aşa sunt eu.

- Ştii unde ar trebui să fie locul meu? Ce ar trebui să fac cu viaţa mea?

Bay rămase o clipă pe gânduri înainte să răspundă, întrebându-se dacă ăsta era motivul pentru care era iarăşi cu ea şi astăzi.

- Nu.

- Nici eu. Şi ştii ce? E drăguţ să pot vorbi cu cineva care nu are o părere clară despre unde voi merge după liceu sau unde voi lucra după ce voi absolvi.

- Nu am răspunsurile pe care le cauţi tu. I se mai întâmplase şi înainte ca oamenii să se împrietenească cu ea din dorinţa de a le spune viitorul sau ce mai credeau ei că făcea ea, dar întotdeauna se îndepărtaseră dezamăgiţi.

- E în regulă, zise Josh. Oricum, cred că trebuie să le găsesc singur. Te invidiez, să ştii. Pentru seninătatea ta.

- Nu sunt senină, îl contrazise ea.

- Nu?

- Ştiu unde mi-e locul, atâta tot.

- Şi asta nu îţi oferă linişte? insistă el.

- Cred că da, dar, după cum a subliniat prietenul meu, Phin, nu sunt singura care trăieşte în lumea asta şi nu-i pot convinge pe toţi unde le e locul. Nu-i pot face pe oameni să creadă ceea ce nu vor să creadă. Iar asta mă deranjează. Se uită la portocala din mâna ei. Nu ar trebui, dar ăsta e adevărul.

Josh păru să se gândească la spusele ei, amintindu-şi poate de biletul ei. În cele din urmă, el încuviinţă din cap în timp ce mâncă o felie de portocală. Era atât de ciudat şi de intim să *mănânce* cu el.

- I-ai mulţumit lui Phin din partea mea? întrebă Josh.

– Nu încă. Îl văd doar în stația de autobuz, iar în ultima vreme m-a adus mama la școală. De ce îi mulțumești? Își termină jumătatea de portocală și-și șterse mâinile pe blugi.

– Ai văzut filmulețul?

– Nu încă.

– Vei înțelege când îl vei vedea. Autobuzele târzii începură să tragă în stație. Bănuiesc că nu vrei să te duc acasă, nu?

– Nu, mersi. Bay se ridică și-și luă rucsacul.

– Mâine după-amiază n-o să fiu aici, o informă Josh în timp ce mânca ultima bucată din jumătatea lui de portocală, adunând apoi coaja pe care o lăsase lângă el. E ședință la consiliul elevilor.

– E în regulă, spuse ea mijind ochii din cauza soarelui care-o orbea. Trebuie să recunosc că sunt destul de nedumerită de ce vii aici, în primul rând.

– Ți-am spus, îmi place să vorbesc cu tine. Nu știu de ce-am așteptat atât de mult. Se ridică în picioare. Vrei să vii pe la mine pe acasă în seara asta? Părinții mei sunt plecați, dar Joanne, menajera noastră, e acolo.

Bay se gândi la cum alergase prin pădurice nu mai devreme de săptămâna trecută doar ca să stea câteva clipe să-l privească în timp ce era cu prietenii lui. Nu avea niciodată să se potrivească acolo.

– Nu-ți cunosc prietenii atât de bine.

– A, ei nu vor veni diseară. Tocmai de aceea te-am întrebat. Miercurea seara, sună părinții mei. Îi liniștește să nu audă în fundal zgomote de petrecere.

– N-o lua personal, dar nu este locul meu acolo la tine acasă.

– Hai să ieșim atunci, propuse el. Doar noi doi, vreau să zic. Dar nu într-un loc *retras*. Pot comanda și putem mânca în parcul din centru după ce se înserează.

Să rămână secret, voia să spună.

Cel mai ciudat lucru era însă că pe ea n-o deranja asta, pentru că secretul nu era ea, ci faptul că pe el îl făcea ceva fericit. Şi acest lucru Josh nu era pregătit să-i lase pe alţii să-l descopere.

- Bine, acceptă ea din motive pur egoiste, unele care aveau legătură cu mâncatul cu Josh şi discuţiile după lăsarea serii, pe care ea le considera parte dintr-o întâlnire amoroasă, chiar dacă pentru el nu era deloc aşa. Lui Bay i se acceleră respiraţia la gândul unui lucru atât de simplu şi totuşi incredibil de minunat. Să mănânce şi să vorbească după lăsarea serii. Poate chiar aveau să cadă şi fulgi de nea în seara asta, ca în visul acela în care se văzuse pentru prima oară cu el, ceea ce ar face lucrurile perfecte, permanente, reale.

Dar apoi, toată chestia asta simplă şi drăguţă se lovi de un obstacol când îşi aminti că era pedepsită. Dar, la fel de repede, decise că asta nu conta. *Regulile* nu contau, se trezi ea gândind. Nu atunci când erau greşite. Corect?

În noaptea aceea era înnorat şi frig, iar luna stătea ascunsă în spatele norilor. Pe jos, pe zona verde din spatele capului lui Horace J. Orion, era chiar mai întuneric şi mai răcoare, dar adevărul era că Josh nu simţea. El şi Bay purtau geci, mănuşi şi căciuli şi râdeau prea mult ca să simtă cu adevărat frigul. Josh îşi termină sendvişul şi se sprijini cu spatele de Horace. Bay stătea în faţa lui cu picioarele încrucişate şi cu cafeaua adusă de el în mâini. Îi povesti cum aproape că fugise de acasă pentru că părinţii lui îl lăsaseră pe fratele lui mai mare, Peyton, să stea treaz mai mult timp să se uite la televizor, dar nu şi pe el. Menajera lor, Joanne, îl prinsese şi-l dusese înapoi în camera lui înainte ca părinţii lui să afle.

- N-am mai încercat niciodată, zise el. Joanne m-a convins că sunt urmărit tot timpul cu camera de supraveghere şi n-aş putea niciodată să plec fără ca ea să ştie.

Luni de-a rândul am făcut pe mine. Nu cred că am mai spus asta nimănui până acum.

– Mă bucur, spuse Bay râzând. E destul de stânjenitor.

Josh o privi în penumbră. Ştia că ea îl place, iar el era, în mod cert, fascinat de ea. Zilele astea, aproape că făcuse o fixaţie pentru ea, dar nu era sigur că sentimentele lui erau romantice. Pe de altă parte, nu mai simţise asta pentru nimeni, deci cum era să ştie? Mai sărutase fete înainte şi aproape că mersese până la capăt cu Trinity Kale în clasa a unsprezecea, înainte ca ea să se oprească şi să-i spună că ar fi mai bine să rămână prieteni. El aprobase atât de repede, încât îi rănise sentimentele. Uneori se întreba dacă era ceva în neregulă cu el.

Ce căuta aici cu adevărat? Chiar credea că fata asta dulce, ciudată, de cincisprezece ani avea toate răspunsurile? Îşi dorea atât de tare să fie adevărat. Chiar şi dacă nu era aşa, Bay îl făcea să creadă în posibilitatea de a fi adevărat, ceea ce îi oferea mai multă speranţă decât avusese de foarte mult timp. Îl făcea să se simtă fericit, în siguranţă şi entuziasmat. Ba chiar începuse să aştepte cu nerăbdare momentele pe care le petrecea cu ea pe scările de la şcoală. De luni bune, în drum spre casă, trecea în fiecare zi cu maşina prin faţa şcolii special ca să vadă dacă ea chiar îl aştepta aşa cum scrisese în bilet. Asta era alegerea lui, erau paşii pe care îi făcea singur, iar senzaţia era ciudată. Nu avea încredere în ea. Josh întinse piciorul şi începu să bată ritmic în laba piciorului ei.

– Deci tu ce ai să faci cu viaţa ta, Bay Waverley?

– O să sfârşesc în casa Waverley. Asta ştiu sigur, rosti ea fără să stea pe gânduri. Îmi place să decorez. Poate că o să fac ceva de genul ăsta. O să ştiu când o să ajung la facultate.

– Ai făcut o treabă extraordinară la serata dansantă, spuse el amintindu-şi brusc de momentul în care o văzuse în tribune. Se ridicase în picioare în rochia aceea, cu florile acelea în păr, semănând cu ceva ce visase

pe când era mic. Atunci nu se putuse gândi decât că voia să meargă acolo, ca să nu fie nevoit să accepte că nu putea trăi în visul ăla, că, de fapt, niciodată nu obţinuse ceva ce îşi dorise cu adevărat. Oricum, nimic din ceea ce avea nu era al lui pentru totdeauna.

- Arătai minunat în seara aia. Ar fi trebuit să-ţi spun. Până să mă gândesc la asta, erai plină de sânge de zombi.

Bay îşi îndreptă umerii şi îi aruncă o privire plină de mândrie.

- Mi s-a părut că mi se potrivea destul de bine.

- Da, aşa e.

Josh se uită insistent la ea o vreme, atât de mult, încât chiar şi ea, care era expertă în asta, fu nevoită să-şi ferească privirea.

- Deci cum funcţionează asta? întrebă el în cele din urmă. Treaba asta cu locul fiecărui lucru.

Ea râse şi veni repede lângă el să se sprijine de capul lui Horace şi privi spre cerul nopţii ca şi cum s-ar fi aşteptat să cadă ceva. Purta o căciulă roz tricotată, cu urechi ale căror şireturi îi atârnau de o parte şi de alta a feţei şi i se odihneau pe umeri.

- Nu mă aştept să mă săruţi sau ceva, rosti ea, continuând să se uite în sus.

- Nu?

- Nu, clătină ea din cap. Chestia asta dintre noi acum, senzaţia asta, felul în care vorbim şi râdem şi, uneori, chiar şi tăcerea? *Aşa* funcţionează. Mătuşa mea o sună pe mama şi uneori doar stau şi nu-şi spun absolut nimic. Aşa funcţionează.

Auzind asta, Josh se simţi neaşteptat de emoţionat. Se simţea eliberat. Ea îl liniştea aşa de tare. Ca să-ţi găseşti locul, părea ea să zică, nu e nevoie să te străduieşti aşa de tare.

- Crezi că o să ningă în seara asta? îl întrebă ea uitându-se din nou la el, trezindu-se că aveau feţele neaşteptat

de apropiate. Bay mirosea a aer rece şi a trandafiri. Îi povestise că în după-amiaza aceea făcuse dropsuri de trandafir acasă la mătuşa ei.

Mai devreme în seara aia, când se urcase în Pathfinderul lui, parcă aduse toată luna iulie împreună cu ea.

Acum, aveau feţele aşa de apropiate, încât aproape că se atingeau. Josh îi privi buzele. Şi chiar atunci îi sună telefonul în buzunar.

Amândoi tresăriră. Bay îşi vărsă cafeaua pe pantaloni şi se ridică brusc, încercând să se şteargă. Josh băgă mâna în buzunarul gecii după telefon şi rămase uimit când văzu ecranul.

– Eşti tu. Cum ai făcut asta?

Bay încetă să-şi mai şteargă pantalonii.

– Ce-am făcut?

Josh întoarse telefonul care suna şi îi arătă ecranul. Pe el scria „BAY WAVERLEY".

– Tu mă suni, chicoti el.

Bay începu brusc să-şi pipăie toate buzunarele.

– Cred că l-am scăpat pe afară când am... se întrerupse ea.

– Dacă nu eşti tu, atunci cine mă sună de pe telefonul tău?

– Stai...

Dar era prea târziu. Josh răspunse. După câteva secunde, îi înmână telefonul.

– E mama ta.

– Îmi pare rău, se scuză Bay în timp ce stăteau pe o bancă din parc, unul lângă celălalt cu privirea aţintită în faţă.

– E în regulă.

– *Chiar* îmi pare rău.

– Am şi eu o parte de vină. Am ştiu că e ceva în neregulă încă de când ne-am întâlnit pe drum, în loc să vin în faţa casei tale.

Bay îl privi cu căciula lui strânsă pe cap şi cu geaca North Face, aşteptând calm să suporte consecinţele. Se retrăsese înapoi în nefericirea lui, fumul acela fin ridicându-i-se iarăşi lent din piele. Uşor-uşor, Bay începea să înţeleagă că problema lui era că se simţea paralizat de nesiguranţă şi de frică. Tot ce putea face era să se simtă nefericit până ce îi oferea cineva o alternativă, iar atunci era ca şi cum îi dădea oxigen când simţea că se sufocă.

Abia ce începeau să ajungă la miezul problemei. De ce trebuise să sune mama ei atunci? Ea făcea lucrurile grele când nu trebuiau să fie deloc aşa.

Mama ei era aşa de nepricepută la pedepsit că uitase să-i ceară iarăşi telefonul lui Bay, care îl dăduse pe vibraţii şi, după ce o sunase Josh să-i spună că merge să cumpere sendvişurile şi cafeaua, îl băgase în buzunar şi se furişase afară pe fereastra dormitorului ei.

Se întâlniseră pe drum pentru că Bay spusese că tatăl ei se culcase devreme şi voia să evite să-l trezească maşina lui Josh, ceea ce, spre cinstea ei, era adevărat. Dar probabil că scăpase telefonul când coborâse prin copac (ceea ce era mai greu decât părea). Numărul lui Josh era ultimul care o apelase, aşa că, atunci când mama ei descoperise că Bay dispăruse şi găsise telefonul sub copac, sunase înapoi şi *voilà!* Iat-o!

Bay se uită ursuză cum camioneta cu cabină mare a lui Henry ocoli spaţiul verde şi se opri. Henry ieşi îmbrăcat în blugi, cu un tricou şi cu geaca lui de lucru, iar mama ei purtând chimonoul roşu. Nici măcar nu se schimbase.

Bay îşi acoperi ochii de parcă aşa i-ar fi putut face să dispară.

Cei doi traversară în tăcere spaţiul verde spre ei.

- Vino cu mine, Josh, rosti Henry în timp ce se apropiară. Avem ceva de discutat.

- Tată! exclamă Bay, scandalizată că ei îşi închipuiau că Josh făcuse ceva rău.

– E în regulă, Bay, o linişti Josh în timp ce se ridica.

– Exageraţi, îi strigă Bay mamei sale când aceasta se opri în faţa ei şi rămase acolo privind-o.

– Ai idee cât de tare m-am speriat? În seara asta, am venit în camera ta *să facem pace*. Aveam două ceşti de ceai şi o cutie de bezele Mallomars. Voiam să închei asta o dată pentru totdeauna, pentru că amândouă am fost nefericite şi trebuia să discutăm. Dar am deschis uşa dormitorului tău şi *tu nu erai acolo*. Fereastra ta era larg deschisă. Am crezut că ai fost răpită!

O, Doamne, Mallomars. Adusese Mallomars! Mâncare de armistiţiu, după cum îşi spuneau ele mereu, pentru că nimeni nu se putea certa când avea în faţă bezelele acelea. Nimic din ce ar mai fi putut zice mama ei nu ar fi reuşit s-o facă pe Bay să se simtă mai vinovată în clipa aceea. Se strecurase afară în noaptea în care mama ei avea de gând să facă pace. Pacea. Ce bine suna! Se săturase ca totul să fie atât de greu.

– Am sunat-o pe mătuşa Claire s-o întreb dacă eşti acolo. Atunci mi-a povestit despre bărbatul ăla ciudat pe care i-ai zis că l-ai văzut pe Pendland Street.

Lucrurile luau o întorsătură din ce în ce mai urâtă.

– Arăta ca un comis-voiajor, încercă Bay să-i explice. Şiret şi fals, dar nu periculos.

– Deci tu zici că n-ar fi trebuit să-mi fac griji când am intrat în camera fiicei mele şi am observat că dispăruse?

– Nu dispărusem. Îşi îndreptă privirea spre locul în care Josh mersese cu tatăl ei. Henry stătea aplecat spre băiat cu braţele strânse la piept. Amândoi aveau capetele plecate. Henry zicea ceva ce Bay nu reuşea să audă.

O furgonetă ocoli spaţiul verde şi parcă în spatele camionetei lui Henry. Din ea coborâră Claire, Tyler şi Mariah. Claire măcar era îmbrăcată, dar Tyler şi Mariah erau şi ei în pijama.

– Ei ce caută aici? mormăi Bay.

- Am sunat-o pe Claire și i-am spus unde ești, replică Sydney. Era și ea îngrijorată.

- Acum mai urmează să apară și Evanelle?

- Poate.

- Bay! Bună! spuse Mariah alergând spre ea. Ce facem toți aici în seara asta?

- Sydney? strigă Claire în timp ce se apropia. Sydney?

Sydney își luă privirea aspră de la fiica ei.

- Ai lăsat lumina aprinsă în salon? întrebă Claire.

- Nu.

Claire îi făcu semn dincolo de spațiul verde spre White Door, unde luminile străluceau formând pătrate de culoarea lămâii pe trotuarul întunecat din fața salonului.

- Atunci cred că ceva nu e în regulă.

- Nu am adus cheile cu mine, șopti Sydney în vreme ce se apropiau cu toții precauți de salon, ca o bandă de spărgători foarte nepricepuți.

- Nu cred că vei avea nevoie de ele, spuse Henry încercând ușa și descoperind că se deschide fără probleme.

Henry îl lăsase pe Josh pe spațiul verde ordonându-i să rămână acolo. Și el așa făcuse.

Josh aștepta pe bancă privind mica lor familie ciudată cu o expresie care lui Sydney i se păru neobișnuită. Nu părea stânjenit sau amuzat, sau superior. Arăta ca și cum își dorea, mai mult ca orice, să li se alăture. Nu se așteptase să fie așa de drăguț și nici să-și asume partea lui de vină, deși, în mod cert, fiica ei fusese cea care făcuse toate astea posibile. Nu se așteptase să observe ceea ce fiica ei vedea atât de clar la el. Pe cineva pierdut. Nu dorise să-l placă pe Josh Matteson.

După ce Henry făcuse un tur al salonului și nu găsise pe nimeni acolo, intrară și ceilalți.

- Ești sigură că n-ai uitat pur și simplu să stingi luminile? întrebă Tyler în stilul lui caracteristic. El uita tot sau se rătăcea în drum spre muncă. Anul ăsta era la a paisprezecea pereche de ochelari de citit, iar acum avea

în picioare doi pantofi diferiţi. Uneori, înţelegea perfect cum de reuşise el să treacă de zidurile surorii ei. În mod vădit, se rătăcise în timp ce căuta o intrare, se împiedicase şi dăduse peste un pasaj secret. Asta era singura cale prin care puteai să ajungi la Claire, prin pasajele acelea secrete, prin punctele vulnerabile: familia, acceptarea, longevitatea.

– Eu am plecat ultima, răspunse Sydney. Chiar şi dacă aş uita luminile, niciodată n-aş lăsa uşa descuiată.

– Cine altcineva mai are cheie? interveni Henry.

Atunci o trăsni. Sydney merse imediat la recepţie şi descoperi că seiful de sub casa de marcat era deschis şi gol.

– Ai fost jefuită, rosti Claire din spatele ei. Ar trebui să chemăm poliţia.

– A, asta e minunat, spuse Bay aruncându-şi mâinile în aer. Josh o să creadă că aţi chemat poliţia să-l aresteze pe el!

– Nu-mi pasă ce crede Josh, o întrerupse Henry.

Bay evită să-i întâlnească privirea.

– Nu chemăm poliţia, interveni Sydney. Ştiu cine a fost şi acum este deja departe. Haide doar să mergem toţi acasă!

Ieşiră. Sydney închise seiful şi îi urmă. Înainte să stingă luminile, se uită spre postul ei de lucru. Violet luase banii, dar lăsase leagănul.

Când Sydney, Henry şi Bay ajunseră acasă, Bay merse imediat în camera ei.

– Du-te în pat, îi zise Sydney lui Henry, în timp ce urcau obosiţi scările împreună. Era greu să fii părinte. Poate că era nebună să voia s-o ia de la capăt. Dormi cât mai poţi. Eu o să vorbesc cu ea.

– Nu ai nevoie de mine acolo?

Sydney clătină din cap.

– Tu ai făcut treaba de băieți, eu o s-o fac pe cea de fete.

– Noapte bună, îi ură Henry sărutând-o. Păși de-a lungul culoarului, apoi se opri în cadrul ușii dormitorului lor. În seara asta, Tyler avea doi pantofi diferiți?

– Da.

– Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta. Nu cred că am stânjenit-o îndeajuns pe Bay.

Sydney zâmbi în timp ce deschidea ușa camerei lui Bay.

– Nu a fost vina lui Josh, vorbi Bay imediat. Stătea pe pat cu o pernă în brațe. Nu i-am spus că sunt pedepsită. Doar am vorbit. Asta e tot ce facem.

Sydney păși spre ea. Cutia de Mallomars și ceștile cu ceai, rece acum, se aflau lângă pat în locul unde le lăsase mai devreme în seara aceea când descoperise că Bay dispăruse. Primul ei gând fusese că fiica ei fusese răpită, iar panica făcuse încăperea să pulseze în același ritm cu inima ei. Până să-i găsească telefonul în grădină, nu-i trecuse nici o clipă prin minte că Bay s-ar fi furișat afară de capul ei. Bay nu făcea niciodată lucrurile pe furiș. Ea spunea verde în față ce avea de spus. Dar copila intrase în lumea Matteson înainte ca Sydney să o poată opri. Ei nu știau ce însemna să fii *direct*.

– Asta e ciudat pentru că, din spusele tale, sâmbăta trecută nici măcar nu știa cine ești.

– Tocmai am început, știi tu, să stăm de vorbă luni. Acum ceva vreme, anul ăsta, i-am scris un bilet în care i-am spus că, dacă voia vreodată să stea de vorbă, îl voi aștepta după-amiezile în fața școlii.

– I-ai scris un bilet? *Un bilet!*

Niciodată în viață, puterea unui bilet nu era așa de puternică, scrisul făcea lucrurile pe care le simțeai să pară cumva reale, iar așteptarea răspunsului te îngheța și te făcea să simți eonii cum se scurg.

Bay aruncă perna deoparte şi se lăsă să alunece pe pat. Rămase cu privirea aţintită în tavanul pe care lipise coperte vechi şi jerpelite ale unor volume broşate pe care le cumpărase în urmă cu mulţi ani de la licitaţia unei biblioteci. Obişnuia să citească o carte de sute de ori, purtând-o cu ea până ce se rupeau paginile, iar copertele cădeau. Apoi lipea copertele de tavan, unde le putea privi ca şi cum şi-ar fi amintit un vis frumos.

– Prima oară când l-am văzut, când l-am văzut cu adevărat, a fost în prima zi de şcoală şi atunci am ştiut că locul meu e alături de el.

Dintre toate lucrurile pe care le putea moşteni de la Sydney trebuia să fie tocmai ăsta.

– Vai, Bay!

– Nu ştiu ce e aşa de rău în asta.

Sydney se aşeză pe pat lângă ea. Luă perna pe care Bay o aruncase într-o parte şi şi-o aşeză la spate.

– În liceu, începu ea după o pauză în care îşi puse gândurile în ordine, am avut o relaţie cu tatăl lui Josh.

Bay se ridică imediat în capul oaselor.

– N-a fost doar o relaţie neoficială. Eram de nedespărţit, am fost împreună trei ani. L-am iubit mai mult decât iubisem pe oricine până atunci. Dar, în acelaşi timp, iubeam şi ceea ce însemna să fiu cu el, că aparţineam unui grup, că eram acceptată. Am vorbit despre căsătorie. Sporovăiam întruna despre nuntă şi despre cum aveam să locuim în vila Matteson.

– Ce s-a întâmplat? vru Bay să ştie.

– În ziua absolvirii, s-a despărţit de mine. Ştii ce mi-a zis? Mi-a spus: „M-am gândit că înţelegi". Fiii Matteson calcă pe urmele taţilor lor. Se implică în afacerea familiei, se căsătoresc cu fete din familii potrivite. Eu nu eram una dintre acele fete. De asta am plecat din Bascom. Mi-a frânt inima, dar, mai mult de-atât, mi-a distrus visul de a fi normală. Mi-am închipuit că, dacă

normalul nu era aici, atunci aveam să-l găsesc în altă parte. Dar nu l-am descoperit niciodată.

- *Asta* a fost motivul pentru care ai plecat? De ce nu mi-ai spus?

Sydney se întinse și îi atinse obrazul încă roșu de la frig, ceea ce o făcea să semene cu o păpușă de porțelan cu cerculețe îmbujorate pictate.

- Cred că m-am gândit că motivul pentru care am plecat a fost mai puțin important decât cel pentru care m-am întors.

Bay se uită la Sydney de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară prin ochii unui adult. Bay era așa de aproape de pragul ăla, încât gândul ăsta aproape că îi umplu ochii de lacrimi lui Sydney. Era prea afurisit de emotivă zilele astea.

- Sunt atâtea pe care nu le știu despre tine, rosti Bay.

Sydney știa că avea să vină ziua asta. Sperase doar să o mai amâne încă vreo câțiva ani. Douăzeci, să zicem?

- Întreabă-mă, îngăimă ea resemnată.

Bay își încrucișă picioarele ca pentru yoga și se făcu comodă.

- Hunter John Matteson a fost primul tău iubit?

- Da. Următoarea întrebare.

- Câți ani aveai?

- Mai mulți ca tine. Următoarea întrebare.

- Cum era mama ta?

Sydney nu se aștepta la asta.

- Nu mi-o amintesc foarte bine, răspunse ea după ce se gândi puțin. A părăsit Bascomul tot pe la vreo optsprezece ani. Pe când era însărcinată în luna a noua cu mine, iar Claire avea șase ani, s-a întors pentru o vreme. Câțiva ani mai târziu, a plecat iarăși, pentru totdeauna. Era o persoană tulburată. Evanelle ne-a povestit odată că asta era pentru că a mâncat un măr din pomul din grădina din spate și a văzut care avea să fie cel mai important eveniment din viața ei. A văzut cum avea

să moară într-un accident oribil în lanț și de asta a devenit așa sălbatică, de parcă încerca să facă altceva și mai important să se întâmple, astfel încât accidentul să nu aibă loc.

– A mâncat un măr? Bay se strâmbă fără să vrea numai când se gândi la asta. Familia Waverley nu mănâncă niciodată merele!

– Iubito, nu știu dacă e adevărat. Nu i-am acordat niciodată prea multă importanță. Este la fel ca multe alte lucruri când vine vorba despre familia noastră. Un zvon. O legendă. Eu cred că e posibil să fi avut probleme mintale. Eu îmi amintesc despre ea că era nebună, iar când nu era nebună, era deprimată. Iar bunica Mary a făcut ce a putut mai bine cu mine și cu Claire, dar era și ea o femeie ciudată.

Bay începu să se joace cu vârfurile părului său lung făcându-și mici cozi împletite.

– Ce talent magic de Waverley avea mama ta?

– Eu și Claire am discutat despre asta, dar nu prea știm, ridică Sydney din umeri.

– Asta e *tot* ce îți amintești despre ea?

– Am o amintire stranie legată de ea. E ciudat, nu cred că am mai spus asta cuiva, continuă Sydney râzând. Eram mică, să fi avut vreo trei sau patru ani, și stăteam undeva pe iarbă, poate în grădină, și transpiram și plângeam fiindcă tocmai căzusem și mă julisem la cot. Mama a îngenuncheat lângă mine încercând să-mi spună că e totul bine, dar n-a funcționat. Cu cât primeam mai multă atenție, cu atât mai isterică deveneam. Eram un pic... *melodramatică* atunci când eram mică.

Bay zâmbi vrând parcă să insinueze că nu se schimbaseră prea multe de atunci.

– Oricum, îmi amintesc că mi-a zis: „Uită-te aici!" A deschis mâna în fața mea, dar nu era nimic acolo. Dar apoi a suflat în palmă și scântei de gheață au zburat prin aer și mi-au aterizat pe față. Erau așa de moi și de reci. Sydney își duse mâna la față rememorând

senzaţia aceea. N-o să ştiu niciodată cum a făcut asta. Era în miezul verii. M-am speriat atât de tare, că m-am oprit din plâns.

Bay rămase încremenită, de parcă Sydney îi spunea o poveste, ceea ce şi presupunea că face. Versiunea Waverley.

- Cine e tatăl tău?

- Nu ştiu, replică Sydney. Nu mi-a spus niciodată. Nici Claire nu ştie cine e tatăl ei, dar suntem destul de sigure că nu e acelaşi bărbat.

- Ce părere avea bunica Mary despre faptul că te întâlneai cu Hunter John Matteson? reluă Bay spulberând speranţa lui Sydney că nu aveau să se mai întoarcă la subiectul ăsta.

Sydney trase aer adânc în piept încercând să-şi amintească nişte lucruri pe care se străduise din răsputeri să le uite. Se întinse după bezelele Mallomars. Luă una şi îi întinse alta lui Bay.

- Îi plăcea. Cred că în tinereţe era mai vanitoasă şi îi plăcea să vadă căsătoria mea cu cineva din familia Matteson ca pe o reuşită de-a ei. La fel cum şi faptul că a învăţat-o pe Claire să fie o bucătăreasă aşa de bună este reuşita ei. Suntem moştenitoarele ei, la bine şi la rău.

- Josh e diferit, afirmă Bay cu o siguranţă absolută.

Sydney îşi privi fiica în ochi cu seriozitate spunându-i parcă „fii atentă".

- Întotdeauna te-am provocat să explorezi mai mult, să priveşti dincolo de moştenirea Waverley, pentru că nu am vrut să te limitezi. Dar, mereu, şi tu m-ai provocat la rândul tău. Nu a existat vreodată un moment în care să nu fii absolut sigură cine erai şi unde îţi era locul. Sub nici o formă, nu vreau ca vreun băiat să-ţi ia asta vreodată în viaţa ta. Nu vreau să te facă vreodată cineva să crezi că eşti altcineva, apoi să retragă totul şi să zică: „M-am gândit că înţelegi".

– Nu-l pot face să simtă ce simt eu pentru el. Ştiu asta, recunoscu Bay. Dar ştiu, fără urmă de îndoială, că, într-un fel sau altul, locul meu e în viaţa lui. Iar al lui, în viaţa mea.

– Dacă locul tău e menit să fie în viaţa lui, de ce se furişează cu tine pe ici, pe colo? sublinie Sydney. De ce nu face lucrurile pe faţă?

Bay rămase tăcută cu bărbia înclinată în felul acela încăpăţânat al ei atât de cunoscut lui Sydney. Întotdeauna făcea aşa când îi punea cineva raţiunea la îndoială.

– Bay, îţi pot garanta un lucru: Josh ştie despre mine şi despre tatăl lui. Ştie şi, chiar şi aşa, face asta. Şi în vreme ce părinţii lui sunt *plecaţi*.

– El nu e aşa, repetă Bay.

– Vom vedea, zise Sydney. Dar fără furişat.

Sydney dădu să se ridice din pat, dar Bay o opri spunând:

– Mai stai puţin cu mine?

Sydney îi surâse fiicei ei, care avea această abilitate extraordinară de a se transforma din femeie în copil în doar câteva clipe. Se lăsă din nou pe spate şi-o primi pe Bay în curbura braţului său.

Şi aşa rămaseră până joi dimineaţă târziu, Bay întârziind la primele ore, iar Sydney, la prima programare. Le trezi telefonul când Claire sună isterică.

Se părea că primele năpaste Waverley se hotărâseră, în sfârşit, să se pogoare asupra ei.

capitolul 11

Se întâmplase mai devreme în dimineaţa aceea în timp ce Claire se afla în biroul ei din bucătărie, după ce făcuse o pauză de la aragaz ca să-şi verifice comenzile.

De obicei, îşi petrecea dimineţile singură. Buster şi Bay veneau după-amiaza, apoi Tyler o lua pe Mariah de la una dintre zecile ei de activităţi extraşcolare şi o aducea seara acasă, şi acela era momentul în care se însufleţea totul, când aerul devenea luminos ca şi cum îi dansa pe piele. Dar dimineţile, ca şi aceasta, erau liniştite, tulburate doar de bolborositul siropului din bucătărie şi de acele scârţâieli şi oftaturi speciale pe care le scot casele vechi, ca şi cum s-ar plânge de dureri de oase.

Cineva sună la uşă. Când auzi, Claire se întoarse speriată în scaunul ei. Clopoţelul răsună la început tare, apoi sunetul se estompă ca şi cum soneria ar fi fost trasă din priză. Poate că era stricată. Sau poate casa îi amintea să se întoarcă în bucătărie să aibă grijă de oala în care fierbea zahărul înainte să dea foc la tot.

Sunetul soneriei fu urmat de o bătaie în uşă.

Nu, era cineva acolo. O livrare, poate? Nu aştepta nimic.

Se ridică şi traversă casa până la uşa din faţă, care însă se înţepeni când încercă s-o deschidă.

– Încetează, îi porunci ea casei. N-am chef de asta.

Dar tot n-o lăsă s-o deschidă.

– E totul în regulă acolo? se auzi un glas înăbuşit de pe veranda din faţă.

– Da, e totul bine, strigă Claire. Vin într-o clipă!

Claire se răsuci pe călcâie, se întoarse în bucătărie şi ieşi pe uşa cu sită care dădea în veranda din spate, care nu se bloca niciodată, pentru că era nouă. Ocoli

aleea pentru mașini și ajunse în fața casei. Purta pantalonii ei de yoga și una dintre cămășile lungi ale lui Tyler, peste care avea șorțul. Și-ar fi dorit să-și fi luat o geacă, pentru că dimineața era încă răcoroasă și ușor încețoșată, ca și cum tot cartierul era învelit în hârtie cerată de copt.

Persoana din fața ușii se întoarse când îi auzi pașii pe frunzele căzute de liriodendron. Traversă veranda și rămase în capul scărilor privind în jos spre ea.

Era bătrânul în costum gri.

– Claire Waverley? întrebă el cu glas mieros. Numele meu este Russell Zahler.

Claire își dădu nervoasă părul după urechi fără să își ia ochii de la bărbat. Era *el*, ciudatul, fantoma care bântuise toată săptămâna la granițele vieții ei.

– De zile bune te învârți pe lângă casa mea.

– E o casă foarte drăguță.

Coborî treptele și făcu câțiva pași în fața ei. Își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și se uită la casă. Asta îi oferi lui Claire timp să-l studieze, cu părul lui grizonant tuns îngrijit și cu pielea palidă. Și culoarea ochilor îi era ștearsă, un cenușiu-argintiu precum monedele de argint.

– Te-ai descurcat bine.

– Ce vrei? întrebă ea.

Bărbatul făcu un pas în spate, parcă s-o liniștească.

– Te-am speriat. Îmi pare rău. Nu asta am intenționat. Nu am știut cum să te abordez. Nu am fost sigur ce să zic.

– Vorbeai cu Patrice Sorrell și cu sora ei, Tara, despre mine, nu? insistă ea. Sâmbătă după-amiază, în centru.

El încuviință din cap.

– Am vrut să mă asigur că nu greșesc persoana.

– Persoana pentru ce?

Russell băgă mâna în buzunarul interior și scoase o pagină îndoită, care părea să fi fost ruptă dintr-o revistă.

- Este o poveste lungă, dar începe cu asta. Luna trecută, pe când așteptam să intru la doctor, am citit asta într-o revistă.

El îi înmână pagina, iar ea o recunoscu imediat. Era articolul din *Southern Living* despre afacerea ei cu dropsuri. Se trezi zâmbind, pentru că primul gând care îi trecu prin minte i se păru amuzant. Era primul ei fan?

- Am probleme cu inima, știi. A, nu-i nimic grav. Iau pastile pentru asta. De asta am mers la doctor. Copiii mei se asigură mereu că merg atunci când sunt programat. Am văzut articolul ăsta despre tine și am recunoscut numele. Când te-am căutat pe calculatorul nepoatei mele, am găsit și asta.

Mai scoase o pagină din buzunar, pe care se afla un interviu fotocopiat pe care Claire îl dăduse unui blog popular de gastronomie numit „Sweet Baby Mine", imediat după ce articolul din *Southern Living* apăruse. Luată prin surprindere, dăduse multe interviuri pe vremea aceea, înainte ca totul să devină atât de aglomerat și de complicat. Avea două articole despre ea, nu doar unul. Cine era omul ăsta?

- Acum sunt bătrân, spuse Russell. Înainte să mor, trebuia să îndrept lucrurile. Trebuia să vin să te văd. Vezi citatul ăsta de aici? Dacă-mi dai voie, continuă el, luând pagina cu interviul de pe blog de la ea. Spui aici: „Dacă n-aș fi o Waverley, atunci dropsurile astea nu s-ar vinde, pentru că eu vând aici numele și moștenirea mea. Femeile Waverley sunt misterioase și magice, cu o istorie lungă și bine-cunoscută în sud. Dropsurile astea sunt ale lor, sunt rezultatul secretelor lor. Sângele lor curge prin mine, asta face bomboanele așa de speciale. Asta mă face *pe mine* specială".

Claire ridică din sprâncene când termină de citit.

- Vezi tu, zise el, articolul ăsta e greșit.

- Ce vrei să spui?

Russell duse din nou mâna la buzunar şi mai scoase o hârtie, de data asta o fotografie. I-o înmână. Era o fotografie de prin anii 1970 cu patru oameni care stăteau într-un separeu de culoarea scorţişoarei. Pe masa scrijelită din faţa lor se aflau o scrumieră plină şi şase sticle de bere. Russell Zahler, cu patruzeci de ani mai tânăr, şedea alături de o femeie drăguţă cu părul deschis la culoare şi cu o privire neliniştită în ochi. Avea braţul în jurul ei. Alături de ei, se aflau un bărbat şi o femeie cu părul negru. Femeia cu părul negru ţinea în braţe un copilaş.

Claire simţi că o ia cu ameţeală. Merse până la treptele verandei şi se aşeză. Russell Zahler o urmă, păstrând o distanţă respectabilă, apoi se aşeză şi el pe scară lângă ea.

Claire avea doar câteva fotografii preţioase cu mama ei. Uneori, nici măcar nu-şi mai amintea bine cum arăta. Sunetul glasului ei îi dispăruse complet din amintire. Fotografia asta îi dădea senzaţia că o mică parte din mama ei revenea la ea. Îi făcu semn spre femeia cu părul blond din fotografie, cea care stătea alături de Russell Zahler, la fel cum stătea ea acum.

– Asta e... Asta e mama mea.

Russell Zahler aprobă din cap.

Claire îşi trecu degetul peste copilaşul pe care îl ţinea în braţe cealaltă femeie. Era Claire, cu părul ei castaniu răvăşit şi cu ochii căprui, în braţele unei străine. Avea degetul mare în gură şi se uita în gol, în căutarea locului aceluia liniştit care obişnuia s-o calmeze, în vreme ce ei toţi râdeau de parcă nu era nimic greşit ca un copil de vârsta ei să stea în preajma băuturilor alcoolice şi a ţigărilor. Claire abia îşi mai amintea perioada aia din viaţa ei, dar îşi amintea locul ei liniştit. Mama ei nu lăsase niciodată să i se întâmple ceva rău, dar întotdeauna existase pericolul ăsta. Claire urâse întotdeauna primejdia, dar mama ei depinsese mereu de ea.

– Cu mulți ani în urmă, eu și Lorelei am fost împreună, îi povesti Russell. Eu lucram în Shawnee, Oklahoma, unde mă aflam în trecere, și la fel era și ea. Eram ca doi meteoriți care s-au ciocnit. Lorelei era o sălbatică, greu de uitat.

Claire își simți degetele mâinilor amorțite. Ea se născuse în Shawnee, Oklahoma. Nu spusese asta nici unei alte ființe, nici măcar surorii ei, dar, mare parte din viața ei, Claire visase că asta avea să se întâmple. Probabil de aceea i se părea așa de cunoscut bărbatul ăsta, de asta simțea că îl cunoaște. Fotografia asta explica de ce simțea mirosul acela când era el prin preajmă, fumul de țigară, berea, balsamul de buze al mamei ei. Aceste câteva mirosuri erau impregnate în amintirile care aveau legătură cu mama ei. În primii ani de viață, înainte să se nască Sydney și înainte ca Lorelei să le aducă în Bascom, Claire petrecuse mai mult timp în baruri decât în tot restul vieții ei adunate, pentru că mama ei o purtase prin toată țara, nestatornică precum vântul.

Se întoarse spre Russell și îi cercetă chipul. Deși avea aproape optzeci de ani, adică cu douăzeci de ani mai mult decât ar fi avut mama ei, timpul fusese blând cu el. Ridurile lui n-o lăsau însă să-i descifreze structura oaselor. Ceva din trăsăturile lui se regăseau la ea? se întrebă Claire.

– Tu ești tatăl meu? îngăimă ea cu glas șoptit și sec.

Russell clătină din cap.

– Nu, iubito. Nu sunt tatăl tău.

Claire încuviință tremurător din cap, dintr-un motiv sau altul simțindu-se stânjenită că lăsase să se vadă acea frântură de disperare.

– Și nici Lorelei Waverley nu e mama ta, adăugă el.

– Pe mama ta adevărată o chema Barbie Peidpoint, îi povesti Russell Zahler așezat de partea cealaltă a biroului ei. Casa tot nu-l lăsase să intre pe ușa din față, așa

că Claire îl condusese prin spate, în biroul ei. Zăpăcită, lăsase oala cu zahăr, apă şi sirop de porumb să fiarbă încet pe aragaz şi-l servise cu cafea, pentru că aşa i se păruse politicos.

Bătuse tot drumul ăsta, susţinea el, din Butte, Montana. Claire îşi zise că poate era obosit de pe drum sau măcar uşor ameţit. Se întreba dacă avea familie sau prieteni pe care să-i contacteze pentru că povestea pe care o spunea nu avea sens. Pomenise de copiii lui. Oare cum îi putea contacta?

- Barbie era o femeie bolnăvicioasă, continuă el. Poţi observa ce slabă era în timp ce te ţinea în braţe când erai mică. A murit cam la trei ani după ce a fost făcută poza asta. Tatăl tău a fost Ingler Whiteman. Am lucrat împreună o vreme. A murit şi el la vreo doi ani după aceea. A fost lovit de un tren.

Claire clătină din cap şi îi repetă ce îi mai spusese şi înainte:

- Mama mea a fost Lorelei Waverley, nu femeia asta.

Dar Russell continuă să insiste foarte subtil şi stăruitor:

- M-a mirat că te afli aici în oraşul ăsta, zise el. Lorelei a urât întotdeauna locul acesta. Bascom, Carolina de Nord. Prea mic. Prea ciudat. Ea întotdeauna încerca să scape de ea însăşi, să scape de *moştenirea* asta, după cum numea ea talentele tuturor femeilor din familia ei, pe care nimeni nu le putea explica. Nu m-am gândit niciodată că s-ar întoarce.

Claire recunoscu că, într-adevăr, el părea să ştie multe despre mama ei. Dar asta nu însemna că avea dreptate.

- Nu s-a întors. Ei bine, a venit înapoi pentru o vreme. Apoi ne-a lăsat pe mine şi pe sora mea aici.

- Avea aripi care nu se puteau opri niciodată din zburat, spuse Russell.

- A murit acum mult timp, rosti ea cât de delicat putu, închipuindu-şi că poate el spera să o găsească.

- Ştiu. Am citit în ziar când s-a întâmplat. În accidentul acela în lanţ din Tennessee care a ajuns ştire naţională. Lorelei Waverley, oftă el nostalgic. De atunci, nu m-am mai gândit la ea. Nu până să citesc despre tine în revistă. Am recunoscut numele Waverley şi apoi numele acestui oraş. Atunci mi-am dat seama că tu eşti Donna. Ăsta e numele tău adevărat. Tu eşti copilul din poza aia.

Aroma zahărului înainte să se ardă, un miros dulceag de fum, umplu aerul. Oala pe care o lăsase pe aragaz. Claire voia să meargă la ea, dar nu părea să se poată ridica de pe scaun.

- Recunosc că nu am poze cu mine de dinainte de a împlini şase ani, aşa că nu pot fi sigură de asta. Linia temporală se potriveşte, iar copilul ăsta seamănă cu mine, însă, doar pentru că femeia asta mă ţine în braţe, nu înseamnă că ea e mama mea. Te înşeli cumplit.

- Nu poţi nega asemănarea, spuse el privind-o pe deasupra ceştii de cafea în timp ce luă o gură. În nici o clipă nu-şi luase ochii argintii de la ea, urmărindu-i fiecare expresie, fiecare gest.

Claire se uită din nou la fotografia pe care o ţinea iarăşi în mână. Da, femeia cu părul şi ochii negri semăna cu Claire şi, da, bărbatul avea nasul lung ca ea.

- Asta nu înseamnă că suntem rude, începu Claire. Ce-ar face mama mea cu copilul altei femei? Ei nici măcar nu îi plăceau copiii.

- Barbie şi Ingler nu erau cetăţeni-model. Poate Lorelei a crezut că te salvează. Sau poate că doar voia să fure ceva. Într-o noapte a dispărut, şi tu împreună cu ea. Ei te-au căutat ani de-a rândul înainte să moară.

- În mod cert, ai bătut atâta drum degeaba, domnule Zahler.

- A, nu degeaba, te asigur, replică Russell aşezându-se picior peste picior.

Claire îi întinse poza peste birou să i-o înapoieze, dar el n-o luă. Asta îi dădu un sentiment ciudat. Nu era confuz, abia acum înţelegea, prea târziu, că ştia exact ce făcea.

- Capeţi faimă la nivel naţional. Afacerea ta creşte. Toţi cei cu care am vorbit în oraş au adus vorba despre afacerea ta cu dropsuri şi despre cum se va dezvolta din ce în ce mai mult. Dar să clădeşti ceva doar pe baza reputaţiei are şi dezavantaje. Dacă baza e slabă, atunci totul se prăbuşeşte precum un castel din cărţi de joc.

Aerul din jurul ei se încărcă de nelinişte şi electricitate. Lumina de deasupra capului scăzu uşor în intensitate, apoi începu să pâlpâie de parcă ar fi primit o supratensiune.

- Se pot obţine dovezi, continuă Russell periindu-şi o scamă imaginară de pe piciorul pantalonului. Fără nici o urmă de îndoială. Bănuiesc că mama ta ţi-a falsificat certificatul de naştere. Zilele astea ar fi uşor de demonstrat. Şi i-am întrebat pe oamenii de aici despre familia ta. Pardon, despre familia Waverley. Ai o soră, o nepoată şi o verişoară bătrână. Toate au nişte calităţi despre care oamenii vorbesc cu admiraţie. Ele sunt cele magice, nu? Cele despre care vorbea Lorelei. Un test ADN rapid ţi-ar putea spune cu certitudine că nu sunteţi rude. Dar tu nu trebuie să faci asta, nu, Claire? Tu ai ştiut dintotdeauna. Tu nu eşti specială, la fel cum nu sunt nici eu, deşi, trebuie să recunosc, amândoi ne prefacem de minune.

Claire simţi că se prăbuşeşte în gol.

- Ce vrei?

- Ştii ce vreau. Veniturile tale sunt publice. Mă voi întoarce mâine după un cec. Sunt sigur că vei avea destul timp să-l obţii.

Russell se ridică zâmbind, luând o bucată mică de hârtie din buzunar pe care o aşeză în faţa ei. Pe ea, se afla suma pe care o voia. Nu era deloc o sumă de care

se putea despărţi uşor – aşa se ducea pe apa sâmbetei profitul ei din vara asta –, dar îşi *putea* permite.

- Claire, nu trebuie să fie aşa de greu. Hai, înveseleşte-te! Ţi-aş putea povesti totul despre mama şi tatăl tău adevăraţi, ca să te ajut să înţelegi cine eşti. Toţi oamenii au nevoie să ştie cine sunt cu adevărat, nu? Ai zis că nu ai o poză cu tine de dinainte de vârsta de şase ani? Păstreaz-o pe aia! Eu mai am copii. Eu păstrez copii de la orice.

Claire îl auzi plecând pe uşa din spate. Aproape că putea simţi podeaua de sub ea trepidând de încordare.

Îşi aminti cum reporterul de la „Sweet Baby Mine" o întrebase: „Dacă nu ţi-ar curge sânge Waverley prin vene, afacerea asta ar mai avea succes?" Iar ea răspunsese fără ezitare: „Nu." Pentru că, dacă nu era o Waverley, atunci nimic din toate astea nu era real, ea însăşi nu era *reală*.

Mirosul de zahăr ars devenea din ce în ce mai puternic. În cele din urmă, se ridică şi merse la aragaz. Siropul pentru dropsuri nu se arsese în totalitate, dar căpătase o nuanţă de un maroniu-închis, precum pâinea prăjită.

Trebuia să salveze oala cea mare. Avea mai multe şi pe toate le rotea pe aragaz în diferitele stadii ale fabricării dropsurilor, dar erau scumpe. Scoase termometrul pentru dropsuri şi duse oala la chiuvetă ţinând-o de o parte cu o mănuşă de bucătărie. Atunci îşi dădu seama că nu gândise lucrurile până la capăt. Ţinea oala, dar nu avea nimic cu care să râcâie siropul ars. Trebuia să facă asta în vreme ce amestecul era cald încă, altfel avea să se întărească precum cimentul în oală. Văzu atunci spatula pe care i-o dăruise Evanelle stând pe pervazul ferestrei din bucătărie şi răsuflă uşurată de parcă tocmai i-ar fi aruncat cineva o frânghie în timp ce se afla într-o peşteră cufundată în beznă.

Nu era chiar totul aşa de rău. Salvase oala. Râcâi siropul şi se apucă imediat de încă o compoziţie pentru

dropsuri. Avea să se concentreze mai târziu asupra lui Russell Zahler. Întâi trebuia să facă asta. Sigur era un semn că darul lui Evanelle se aflase la îndemână. Asta însemna că trebuia să lucreze. Însemna „Nu te gândi la asta acum".

Dar tot ceea ce atinse în următoarea oră se arse, se sparse sau nu ieşi bine la măsurătoare. Dintr-o ceaşcă de zahăr turnă doar o linguriţă. Butoanele aragazului porniră ochiurile greşite. Disperarea ei umplea bucătăria afectând tot ce atingea stricându-l, stingându-l sau arzându-l. Totul era degeaba. *Complet inutil.*

Se sprijini cu spatele de dulap şi se prelinse pe canapea, gata să izbucnească în lacrimi.

Ce se presupunea că trebuia să facă acum?

Răspunsul îi veni brusc în minte. Îl avusese tot timpul la îndemână - încă din Anul În Care Totul Se Schimbase - doar că aşteptase ca ea să-l descopere.

„Sun-o pe sora ta!" Aproape că auzi vorbele la fel de clar ca şuieratul suav al aburului.

Nu era singură. Trebuia să înceteze să se comporte de parcă era. Se ridică şi merse la telefon.

capitolul 12

După ce o sună pe Sydney, Claire se învârti de colo până colo pe podea, rememorând tot ceea ce îi spusese Russell Zahler. Acum totul căpăta sens. Fiecare sentiment de nesiguranță legat de faptul că nu se născuse aici, că nu era o adevărată Waverley îi ieși prin piele ca niște broboane de sudoare, iar acum era întru totul copleșită de frica asta. Toate ușile de la etaj se deschideau și se închideau neliniștite.

Se afla în camera de zi când auzi pași pe verandă. Alergă la ușa din față și o deschise, găsindu-i acolo nu doar pe Sydney, dar și pe Bay, pe Evanelle și pe însoțitorul ei, Fred.

- Am adus vin! spuse Sydney ridicând sticla în timp ce trecu pe lângă ea.

- Iar eu tocmai pregătisem tava asta când a sunat Sydney, adăugă Fred trecând ca vântul pe lângă ea cu un platou astupat cu folie pe care-l ținea în mâinile acoperite cu mănuși de bucătărie.

- A făcut mult prea multă mâncare, de parcă a știut că o să avem nevoie de ea, zise și Evanelle înmânându-i lui Claire rezervorul ei portabil de oxigen, în timp ce ea pășea spre camera de zi, obligând-o practic pe Claire s-o urmeze. L-am întrebat: „De ce gătești atâta?" E doar pentru noi doi! Apoi a sunat Sydney să ne spună că ai nevoie de noi, și atunci am înțeles de ce atâta mâncare.

- Ce e cu toate astea? întrebă Claire confuză.

Se așteptase să vadă fața posomorâtă a surorii ei și apoi să poarte o discuție serioasă despre posibilitatea ca Claire să nu fie o Waverley și despre implicațiile acestei posibilități. La un moment dat, Sydney avea probabil s-o încurajeze pe Claire să sune la poliție, iar apoi

Russell Zahler urma să fie arestat. După aceea, aveau să discute despre ce trebuiau să declare ziarului local când aveau să fie contactate în legătură cu articolul ce urma să apară, care probabil avea să aibă titlul GASTRONOAMA IMPOSTOARE. Probabil că Tyler și Mariah ar fi fost nevoiți să plece câteva săptămâni din oraș, să petreacă poate mai mult timp cu părinții lui din Connecticut, până când tot scandalul ăsta avea să se stingă. Tyler avea să-i spună: „Am știut asta tot timpul. Magia asta a existat doar în mintea ta".

- Am sunat-o pe Evanelle, îi explică Sydney, pentru că m-am gândit că trebuie să fie aici să sărbătorim.

- Să sărbătorim? Claire încercă să-și amintească exact ce îi povestise la telefon surorii ei. Fusese un car de nervi și îi spusese totul înainte să-și dea seama ce face. Cineva încearcă să mă șantajeze.

- A, știm, continuă Sydney, așezând sticla de vin pe măsuța de cafea și prăvălindu-se pe canapea.

Purta o pereche de blugi vechi și un tricou de-ale lui Bay pe care scria: „ORI ÎȚI PLACE ȘUNCA, ORI GREȘEȘTI". Claire era mulțumită măcar că nu pierduse vremea să se aranjeze și că pornise în grabă spre ea. Dar chiar și așa.

- Sărbătorim că ai sunat să ceri ajutorul, chiar dacă, în cazul ăsta, nu ai cu adevărat nevoie de el. Ideea e că ni l-ai cerut. Oricât am încercat noi de-a lungul anilor, nu am reușit *niciodată* să te convingem să faci asta.

Bay veni din bucătărie cu farfurii și cu furculițe.

- Tu ce cauți aici? o întrebă Claire pe Bay nemaiînțelegând nimic.

Oare Bay se aflase pe verandă când deschisese ușa? În clipa asta, nu-și mai amintea. Dacă nu fusese, atunci ce căuta Bay în bucătărie? Claire se uită la ceasul de pe polița șemineului. Nu venise încă vremea la care să se încheie cursurile și nici nu-și începea tura acum.

- De ce nu ești la școală?

-Am dormit prea mult. Dar e mai bine ca la şcoală. Bay aşeză farfuriile şi furculiţele pe măsuţa de cafea. Ce s-a întâmplat în bucătărie? Miroase de parcă ai dat foc unui buchet de trandafiri pe care apoi ai încercat să-l stingi cu zahăr. M-a făcut să mă gândesc la J...

Bay se opri să spună ceea ce Claire ştiu că avea să zică. Josh.

-M-a făcut să mă gândesc la ceva ce nu ştiu cum să repar.

-Am avut ceva probleme cu dropsurile.

-Ai încercat să lucrezi după ce a plecat? vru Sydney să ştie. Orice ai face, nu da nimănui ce ai gătit!

-Le-am aruncat la gunoi, o linişti Claire.

-Bine. Pentru că ultima oară când ai preparat ceva şi erai supărată, săptămâni întregi am plâns cu toţii la cea mai mică provocare.

Fred începu să pună pe farfurii mâncarea cu sos cremos din tavă, ca şi cum Claire i-ar fi invitat pe la ea să ia ceaiul.

-Un bărbat tocmai a intrat în viaţa mea şi mi-a spus că nu sunt o Waverley, le reaminti ea după câteva clipe de tăcere.

-Asta e o prostie, o întrerupse Sydney luând o farfurie de la Fred. Dintre noi toţi, tu eşti *cea mai* Waverley. Arată grozav, Fred.

-E plăcintă de cartofi cu şuncă. Am reţeta asta de ani buni.

-Nu sunt cea mai Waverley, o contrazise Sydney. Bunica Mary m-a învăţat ceea ce ştiu, şi asta nu e nici jumătate din ceea ce putea face ea. Acum că stau să mă gândesc, de ce n-a aşteptat să iasă la iveală vreo calitate Waverley şi la mine? Doar a început să mă înveţe. Să-mi dea să memorez reţete. Să-mi spună ce paşi să urmez. Crezi că a ştiut? Doamne... Mariah. Se aşeză lângă Sydney pe canapea în timp ce Fred îi înmână o farfurie. Dacă e adevărat, atunci aşa se explică atât de multe.

Claire o urmărise pe Mariah toată viața ei, așteptând manifestarea talentului ei. În timp ce copila își făcea tema, Claire se întreba adesea: „E mai bună la asta ca oricine? Oare răspunsurile i-au apărut așa pe hârtie?" Când desena, Claire se uita să vadă dacă nu cumva imaginile se transformau peste noapte. Tigri se mișcau din loc? Păreau mai grași de parcă și-ar fi vânat prada în timp ce nu se uita nimeni? Lipseau căprioarele din tabloul din sufragerie? Bunica Mary le povestise odată despre o strămătușă care nu putea să deseneze decât adevărul, ceea ce o făcea un portretist, chiar dacă îngrozitor, la foarte mare căutare. Oamenii continuau să vină la ea știind că ea putea picta ceva frumos doar pentru oamenii frumoși la suflet. Dar, deși desenele lui Mariah erau frumoase - până la urmă, tatăl ei era artist -, nu erau deloc magice.

Pe măsură ce copila creștea, Claire păstra speranța că poate talentul lui Mariah avea să se dezvăluie în adolescență, când toate trăsăturile latente ies la suprafață, precum o oală de supă pusă să fiarbă, cu toate ingredientele lăsate la fund până ce se declanșează suficientă frenezie încât să le ridice la suprafață. Acum însă nu mai era așa de sigură.

- Încetează! Ești ridicolă, o certă Sydney. În primul rând, mama noastră nu-și dorea copii. De ce să fure unul?

- Întotdeauna încerca să facă un lucru măreț, periculos și drastic, sublinie Claire.

- Pentru că a mâncat un măr? întrebă Bay, evident simțindu-se bine în timp ce înfuleca fără să-și ia ochii de la surori.

- Da, răspunse Claire în același timp în care Sydney zise:

- Nu.

- Stați, a mâncat sau nu? insistă Bay.

– Nu ştim dacă faptul că a văzut cum avea să moară a făcut-o aşa cum era, îi spuse Sydney fiicei ei. Nu vom şti asta niciodată. Cred că ar fi interesant să vorbim cu bărbatul ăsta doar ca să-l întrebăm câteva chestii despre mama. Nici măcar nu ştim care a fost talentul ei Waverley. Ai zis că revine mâine? Poate aş putea să mă întâlnesc eu cu el.

– Nu! strigă Claire imediat. Nu vorbeşte nimeni cu el.

– Unde e fotografia pe care ţi-a dat-o? Vreau s-o văd, spuse Sydney făcând un semn din mână.

Claire băgă mâna în buzunarul şorţului şi îi înmână poza. Sydney o luă şi o studie cu atenţie.

– Vai, uite ce tânără era, zise Sydney dând fotografia mai departe, de parcă era poza unui bebeluş.

– Evanelle, ţi-a zis vreodată mama sau bunica Mary că n-aş fi fiica ei adevărată? ceru Claire să afle.

– Asta e prima oară când aud aşa ceva, răspunse Evanelle dându-i poza lui Fred, care surâse şi i-o înmână lui Bay, care o puse pe ascuns în buzunar. Te-a iubit, Claire. Tu erai viaţa ei.

– Dar nu pari mirată, insistă Claire. Crezi că este adevărat?

– Ar putea fi adevărat, ridică Evanelle din umeri. Dar nu contează. Sigur că eşti o Waverley. Asta e în tine, indiferent de unde vii. Îi spun asta tot timpul şi lui Fred. Are darul meu de a anticipa şi l-a avut dintotdeauna, doar că încă nu-şi dă seama. E aşa de preocupat să nu mor, încât nu poate vedea ce se află chiar în faţa lui.

Fred o privi cu tristeţe în timp ce ea rosti vorbele astea. Mai luă o gură de tocăniţă, apoi puse farfuria jos şi-şi duse mâna la buzunarul gecii.

– Asta îmi aminteşte, Sydney, că aranjam lucrurile lui Evanelle şi am dat de asta. M-am gândit că ai putea avea nevoie de ea. Îi înmână lui Sydney o lampă de veghe cât o lanternă mică. Când o aprinzi noaptea, proiectează stele pe tavan.

Sydney zâmbi cu îngăduință.

- Mulțumesc, Fred. Dacă voi avea vreodată nevoie de stele pe tavan, m-am scos.

- Ce v-am zis eu? rosti Evanelle cu mândrie, păcănind din proteză. E exact ca mine.

- Renunț la afacerea cu dropsuri, anunță Claire pe un ton mai dramatic decât intenționase, dar toată treaba asta scapă de sub control.

- Ei bine, mă bucur să aud asta. Îmi e dor de serile noastre de duminică. Le mai țineți minte? întrebă Sydney pe toată lumea. Obișnuiam să stăm așa ca acum cu orele.

- Îmi plăceau la nebunie cinele alea de duminică, spuse și Bay.

- Apropo de mâncare, tocănița asta e delicioasă, o întrerupse Sydney.

- O să-ți trimit rețeta pe e-mail, o anunță Fred. Sunt doar cartofi pasați și prăjiți, șuncă tăiată cubulețe, smântână și brânză Cheddar. Secretul e supa-cremă de pui. Mama obișnuia să spună că orice tocăniță sudistă bună conține supă-cremă de pui.

Claire își așeză cu zgomot farfuria pe măsuța de cafea și se ridică.

- Oare ați scăpat toți din vedere că întreaga mea existență e în joc, că identitatea îmi e pusă la îndoială?

Sydney dădu ochii peste cap.

- Nu îți e contestată identitatea. Ce e al tău e al tău. Nu-ți poate lua nimeni asta, poți doar să renunți tu singură la ea. Renunți la ea pentru un străin? Sydney se apleca și îi luă mâinile lui Claire într-ale ei. Claire, ascultă-mă! Ești escrocată. Eu știu ce înseamnă asta. De ce crezi că a întrebat individul ăsta prin tot orașul despre tine și despre familie? A văzut un articol despre tine, a recunoscut numele tău și al orașului și și-a amintit de o fotografie pe care o avea cu mama și pe care o putea folosi. A adus vorba de banii tăi. Asta

înseamnă că a făcut nişte verificări. A aflat tot ce a putut despre tine, ceea ce înseamnă că ţi-a descoperit punctele slabe. Dar nu a avut *nimic* concret, până în clipa în care tu l-ai crezut. Atunci ai renunţat, într-o clipită, la magia ta.

- Nu. Asta a început să se întâmple de dinainte. Am încetat să mai folosesc esenţe de flori din grădină la dropsuri şi n-a observat nimeni. Toată lumea, mai puţin Bay, care ştiuse tot timpul, păru uşor surprinsă, dar, din nou, nu atât de tare pe cât se aşteptase Claire. Nu înţeleg, nu pricep cum pot oamenii să spună că sunt în continuare afectaţi de ceea ce fac eu, când nu mai folosesc ingrediente din grădină.

- Asta pentru că magia o produci tu, nu grădina, o lămuri Sydney. Întotdeauna ai fost tu.

Claire se aşeză la loc. Îi privi pe fiecare dintre ei, unul câte unul, apoi îşi acoperi faţa cu mâna. Se simţea secătuită şi ruşinată, ca atunci când reacţionezi exagerat când vezi un păianjen, înţelegi greşit o replică a cuiva, te sperii de cineva care merge în spatele tău.

- Spune-i bărbatului ăstuia să plece şi se va evapora într-o clipită, continuă Sydney. Ai fi surprinsă să vezi câte din astea sunt ameninţări deşarte.

- De unde ştii toate astea? o întrebă Bay suspicioasă pe mama ei.

- Asta e o poveste pe care o vei afla când vei fi mai mare, îi promise Sydney.

- A zis că certificatul meu de naştere e probabil falsificat. A spus că, dacă o să fiu nevoită să fac un test ADN, acesta va dovedi că nu sunt cine am spus că sunt.

Sydney, Bay, Evanelle şi Fred făcură schimb de priviri. Şi, ei bine, da, când Claire rosti vorbele astea cu voce tare, într-adevăr părură un pic absurde. Dar fusese aşa de convingător! Magnetic. Ştiuse exact de ce avea nevoie ca s-o facă să cumpere ceea ce vindea el.

- Claire, nu mă înţelege greşit, reluă Sydney. Faci nişte dropsuri frumoase, dar nu eşti picată de pe lună. Nimănui nu-i pasă de ADN-ul tău.

Claire se frecă pe frunte.

- Chiar m-am speriat, recunoscu ea.

Sydney clătină din cap şi o privi cu afecţiune.

- Atunci ar fi trebuit să ceri ajutorul mai devreme.

- Cine ar crede vreodată că Claire nu e o Waverley? Aşa ceva e ridicol, zise Fred legându-şi centura de siguranţă în spatele volanului Buickului şi pornind maşina.

- Nimeni, aprobă Evanelle în timp ce maşina se îndepărta de trotuar. În poală ţinea tava goală ca pe un animal de companie. Dar fetele astea încearcă mereu să demonstreze ceva, să demonstreze că sunt demne de fericirea pe care mama şi bunica lor nu au avut-o, de parcă o Waverley nu ar putea fi decât nefericită.

După câteva minute de condus, Fred ajustă căldura aşa cum ştia că îi plăcea lui Evanelle, apoi zise:

- Ce-ai vrut să spui că am darul tău de a anticipa?

- Exact asta am vrut să spun, că eşti unul de-ai noştri.

Asta îl făcu pe Fred să zâmbească.

- Iar a fi un Waverley înseamnă să găseşti pe cineva care să te iubească aşa cum eşti, aşa cum m-a iubit soţul meu pe mine, continuă Evanelle, neratând şansa de a-i critica viaţa amoroasă sau, mai degrabă, lipsa ei. Pe lângă vizionarea de filme science-fiction, asta era distracţia ei preferată. Îţi las casa mea, să ştii. Vei avea propria casă şi propria afacere. Vei fi o partidă de excepţie.

Fred clătină din cap. Îi luase mult timp să înţeleagă că cea mai bună relaţie pe care o avusese vreodată fusese cu *ea*.

- Am stat treizeci de ani cu James până să mă părăsească. De ceva vreme ştiu că n-am să mai fac asta niciodată. Să mă îndrăgostesc adică. Nu mă pricep la asta.

Am fost mai fericit de unul singur, locuind cu tine, decât în toată viața mea. Ăsta e cel mai bun dar pe care mi l-ai făcut vreodată.

Evanelle îi aruncă o privire sceptică, ridicând din sprâncene în stilu-i caracteristic.

- Mai bun decât cuțitul de curățat mango pe care ți l-am făcut cadou?

- Mai bun.

- Mai bun decât creioanele colorate?

- Mai bun.

- Mai bun ca prelata pe care ți-am dăruit-o înainte de furtuna de zăpadă? Aia pe care ai folosit-o să-ți acoperi mașina și tot ce-a trebuit să faci a fost să dai prelata la o parte și toată zăpada a dispărut, încât n-ai mai fost nevoit să-ți cureți geamurile? Râse singură. Ha! Ăla chiar a fost un dar potrivit, dacă pot să spun așa.

- Nu. Chiar mai bun de-atât. Ești cea mai bună prietenă a mea, Evanelle Franklin.

În urmă cu zece ani, după despărțirea lui de James, Evanelle îl ridicase și-l vindecase, convingându-l în cele din urmă că, dacă ar avea de ales să semene cu cineva, aceea ar fi Evanelle. Ar alege să fie precum persoana care știa ce aveai nevoie și-ți dădea lucrul acela fără să se aștepte să-i mulțumești. Ar alege să fie tolerant și haios și să primească în casă homosexuali bătrâni cu inimile frânte, pe care să-i vindece cu hohote de râs și discuții lungi la masa din bucătărie.

- Nu cred că am mai avut un cel mai bun prieten înainte, rosti Evanelle gânditoare.

- Nici eu.

- Păi, nu suntem noi o pereche? întrebă ea întinzându-se să-i lovească genunchiul cu pumnul ei osos.

Fred o conduse acasă, trăind sentimentul acela îngrozitor că ea se stingea, chiar în fața ochilor lui, fără ca el să aibă puterea s-o oprească. Trase pe alee și opri motorul,

apoi rămase acolo o vreme ascultând pocnetele mașinii care se răcea. Se întoarse spre Evanelle și zise brusc:

– Nu mă părăsi, da?

Evanelle doar surâse, dar nu-i promise nimic, apoi coborî din mașină. Bătrâna merse în dormitorul ei și se așeză pe pat. Fred intră și îi schimbă tubul portabil de oxigen cu cel pentru acasă.

– Mulțumesc, BFF[1], îi spuse ea, folosind un termen pe care-l învățase de la Mariah, pe care însă îl pronunța *Bif.*

Asta îl făcu pe Fred să zâmbească. O lăsă apoi singură să tragă un pui de somn.

Evanelle își scoase pantofii și-și sprijini capul pe pernă, foarte meditativă acum, gândurile întorcându-i-se ani și ani înapoi.

Nu-și putea lua gândul de la Mary, de la cum totul luase o întorsătură greșită, despre cum toată nefericirea asta a familiei Waverley începuse cu ea.

Mary și Evanelle erau născute la câteva luni distanță. Pentru că era o Waverley și pentru că crescuse în casa aceea, Mary avusese întotdeauna ceva magic. Era ceva la care se așteptase toată lumea. Dar talentul lui Evanelle fusese cu adevărat o surpriză. Ea provenea dintr-o ramură îndepărtată a familiei Waverley din partea cealaltă a orașului, fără talente speciale demne de pomenit, asta până în ziua în care tânăra Evanelle îi dăruise poștașului un baton de gumă de mestecat Blackjack, chiar înainte ca soția lui să-și facă pe neașteptate apariția la serviciul lui să-l salute. Acesta îi povestise soției lui că renunțase la fumat, iar guma îl ajutase să mascheze aroma de tutun. Apoi Evanelle îi dăruise o bobină de ață neagră soției preotului cu o săptămână înainte ca aceasta să-și sfâșie rochia în timp ce se strecura afară pe fereastră să meargă să danseze în Hickory.

---

[1] BFF – Best Friend Forever – cel mai bun prieten pentru totdeauna (n.tr.)

Ani de-a rândul, Evanelle venise în fiecare zi pe jos până la casa Waverley de pe Pendland Street s-o vadă pe Mary. Crescuseră împreună, Evanelle străduindu-se mereu, iar Mary obişnuindu-se încet-încet cu gândul că Evanelle va fi mereu prin preajmă. La un moment dat, Mary chiar spusese despre ele două că erau ca smochina şi piperul, o comparaţie pe care o folosea întotdeauna când venea vorba despre două lucruri complet diferite care se potriveau perfect împreună. Adevărul era că Evanelle era singura prietenă a lui Mary, pentru că aceasta din urmă era arogantă în legătură cu aspectul şi talentul ei şi îi trata adesea pe ceilalţi cu indiferenţă. Evanelle nu era însă genul de persoană căreia să-i poţi răni uşor sentimentele. Învăţase asta de mică. Nu poţi să faci daruri, adesea nedorite, şi să fii supărăcioasă. Pe cât de ştearsă era Evanelle, pe atât de frumoasă se făcuse Mary când crescuse, căpătând genul acela de frumuseţe care te făcea să te holbezi de parcă nu-ţi venea să crezi. Femeile se fereau de ea şi le spuneau şi soţilor să facă la fel, deşi ele întotdeauna veneau la uşa ei din spate când voiau ceva cu care să-şi transforme petrecerile în ceva special, care să le facă invidioase pe prietenele lor, ceva gătit cu gălbenele, păpădie şi, uneori, cu petale de trandafiri ascunse în cocoloaşe de unt. Mary nu numai că era o frumuseţe, dar avea şi un talent Waverley drăguţ, acela de a lucra cu florile şi cu mâncarea. Dar, dacă femeile care îi voiau marfa se purtau urât cu ea sau îi vorbeau de sus, mâncarea pe care le-o gătea Mary avea întotdeauna şi un efect advers - un fel de mâncare, care trebuia să le facă geloase pe celelalte femei de la petrecere, le făcea în acelaşi timp şi ranchiunoase şi, cu cât mâncau mai mult, cu atât mai puţin voiau să fie prietenele gazdei; un fel care trebuia să-l facă pe soţ mai afectuos îl făcea în acelaşi timp incapabil să mintă, în aşa fel încât toate secretele din trecut aveau să fie scoase la iveală.

Toţi fraţii lui Mary muriseră în război, iar ea rămăsese singură în casă. Afacerea ei de la uşa din spate era mică, iar clienţii erau până la urmă cei cu adevărat disperaţi, aşa că primea chiriaşi ca s-o poată scoate la capăt. Evanelle continua să vină în fiecare zi la casa Waverley. După ce soţul ei pleca la muncă la compania de telefonie, Evanelle mergea s-o ajute pe Mary să facă curăţenie şi se spele, supraveghind în general lucrurile şi asigurându-se că nici unul dintre chiriaşii bărbaţi nu era obraznic cu Mary. Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Chiriaşii lui Mary se gudurau pe lângă ea şi făceau orice pentru ea. Ba chiar frecventau picnicurile acelea ridicole de basm pe care îi plăcea să le organizeze, când se îmbrăca în rochii vaporoase, îşi punea flori în păr şi spunea că este o nimfă de grădină. Bărbaţii o tratau special, iar ea se credea specială. Asta până la apariţia lui Karl. Bărbaţii potriviţi fac diferenţa în lume, dar şi cei nepotriviţi o fac.

Iar Karl era, în mod cert, un bărbat nepotrivit. Începu prin a fi unul dintre chiriaşii lui Mary. Toţi cei pe care îi primea în gazdă o iubeau, dar ea doar se juca cu ei. Ştia că era excepţională, mai drăguţă decât majoritatea femeilor şi magică în bucătărie. În zilele ei de glorie, toate femeile erau geloase, şi toţi bărbaţii o iubeau. Dar Karl fusese cel care ajunsese la inima ei, pentru că se purta de parcă nu era nimic special la ea. Niciodată nu participa la picnicurile ei, niciodată nu-i spunea că era drăguţă. Nu există metodă mai bună să atragi atenţia unei femei orgolioase decât ignorând-o. Aşa că Mary renunţă la toţi chiriaşii şi încetă să mai gătească. Abia când părul ei îşi pierdu strălucirea şi începu să servească doar mâncare rece şi brânză la cină, Karl, în sfârşit, zise: „Cred că trebuie să mă însor cu tine. Acum nu te-ar mai vrea nici un alt bărbat". Apoi îşi puse pe picioare o afacere de om bun la toate. Vai, şi priceput era! Priceput

cu doamnele. Mărul îl ura și tot timpul arunca mere spre el peste gard.

Evanelle încă venea în vizită în fiecare zi, chiar dacă știa că el nu o plăcea.

Mary obișnuia întotdeauna să-i spună: „Stai cu mine cât fac asta", de fiecare dată când decidea să-l izgonească, așa că Evanelle rămânea în timp ce ei se certau, spărgeau lucruri și trânteau uși. Întotdeauna scenele se sfârșeau cu Karl făcându-și valiza și cu Mary adormind plângând. Dar, cum era de așteptat, când Evanelle revenea a doua zi, Karl era tot acolo de parcă nimic nu se întâmplase.

În cele din urmă, Mary scăpă într-adevăr de el, dar fu nevoie să facă un copil ca să reușească asta. Evanelle știu că Mary era gravidă înaintea ei. Într-o dimineață, se trezi cu dorința copleșitoare de a-i dărui lui Mary un pătuț de bebeluș, pe cel din lemn negru din pod pe care îl păstra pentru atunci când ea și soțul ei aveau să facă un copil, ceea ce, se dovedi, nu urma să se întâmple niciodată.

Îl rugă pe soțul ei s-o ajute să-l ducă la Mary, iar expresia de pe fața acesteia când deschise ușa Evanelle nu avea s-o uite niciodată. Era ca și cum o considera pe Evanelle vinovată că se întâmplase asta.

Evanelle se așeză, în vreme ce Mary îi spuse lui Karl. Cei doi se certară, iar el plecă cu valiza ca de obicei. Dar nu se mai întoarse niciodată. Iar Mary nu mai fu niciodată la fel. Îi frânsese inima și e nevoie de foarte mult timp ca unei Waverley să i se vindece inima la loc. Inimile frânte împrăștie umbre mari, întunecate. Evanelle crezuse întotdeauna că fiica lui Mary, Lorelei, era tristă și neliniștită din pântec, din cauza inimii lui Mary.

Evanelle o cunoscu pe bătrâna Mary, cea pustnică, mult mai mult timp decât pe tânăra Mary, cea plină de viață. Păruse să fi început să îmbătrânească în clipa în care își dăduse seama că soțul ei nu se mai întorcea. Cu toate astea, când Evanelle se gândea la verișoara

ei Mary, invariabil în minte îi venea tânăra Mary, cea cu părul lung, strălucitor în lumina soarelui, stând în grădină, cu întreaga viață în față precum un castron de afine proaspete ce abia așteptau să fie devorate.

Evanelle se culcă în după-amiaza aceea alinată de zumzetul aparatului de oxigen, gândindu-se la cum ne amintim întotdeauna de cei pe care îi iubim atunci când suntem cei mai fericiți. Spera că, atunci când familia ei se gândea la ea, avea să și-o închipuie în momentul ăsta cum îi era cald în pat cu aer curat în plămâni, bucuroasă că avusese viața asta, ciudată și fericită, plină de daruri neobișnuite, date și primite.

Își dorea să-i fi spus lui Mary că putea să se întâmple așa. Asta ar fi scutit pe toată lumea de o mulțime de necazuri. Își dorea să fi știut atunci că fericirea nu e un moment în timp pe care îl lași în urmă, ci ceva ce se află în fața ta. În fiecare zi.

capitolul 13

– Claire? o strigă Tyler intrând în biroul ei târziu în noaptea aceea.

Îi spusese că avea să urce şi ea în dormitor, dar asta fusese în urmă cu trei ore.

De obicei, muncea mult joia seara. Vinerea era ziua în care îşi livra comenzile, aşa că îi plăcea să verifice totul de două ori. Buster venise la muncă în după-amiaza aceea şi rămăsese şocat că nu găsise nici o compoziţie de dropsuri în lucru. Îl instruise să pună comenzile în cutii şi să le eticheteze, apoi îl trimisese la firma de livrare cu o zi mai devreme în camioneta ei pe care încă mai scria PRODUSE WAVERLEY. Nu apucase niciodată să schimbe numele. Sau poate că, pur şi simplu, nu dorise.

Când Buster se întorsese, Claire îi spusese că îşi poate lua liber a doua zi, pentru că ea avea câteva chestiuni personale de care trebuia să se ocupe.

– Personale? întrebă Buster intrigat. Spune-mi!

– Sub nici o formă, îi răspunsese Claire.

– Bine, cum vrei tu. Buster îi înmână cheile furgonetei şi plecă cu câţiva fulgi de polistiren de la ambalaj lipiţi de turul pantalonilor.

– Claire? o strigă Tyler din nou.

Ea îşi ridică privirea de pe scaunul pe care stătea la calculator. Tyler se afla acum chiar lângă ea, îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama, căldura radiindu-i atât de reconfortant din trup, încât ea se întinse şi-şi lipi mâna de pieptul lui doar ca s-o simtă.

– Îmi pare foarte rău. Probabil că am pierdut noţiunea timpului.

– Am crezut că încă mai munceşti, îi spuse el făcându-i semn din cap spre ecranul negru al calculatorului. Dar tu încă te mai gândeşti la jurnalul ăla pe care l-ai găsit, nu-i aşa?

Printre altele. Nu avea cum să nege că păstra Jurnalul culinar Waverley pe care îl găsise săptămâna trecută şi ale cărui pagini înnegrite le răsfoise de sute de ori până în acel moment.

– Sunt atâtea lucruri pe care nu mi le-a spus. Ăsta e posibil să conţină cel mai important lucru – poate că era despre mama mea, poate că vorbeşte despre motivul pentru care bunica Mary nu şi-a extins niciodată afacerea de la uşa din spate –, dar ea a înnegrit totul.

– Poate că a tăiat totul pentru că nu a crezut că e ceva important, te-ai gândit vreodată la asta? Tyler o sărută, apoi se îndepărtă. Ştia că era ceva în neregulă, dar n-o presă. Vino în pat, îi zise el.

Claire se ridică şi merse spre peretele opus al micului ei birou, unde se afla biblioteca. Toate cărţile ei de gătit erau acolo. Unul dintre rafturi era dedicat în întregime jurnalelor bunicii Mary. Toate jurnalele erau mici şi subţiri şi arătau mai degrabă ca nişte caiete cât mâna de mari, cu copertele negre, cu excepţia câtorva cu coperte roşii, pe care Claire presupunea că Mary le cumpărase când magazinul rămăsese fără cele negre. Toate erau numerotate pe partea interioară a copertei şi aşa ştia Claire în ce ordine trebuiau să fie, formând o cronică a vieţii bunicii ei din reţete şi trucuri de grădinărit şi, ocazional, din observaţii despre vreme sau despre ceea ce Mary se întâmpla să poarte în ziua aceea. Niciodată nu scria despre oameni, dar Claire putea întrevedea anumite momente importante din viaţa lui Mary din ceea ce scria despre gătit. Spre exemplu, în jurnalul cu numărul şaizeci şi patru, scria despre prăjitura şi cataplasmele cu jeleu şi ciocolată folosite să amelioreze vărsatul de vânt, şi Claire ştia că asta

se întâmpla în jurul perioadei în care cele două nepoate ale ei se mutaseră la ea. Claire privi coperta interioară a jurnalului despre Karl. Numărul șaptesprezece. Numără de la stânga raftului și-l strecură printre celelalte. Își trecu mâna de-a lungul cotoarelor subțiri. Erau o sută zece. Încă îi lipseau numerele trei, nouă, douăzeci și șapte și șaizeci și unu - probabil încă ascunse pe undeva prin casă.

Duse iarăși mâna spre Jurnalul lui Karl, vrând să-l scoată și să încerce să-l descifreze, dar, în schimb, îl scoase pe cel de lângă, pe următorul în ordine cronologică. Jurnalul optsprezece, dacă își aducea bine aminte, conținea rețete simple, nici una gătită cu flori din grădină, fără lalele, violete sau angelica, ci doar cu chestii pe care oricine le avea pe lângă casă. Claire se gândise întotdeauna la el ca fiind jurnalul ei cu rețete de bază.

Deschise jurnalul și acolo, chiar pe prima pagină, se găsea rețeta pentru pâinea cu smochine și piper negru. Claire zâmbi pentru că o făcu să se gândească la sora ei. Brusc, vorbele de mai devreme ale lui Sydney începură să capete sens. „Magia o produci tu, nu grădina." Mâncarea e doar ceva ce creezi, iar rețetele sunt doar vorbe scrise în caiete, care nu reprezintă nimic până la apariția persoanei potrivite. Abia atunci se întâmplă magia adevărată.

A doua zi dimineață, Claire copsese încă de la răsărit. Coca creștea în boluri peste tot și, cu cât cocea mai mult, cu atât mai mult pâinile se multiplicau singure. De fiecare dată când deschidea cuptorul, scotea mai multe pâinici decât băgase înăuntru. Aerul din bucătărie era amestecat cu făină și aromă de drojdie.

Claire amesteca într-un ghemotoc de cocă niște bucăți mari de smochine când auzi o bătaie în ușa din spate și înțelese că Russell sosise în sfârșit.

– Intră, îl invită ea, modelând aluatul în formă ovală și așezându-l în tava de copt. Apoi crestă trei linii drepte în partea de sus.

Russell deschise ușa încetișor. Era îmbrăcat cu același costum gri din ziua anterioară. Precaut, privi în jur ca să se asigure că nu mai era nimeni acolo. Probabil că se întreba: „Oare a povestit Claire cuiva? S-a răzgândit?“ Asta, își zise ea, era probabil partea cea mai grea pentru el și cea mai periculoasă.

Acum că putea evalua situația cu mai multă obiectivitate, începea să înțeleagă de ce mama ei avusese o relație cu el, fie ea și una scurtă. Lui Lorelei îi plăcuseră întotdeauna tipii sălbatici, cei care se aflau mereu la limita moralității. Asta o făcea pe ea să simtă că trăia.

– Mă întrebam, rosti Claire când Russell intră în cele din urmă, când întrebai despre mine prin oraș, ți-a povestit cineva vreodată despre bunica mea?

– Despre bunica ta? repetă Russell. Nu, nu, nimic special.

– Când ai cunoscut-o pe mama, ți-a vorbit vreodată despre ea? Își puse mănușile de bucătărie și mai scoase o tavă cu alte două pâini din cuptor.

– Haide, Claire, Lorelei n-a fost mama ta, ocoli el întrebarea.

Claire luă pâinile de pe tava de copt și le așeză pe raftul de sârmă să se răcească împreună cu celelalte.

– Bunica mea, Mary, i-a vândut odată unei femei o sticlă din uleiul ei de gura-leului, iar a doua zi femeia a găsit smaraldele pierdute ale familiei îngropate în curtea din spate într-o cutie de conservă de fasole, reluă Claire în timp ce își scotea mănușile de bucătărie. Circulă tot soiul de astfel de povești despre ea. Sunt chiar uimită că nu le-ai aflat.

– Vrăjeală, zise Russell.

– Poate în lumea ta, dar nu și în a mea.

Russell era confuz, iar Claire își dădu seama că asta nu-i plăcea deloc.

- Ai cecul meu sau nu?

- Nu încă, răspunse Claire.

- Azi. Am spus azi.

Claire merse la suportul pentru cuțite și scoase un cuțit de pâine.

- În primul rând, trebuie să-mi satisfaci curiozitatea în legătură cu ceva. Luă una dintre pâinile cele mai reci de pe dulap și tăie o felie groasă. Ai citit despre afacerea mea cu dropsuri, dar ai gustat vreodată vreunul?

- Nu-mi plac dulciurile, replică Russell.

- Asta nu mă miră. Cred că ne-ai fi scutit pe amândoi de o mulțime de necazuri, dacă ai fi gustat. Așeză felia de pâine pe o farfurie albastră. Alături, așeză chiar și un pachet de unt. Uite, încearcă asta, zise ea împingând farfuria în fața lui, în locul unde se afla la capătul insulei de bucătărie.

- Mulțumesc, dar nu îmi e foame, o refuză el.

- Poate nu m-am făcut înțeleasă. Încearcă asta, sau nu mai avem ce discuta.

Russell nu-și dezlipi privirea de a ei, dar mustățile îi tremurau.

- Îți dai seama că, dacă încerci să mă otrăvești, vei atrage și mai multă atenție spre ceea ce nu vrei să știe toată lumea?

- Nu încerc să te otrăvesc, râse Claire. Asta-i pâine cu smochine și piper negru, făcută din făina pe care o aveam în dulap.

Tăie o bucată din aceeași felie și o mâncă. Coaja era tare, dar pâinea era pufoasă, iar aroma usturătoare a piperului oferea o completare exotică dulceții smochinei. Mestecă și înghiți, constatând cât de bună era.

- Tot nu mănânc, insistă Russell.

- Ce crezi că-ți va face pâinea asta, domnule Zahler? Claire zâmbi. Te va face să te răzgândești? Te va face

să uiţi sau să te ruşinezi? Pentru că eu pot să fac toate astea să se întâmple. Aşa de bună sunt. Aşa de bine m-a învăţat bunica mea. Se aplecă în faţă şi îi şopti: Ia o gură, te provoc!

Claire simţi talentul, încordarea fremătându-i sub piele, iar asta o făcu să se simtă puternică şi pricepută. *Bine înrădăcinată.*

Russell îşi schimbă uşor poziţia.

– După cum am zis, nu îmi e foame.

Claire se dădu înapoi în spate şi clătină din cap.

– Trebuie să recunosc, testul ADN şi certificatul de naştere falsificat au fost detalii bine gândite, reluă ea. Dar ştiu că-i doar o cacealma.

Russell o privi cu ochii lui argintii aşteptând ca ea să înceteze, dar Claire pur şi simplu îl fixă la rândul ei cu privirea. Părea să se folosească de tăcere ca să caute o altă abordare. Dar, brusc, fără vreun motiv aparent, Russell îşi mută privirea de la ea. Îşi pierdu puterea de a o intimida, iar transformarea fu una aproape fizică, făcând costumul de pe el să pară cu o mărime mai mare.

– Ţi-am lăsat prea mult timp de gândire. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se îndepărtă câţiva paşi. Dacă ţi-aş fi cerut banii ieri, rosti el înaintând din nou, mi i-ai fi dat. Sunt sigur de asta. Ce s-a întâmplat?

– Am vorbit cu sora mea, răspunse Claire simplu. Domnule Zahler, subestimaţi puterea familiei. Şi eu am fost cât pe-aici s-o fac.

– Dar, Claire, după cum ţi-am zis, Lorelei nu a fost...

– Nu mă insulta iarăşi cu asta, domnule Zahler.

Fără vreun alt cuvânt, bărbatul se întoarse şi ieşi. Poate că se hotărâse că nu merita. Poate că era obosit. Poate că avea o pradă mai mare în altă parte. Cum de ajunsese el aici, cu povestea lui Lorelei, Claire nu avea să afle niciodată. Plecarea lui fu aşa de bruscă, încât se gândi să meargă după el. Voia să-i pună întrebări

despre mama ei, despre ce ştia el despre ea şi ce relaţie avuseseră ei cu adevărat. Voia detalii care s-o facă pe Lorelei mai reală în mintea ei. Dar n-o făcu. În cele din urmă, decise că putea să trăiască fără toate informaţiile pe care nu avea să le afle niciodată despre mama şi despre bunica ei. Putea să trăiască şi fără să ştie ce scria în jurnalul despre Karl. Singurul lucru adevărat era că femeile astea făceau parte din viaţa ei, o parte din ceea ce era ea.

Iar ea era o Waverley.

Anne Ainsley spăla farfuriile de la micul dejun (fratele ei spunea că nici nu încăpea vorbă ca farfuriile lui delicate din porţelan să fie spălate de o maşină automată de spălat vase) când i se păru că simte miros de ceva ars. Se opri şi-şi întoarse capul să se asigure că cuptorul era oprit. Mai devreme, întredeschisese fereastra de deasupra chiuvetei ca să aerisească. Adulmecă de câteva ori aerul care intra pe acolo. Mirosul venea de afară.

Lăsă farfuriile în chiuvetă şi deschise uşa bucătăriei.

În timp ce ieşea, îşi şterse mâinile pe blugi, privi de jur împrejur şi observă că fumul venea dinspre ascunzătoarea ei. Oare luase foc pompa de căldură? Grozav, îşi spuse, avea să-şi piardă locul privat de afară.

Totuşi, în timp ce se îndrepta alergând într-acolo, îşi dădu seama că fumul venea dinspre pământ, unde ardeau nişte hârtii pe capacul de metal al unui container de gunoi. Pe unul dintre scaunele din ascunzătoarea ei, stătea Russell care arunca hârtiile pe foc una câte una şi le privea arzând. Bărbatul n-o observă când se aşeză pe scaunul din faţa ei.

Anne îl privi arzând articolul de revistă despre Claire Waverley şi despre afacerea ei cu dropsuri, apoi copiile situaţiilor financiare ale lui Claire. Anne bătea nervoasă din picior gândindu-se că *i-ar fi plăcut la nebunie*

să le citească mai cu atenţie. Urmară apoi copiile certificatelor de deces a două persoane pe nume Barbie Peidpoint şi Ingler Whiteman. În cele din urmă, aruncă în grămadă două poze identice (dar în valiză fuseseră trei copii, îşi aminti Anne). În ultimul moment, Russell se întoarse şi luă înapoi una dintre fotografii. Apucă repede fotografia pârlită şi o vântură. O puse apoi în buzunarul interior al sacoului, de unde dâre subţiri de fum continuară să se ridice prin butoniere.

Russell nu stătuse mult la micul dejun aşa cum obişnuia. Pentru un bărbat slab de optzeci de ani, mânca foarte mult, dar, în dimineaţa aceea, păruse să se grăbească. Băuse doar cafeaua şi mâncase câteva felii de şuncă, apoi se făcuse nevăzut. La început, de vreme ce azi era ziua în care preda camera, Anne se gândi că plecase fără să-şi ia măcar rămas-bun. Chiar mersese în camera lui să se asigure. Dar valiza lui era încă acolo, iar ea se simţise peste măsură de uşurată.

– Ce-au fost toate astea? întrebă Anne când se stinse focul.

– Un ritual de-al meu, răspunse Russell privind în continuare spre cenuşa fumegândă. Rezolv nişte chestiuni neterminate înainte să plec.

– Asta a fost unul dintre dosarele tale? întrebă ea, pentru că, în momentul acela, el sigur ştia că-şi băgase nasul. Oricât de bună credea ea că era, lui Russell nu-i scăpa nimic. Dar el nu-i răspunse. Dosarul despre Lorelei Waverley?

În cele din urmă, el dădu aprobator din cap.

– Russell, ce faci tu aici? continuă Anne aplecându-se în faţă. Nu pot să te citesc, iar asta mă înnebuneşte.

El ridică ochii să-i întâlnească privirea. În loc să-i răspundă, rosti pe tonul lui cel mai politicos:

– Îţi mulţumesc pentru cea mai confortabilă şedere pe care am avut-o în ultima vreme. Camera se predă la unsprezece, corect?

Anne se afundă dezamăgită din nou în scaun. Ultimele nopţi şi le petrecuse uitându-se la poza lui de când era tânăr. Fusese un afurisit frumos. Încercase să caute pe Google Bâlciul Ambulant al lui Sir Walter Trott şi Marele Banditi, dar nu găsise nimic. Ce viaţă trebuie să fi avut!

Anne simţea că o mănâncă pielea numai când se gândea la toate secretele lui. Nici nu-şi putea închipui poveştile pe care i le-ar fi putut spune. Cea cu standul incendiat de cârnaţi şi ardei iute şi cea despre prinsul hoţului erau doar vârful aisbergului. Nu-i venea să creadă că pleca. Nimic, absolut nimic nu avea să mai fie vreodată aşa de interesant.

Pe de altă parte, ea nu era străină de dezamăgire.

- Ia nişte apă de la furtunul de acolo şi asigură-te că stingi focul înainte să pleci. Lui Andrew îi va veni rău dacă se strică ceva.

Anne îi observă tristeţea de pe faţă ca şi cum plecarea ei îi trezise sentimentul că pierduse pe cineva. Voia ca ea să fie fascinată de el. Tânjea după atenţia ei, dar, încăpăţânat ca orice bărbat, nu spunea nimic. Anne se întoarse şi plecă.

- Am venit aici în speranţa c-am s-o pot şantaja pe Claire Waverley, strigă el în urma ei.

Ea se întoarse din nou spre el mârâind.

- Aş fi putut să-ţi spun eu că asta nu are să se sfârşească bine.

Russell întinse mâinile cu palmele în sus.

- Nu am prea multe opţiuni zilele astea.

Anne se întoarse lângă el. Cum stătea aşa lângă ea aşezat, i se părea mai mic şi mai plăpând.

- Şi acum ce-o să faci?

- Ţi-am spus, o să merg în Florida.

- Cum o să ajungi acolo? insistă ea privind la pantofii lui lustruiţi găuriţi în tălpi.

- Cu autobuzul.

- Eu am o maşină. Aş putea să te duc eu, vorbi gura fără ea.

Odată rostite cuvintele, i se păru însă că sunară minunat, ca atunci când auzi pentru prima dată ceva care va deveni cântecul tău preferat. Russell clătină din cap.

- Anne, eu nu mai am inimă.

- Iar eu nu mai am aşteptări. Ce? îl întrebă ea râzând. Ai crezut că vreau o aventură amoroasă? Eşti suficient de bătrân încât ai putea să-mi fii tată.

Russell îşi duse mâna la inimă cu dramatism.

- Sunt rănit.

- Nu prea cred, îl luă ea în râs în vreme ce se aşeză la loc.

- Dacă nu cauţi o aventură amoroasă, atunci ce vrei? continuă el după ce o cântări o clipă.

- Vreau *poveşti*, replică ea. Şi nu-mi pasă dacă sunt minciuni. M-am săturat să mă uit la vieţile oamenilor şi să-mi inventez singură poveşti. Vreau să aud tot ce ai de zis. Am trăit aici toată viaţa mea şi toate poveştile sunt la fel. Fiecare dintre soţii mei - aceeaşi poveste. Dar tu ai fost peste tot, nu? Vreau să te urmez pe unde mergi, să văd tot ce vezi tu. Cred că eşti singur de mult, nu? La un moment dat, n-o să te mai descurci singur. Aş putea să-ţi fiu alături. Gătesc decent. Aş putea să mă pensionez mai devreme şi să primesc nişte bani prin poştă în fiecare lună. Iar în seiful hanului sunt peste şase mii cărora fratele meu nu le va simţi lipsa decât după ce va descoperi că am plecat.

Russell ezită doar o clipă, apoi clătină dezaprobator din cap. Era ridicol, dar ea se simţea jignită, jignită că nu era suficient de ciudată pentru el.

- Prea complicat, hotărî el. Ar suna la poliţie.

- În caz că n-ai observat deja, sunt foarte băgăreaţă, sublinie Anne. Aşa ştiu că fratele meu are USB-uri pline cu înregistrări în care apare pe videochat făcând sex virtual cu o femeie din Finlanda care îşi spune

Delicioasa Karma. Lunar, cheltuieşte sute de dolari cu ea. Aş putea să iau unul dintre USB-uri, iar apoi să las altul în seif astfel încât să-şi dea seama că ştiu. Nu va suna la poliţie.

Ideea asta îl atrase, din ce-şi dădu ea seama. Mâncare. Bani. Astea erau punctele lui slabe. Russell trase aer adânc în piept, apoi expiră oftând prelung. Privi fix spre cenuşa fumegândă a încercării lui eşuate de a face rost de bani.

- Vai, Anne, nu-i totul aşa de strălucitor precum crezi tu. Aici, tu ai o viaţă bună. Eu merg într-o tabără de caritate pentru pensionari din lumea circului.

- Arăt eu ca o persoană care vrea strălucire? Mi se pare că sună *fantastic*. Băgă mâna în buzunar şi scoase fluturaşul pe care îl luase de la el. Îl despături şi i-l arătă. Ce zici, Mare Banditi?

Russell cercetă foaia volantă studiind fotografia veche ca şi cum ar fi privit printr-un telescop înapoi în timp.

- Poţi să păstrezi asta dacă vrei, dar cu condiţia să mă ţii minte cu drag. Nu sunt prea mulţi oameni care s-o facă.

- Îmi e greu să cred aşa ceva. Cine te-ar putea uita?

- A, mulţi mă ţin minte, dar nu *cu drag*, surâse el ironic.

Anne îi puse fluturaşul în mâini.

- Nu-l păstrez, vin cu tine. Hai să ne întâlnim la cinci, după ceai, în faţa hanului. Până atunci, toţi oaspeţii noi vor fi cazaţi, iar fratele meu nu va şti că am plecat decât mâine-dimineaţă. În timp ce se îndepărta, îşi simţi stomacul strângându-i-se de emoţie, chiar dacă Russell strigă cu tristeţe în urma ei:

- Mă bucur că te-am cunoscut, Anne.

- Camera se predă la unsprezece, domnule Zahler, îl anunţă Andrew Ainsley în timp ce stătea aşezat la recepţie precum un paznic uriaş şi leneş.

- Mulţumesc, ştiu asta. Am să cobor în curând, îi răspunse Russell urcând scara după ce se asigurase că se răcise cenuşa dosarului despre Lorelei Waverley.

Ajunse în camera lui şi închise uşa în urma lui. Dăduse draperiile la o parte, iar razele calde ale soarelui tomnatic acopereau patul şi-l făceau să strălucească. Voia să se întindă, să absoarbă pentru ultima dată moliciunea saltelei.

Dar n-o făcu. În schimb, se aşeză pe marginea patului şi aşteptă să-i audă pe ceilalţi oaspeţi plecând să predea camera. Avea să se strecoare pe lângă ei ca să-l evite pe Andrew Ainsley de la recepţie.

Scoase fotografia din buzunar întrebându-se de ce o salvase în ultima clipă. În mod cert, nu-i plăcea să i se amintească de eşecurile lui.

De obicei, se pricepea să citească oamenii şi fusese aproape sigur că Claire Waverley nu va spune nimănui despre vizita pe care i-o făcuse el, că nu-şi va chema imediat familia în ajutor. Tot ce aflase despre ea îi indicase o persoană singuratică şi închisă, căreia-i plăcea aerul ei misterios. Nu era genul de persoană care să rişte ca lumea să creadă că nu era nimic special la ea.

În mod cert, o evaluase greşit.

Însă mai era şi clipa în care se aplecase şi îi zisese: „Ia o gură, te provoc". O văzuse cu aşa o claritate pe Lorelei, încât se speriase şi simţise fiori reci pe şira spinării.

Nici la asta nu se aşteptase.

Dar, în toate celelalte aspecte, în celelalte detalii fusese meticulos. Ar fi trebuit să meargă ca pe roate. În ultimele câteva decenii, când nu putuse găsi un loc în care să stea, petrecuse nenumărate ore în bibliotecile oraşelor prin care se perindase. Obişnuia să le atragă pe bibliotecare să-l ajute să caute informaţii. Din cauza timpului petrecut cu bâlciul, existau linii fine care îl legau de atâţia oameni, încât viaţa lui Russell putea

arăta ca o hartă formată din sfori. Mereu în căutare de chestiuni pe care să le adauge la dosarele despre oamenii pe care îi cunoscuse odinioară, Russell aduna secrete și colecționa fotografii. Așa se formau poveștile și perspectivele. Se uită la poza cu el, Lorelei, Ingler, Barbie și copila. Totul avea sens în povestea pe care o spusese despre Barbie, Ingler și prețioasa lor micuță, pe care Lorelei, cu firea ei sălbatică, o furase. Russell, un observator nevinovat, doar urmărise drama derulându-se în urmă cu patruzeci de ani. Numele de Donna dat copilei fusese un detaliu minunat. Dar asta era tot – o poveste.

Adevărul era că Russell o cunoscuse pe frumoasa și trista Lorelei în barul din poză chiar în noaptea aceea. O adusese cu ea pe copilă, fiica ei, Claire. Nu-i spusese nimeni să plece, să scoată copilul din bar. Lorelei putea fermeca pe oricine. Russell îi cumpărase o bere și o invitase să stea cu el și cu noii lui prieteni, Ingler și soția lui, Barbie. Aceștia erau niște pierde-vară, proaspăt angajați la bâlci să verifice biletele. Barbie dorise să țină copilul pe care Lorelei îl sprijinea de șold, așa că aceasta i-l dăduse, iar în clipa aceea barmanul făcuse o poză cu noul lui aparat foto cu care se tot lăudase.

Mai târziu, în seara aceea, Russell o dusese pe Lorelei în rulota în care călătorea el. Ea-i zâmbise și îi arătase aparatul foto pe care îl furase de la barman. Vreme de trei săptămâni cât stătuse bâlciul în oraș, Lorelei locuise cu el, iar micuța ei tăcută dormise într-un colț. Deseori, Russell uita că era și ea acolo. El și Lorelei se distrau. Ea avea o viclenie și o mână iute care îl impresionau chiar și pe el. Mai mult, era frumoasă, fermecătoare și putea face pe oricine să se îndrăgostească de ea. Era genul acela de suflet neliniștit, de inadaptat, de fugar atras de carnavaluri. Ar fi putut rămâne acolo pentru că locul acela i se potrivea perfect, dar Russell știa că nu avea s-o

facă. La momentul acela, fusese prea tânără să știe că nu poți scăpa de propriii demoni.

În ziua în care bâlciul ridicase tabăra și pornise din nou la drum, Lorelei dispăruse împreună cu fiica ei tăcută. Furase câteva sute de dolari de la Russell, dar îi lăsase aparatul foto. În multe privințe, nu fusese cu nimic diferită de numeroasele femei cu care-și petrecuse timpul în fiecare oraș. Dar în multe altele, fusese cu totul unică.

Își amintea că, odată, într-o noapte în care se îmbătaseră în rulota lui, îi spusese povestea familiei ei ciudate din Carolina de Nord, a mărului lor și a revelației pe care o avusese când mâncase un măr. Își amintea că se întinsese și luase un măr de pe măsuța mică de plastic. Îl atinsese, și un strat de chiciură albă învăluise mărul, acoperindu-l în cele din urmă pe deplin. Apoi aruncase râzând mărul înghețat spre el.

– Ia o gură, te provoc.

Și-și amintea că își zisese: „Tot ce inventez eu e nimic prin comparație cu realitatea ei".

A doua zi dimineață, se treziseră mahmuri, iar ea nu mai scosese nici un cuvânt despre incidentul acela. Uneori, Russell se întreba dacă nu visase toate acele lucruri.

Pe hol, se auziră voci și târșâit de bagaje. Cuplul din camera de vizavi cobora să predea camera.

Russell băgă înapoi fotografia, își ridică valiza și privi de jur împrejurul încăperii să se asigure că nu uitase nimic.

Se gândi la Anne Ainsley și chiar speră că avea să se gândească la el cu drag. Asta era ceva neobișnuit de important pentru el acum. O dată în viața lui, poate că avea să lase ceva bun în urmă, câteva discuții și povești pe care ea urma să și le amintească zâmbind. Toamna în care Marele Banditi venise în vizită. Scoase

fluturaşul împăturit pe care ea i-l dăduse înapoi şi-l aşeză pe pat.

Apoi Marele Banditi făcu ceea ce ştia cel mai bine. Dispăru.

capitolul 14

În dimineața aceea de vineri, înainte să intre în clasă, Bay se duse la secretariat să lase un bilet de la mama ei în care aceasta confirma că știa că fata lipsise de la școală cu o zi în urmă, astfel încât Bay să nu aibă absențe nemotivate în catalog. Nimănui nu-i plăcea să meargă la secretariat. Mirosea a picioare, iar secretara, domnișoara Scatt, era neprietenoasă, își dădea cu prea mult anticearcăn alb pe sub ochi, iar toată lumea se temea să-i spună cât de ciudat arăta.

Bay tocmai ieșise de acolo când îl auzi pe Phin strigând-o:

– Salut, Bay!

Privi de-a lungul culoarului și-l văzu pe Phin în fața unui dulăpior deschis, cu rucsacul la picioare. Se îndreptă spre el. Nu știuse că dulăpiorul lui se afla la etajul ăsta. Pe de altă parte, aproape nimeni nu știa pe unde le erau dulăpioarele, tocmai de aceea toată lumea avea rucsacuri atât de grele. În fiecare clădire, dulăpioarele de pe partea stângă erau vopsite cu roșu, iar cele de pe dreapta erau vopsite cu negru – în culorile școlii. Dar, de-a lungul anilor, dulăpioarele roșii se mai estompaseră și căpătaseră o nuanță efeminată de roz, așa că nici unuia dintre băieți nu-i plăcea să aibă un astfel de dulăpior, și toți făceau schimb cu fetele cărora nu le plăceau dulăpioarele negre, iar în cele din urmă toată lumea uita unde trebuia să meargă.

– Bună, Phin, răspunse ea bucurându-se de întâmplarea ciudată de a-l vedea într-un alt context. Aproape niciodată nu-l vedea la școală. Nu aveau nici un curs comun și nici măcar aceeași oră de mers la masa de prânz.

– Nu ai venit în stația de autobuz toată săptămâna, spuse el închizându-și dulăpiorul, care era roz pentru că,

evident, nu convinsese pe nimeni să facă schimb. Ce se întâmplă? Circulă un zvon ridicol că tu şi Josh aţi fost prinşi miercuri în parc.

Bay se sprijini de dulăpioarele de lângă ea.

- M-a pedepsit mama pentru că, în noaptea balului, am mers acasă cu maşina lui Josh. Apoi, miercuri, am ieşit cu el fără permisiunea ei.

Phin o privi indiferent.

- Cu Josh Matteson.

- Nu e ceea ce crezi tu.

Phin îşi puse rucsacul pe umăr, iar greutatea acestuia îl făcu să-şi piardă puţin echilibrul. Probabil că era mai greu decât el.

- Dacă te amăgeşte, o să aibă de-a face cu mine.

Asta o făcu pe Bay să râdă.

- Phin? Serios?

- Da, serios.

Bay îşi recăpătă mina serioasă şi se îndepărtă de dulăpioare.

- Nu cred că va fi nevoie. Se pare că îţi este foarte dator. E ceva legat de un filmuleţ cu bătaia de la balul de Halloween.

- L-ai văzut? întrebă el.

- Nu. Telefonul meu e la mama, care acum mi-a luat şi laptopul. Din cauza serii de miercuri. Ce apare în filmuleţul ăsta misterios?

- Nimic.

Phin se uită peste umărul ei. Pe obraji şi pe gât îi apărură pete rozalii.

Bay se întoarse şi-o văzu pe Riva Alexander venind pe coridor. Aceasta era una dintre fetele care arătau mai bine grăsuţe, deşi nu avea să conştientizeze asta decât atunci când avea să mai crească. Eşarfa pe care o purta azi în jurul taliei avea clopoţei care zăngăneau când mergea. De obicei, cei din clasele mari rămâneau în clădirea lor separată, unde se ţineau majoritatea cursurilor lor, aşa că era neobişnuit s-o vadă aici. În loc să treacă

pe lângă ei și să-și continue drumul, fata se opri în fața lui Bay și a lui Phin.

- Bună, Phin, întrerup cumva ceva?

- Nu, replică el imediat, ceea ce o făcu pe Bay să zâmbească.

- Am văzut filmulețul. Am vrut doar să-ți dau ăsta, continuă Riva înmânându-i o bucată împăturită de hârtie. Ți-am scris un bilet.

- Vai, mulțumesc, zise el luând bilețelul.

Riva se îndepărtă cu capul sus.

- Ce-a fost asta? întrebă Bay.

- N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Phin. E doar impresia mea, sau totul devine ciudat pe aici?

Sună clopoțelul anunțând începutul orelor și toată lumea se împrăștie.

- Nu e doar impresia ta, spuse Bay. Zâmbi apoi și alergă spre clasă înainte de ultimul sunet al clopoțelului.

În după-amiaza aceea, primele autobuze tocmai plecaseră, iar Bay stătea pe treapta ei obișnuită din fața școlii când auzi claxonul unei mașini. Privi în jos și văzu Mini Cooperul mamei ei parcând în fața școlii.

Nici nu se mai punea problema să aștepte să vadă dacă avea să vină Josh. Nu-l mai întâlnise de miercuri, de când familia ei își făcuse apariția în grup în parcul din centru, ceea ce era suficient să sperie pe oricine, cu atât mai mult un biet adolescent de optsprezece ani care nu făcuse nimic greșit. Nu avea cum să ia legătura cu el, decât dacă mergea în clădirea claselor superioare, dar nici nu știa cum să facă să vorbească cu el la școală. Fusese în clădirea unde învățau cei din clasele mari doar de două ori. O dată, în prima zi de școală, când se rătăcise și-l văzuse pentru prima oară pe Josh și apoi atunci când se întorsese să-i dea bilețelul. Bay coborî agale treptele și urcă în mașina mamei ei fără să scoată

o vorbă. Mama ei purta şorţul, ceea ce însemna că se întorceau la salonul ei.

- Claire mi-a zis că azi nu lucrează la dropsuri, aşa că m-am gândit să te iau eu, spuse Sydney pornind maşina, forţând pe cineva s-o claxoneze că-i tăiase calea.

- A! exclamă Bay simţindu-se un pic vinovată că fusese aşa ursuză. Am crezut că are legătură cu Josh.

- O să vedem altă dată ce-i cu Josh, zise Sydney.

- Ce face mătuşa Claire? întrebă Bay gândindu-se la ziua anterioară şi la cât de în serios luase Claire chestiunea moştenirii ei genetice. Dacă i-ar fi spus vreodată cineva lui Bay că nu era o Waverley, ea ar fi râs. Nu l-ar fi luat niciodată în serios. Dar asta era pentru că ea nu fusese niciodată lăsată singură să-şi dea seama cum stau lucrurile, pornind doar de la câteva indicii.

- A zis că a rezolvat, anunţă Sydney.

- Ce înseamnă asta?

- Nu sunt sigură, dar am încredere în ea.

Trecură pe lângă magazinele şi birourile care se aflau pe aceeaşi stradă cu liceul, apoi Sydney o luă pe banda autostrăzii care ducea în centru, ceea ce era mai rapid decât să traverseze cartierele. Bay putea să închidă ochii şi tot ştia unde erau. Cunoştea locul ăsta pe dinafară.

- Ai vorbit serios ieri când ai spus că vrei să-l întâlneşti pe tipul ăla doar pentru că ar putea să-ţi spună mai multe lucruri despre mama ta? vru Bay să ştie. Chiar dacă ar fi vorba de lucruri urâte?

- Da, replică Sydney. Ea va fi întotdeauna un mare mister pentru mine, dar cred că, pentru Claire, reprezintă un mister şi mai mare. Aş vrea să aflu, măcar pentru Claire.

Bay privi pe fereastra din dreptul pasagerului şi zise:

- Îmi pare rău pentru cum m-am purtat. Eu vă am pe tine şi pe tata, iar asta este mai mult decât tu şi Claire aţi avut vreodată. Ştiu că tu te-ai întors, împotriva

voinței tale, ca eu să pot crește aici. Nu m-ai părăsit niciodată și nici nu m-ai lăsat să cred că sunt altfel decât sunt. Eu nu voi avea niciodată îndoielile sau întrebările pe care le aveți tu și Claire. Ați făcut treabă bună, știi asta? Tu și Claire. Amândouă ați făcut o treabă bună. Bay simți că se îneacă, iar asta o făcu să se simtă stânjenită.

– Vai! exclamă Sydney, întorcându-și puțin capul să se uite la Bay. Mulțumesc.

– Cu plăcere.

– Dar tot ești pedepsită.

Bay își sprijini iarăși capul pe scaun și surâse.

Când ajunseră la salonul de înfrumusețare, Bay răspunse la telefoane închipuindu-și că, de vreme ce-și pierduse slujba de la Claire, asta avea să fie ocupația ei de după școală până ce mama ei urma să-și găsească o altă recepționeră.

Stătu la birou și încercă să citească *Romeo și Julieta*, dar cartea se dezintegra. Ura când începea să se întâmple asta. Ura să renunțe la lucruri, dar era vremea să pună coperta pe tavan și să înceapă ceva nou. Se aplecă și îndesă cartea în rucsac. Atunci observă fotografia cu care bătrânul încercase s-o șantajeze pe mătușa Claire. Bay o luase cu ea. O scoase și o studie cu atenție, apoi își ridică ochii și privi gânditoare pe fereastra salonului.

Se întuneca, iar parcul era învăluit în umbre. Capul lui Horace J. Orion arăta de parcă, pe perioada iernii, avea să se cufunde într-un somn lung. Cam la momentul ăsta al zilei îl văzuse prima oară pe bătrân stând în parc cu valiza lângă el, fără nici un mijloc de transport prin preajmă. O valiză.

Următoarea dată îl văzuse când se plimbase pe Pendland Street, unde, la scurtă distanță de mers pe jos de casa Waverley, se afla un han.

„S-a cazat la Hanul de pe Pendland Street."

Bay se ridică imediat și se grăbi spre ușă.

-Merg să-mi dezmorțesc picioarele, strigă ea către mama ei. Mă întorc imediat!

Anne Ainsley era în fața hanului și aștepta în spatele volanului mașinii ei vechi, o Kia SUV, o relicvă a ultimei ei căsnicii, dar care măcar era achitată. Acum era trecut bine de ora cinci. Era cât pe-aci să întârzie pentru că uitase că a doua zi era Halloweenul, iar Andrew dorise ca ea să cumpere bomboane dintr-acelea scumpe, să aibă pentru colindătorii care veneau întotdeauna la han. Anne alergase până la cea mai apropiată prăvălie, cumpărase bomboane și se întorsese cu trei minute înainte de ora fixată. De atunci așteptase în mașină.

Russell nu venea.

Se aplecă să privească la casa ei părintească și știu că nu avea să se mai întoarcă acolo. Își împachetase toate hainele și cele câteva obiecte personale, apoi luase câteva chestii de la han de care credea că ar putea avea nevoie: o masă și scaune pliabile de la subsol, niște așternuturi bune, perne și prosoape, un radio digital, niște vase pentru gătit. Pe lângă banii din seif, luase câteva bijuterii scumpe de-ale mamei ei, coliere de perle și cercei cu rubin, pe care să le vândă în caz de nevoie. Andrew le ținea într-o cutie de trabucuri din șifonierul lui. Probabil că uitase de ele. Le păstra doar pentru că nu voia să le aibă Anne.

Se gândi la valiza lui Russell Zahler și la cât de puține lucruri avea la el. De cât de puține avea el nevoie. Voia să fie și ea așa. Voia să aibă o viață plină nu de lucruri, ci de povești, atât de multe povești, încât, dacă acestea ar fi avut greutate și volum, nu ar fi încăput într-o *mie* de valize.

După o ultimă privire aruncată spre han, Anne porni motorul. Se pregătea să pună maşina în mişcare când uşa pasagerului din dreapta se deschise, iar Russell Zahler se aşeză cu valiza în poală pe scaunul de lângă ea.

– Deci voiai să pleci fără mine? El încuviinţă din cap.

– Sunt de acord. E mai puţină presiune asupra mea ştiind că nu eu sunt motivul pentru care pleci. Data viitoare nu mai aştepta aşa mult. El se uită pe geam.

Anne rămase cu gura căscată. Un test? Serios?

– Mă priveai?

– Am stat toată ziua în locul tău secret. Am vrut să văd dacă chiar ai face-o.

Ea rămase cu gura căscată. Russell părea din ce în ce mai stânjenit de tăcerea ei.

– Bine, azi-dimineaţă, am plecat pe uşa din spate, dar apoi m-am aşezat pe unul dintre scaunele tale şi nu m-am mai putut ridica. Sunt obosit, Anne, reluă el după o scurtă pauză. Sunt foarte, foarte obosit.

– Poate că acum nu vreau eu să mergi cu mine, rosti ea un pic supărată pe el. Poate vreau să fac asta singură.

Russell îşi îndreptă umerii continuând să privească drept în faţă.

– Îţi voi spune o poveste pe zi dacă mă duci în Florida. O poveste pe zi pentru mese şi îngrijire, dacă voi avea vreodată nevoie. Dar îţi cer să-mi promiţi că ţi le vei aduce mereu aminte. Dacă îţi aminteşti poveştile, îţi vei aminti şi de mine, aşa cum vreau eu să fiu ţinut minte. Chestia asta a devenit ciudat de importantă pentru mine.

– Şi ce se întâmplă dacă termini poveştile? întrebă apoi Anne.

– Asta nu se va întâmpla niciodată, replică Russell zâmbind uşor. Ai încredere în mine!

Deci asta era, îşi spuse Anne. Evada din colivia ei şi zbura liberă spre cer.

– Pune-ţi centura de siguranţă, zise Anne îndepărtându-se de bordură.

În clipa aceea auzi pe cineva strigând:

– Aşteaptă! Aşteaptă!

Atât ea, cât şi Russell se întoarseră în scaunele lor să se uite prin lunetă. Pe trotuar, Bay Waverley alerga spre ei, dând înnebunită din braţe să le atragă atenţia.

Anne se întoarse la loc şi roti cheia în contact.

– Nu, o opri Russell. Aşteaptă! Pe mine vrea de fapt să mă vadă.

Anne apăsă frâna.

– O să-i atragă atenţia fratelui meu.

– Nu durează decât un moment, replică el ridicându-şi valiza şi aşezând-o pe bancheta din spate, punând apoi mâna pe mânerul portierei.

Când îl zărise pe bătrân urcând în SUV cu valiza, Bay începuse să alerge cât o ţineau picioarele, strigând la ei să aştepte.

Ajunsese aşa de aproape. Nu *putea* să-l lase pur şi simplu să plece fără să-i dea nişte răspunsuri.

În timp ce alerga, continua să strige, dar SUV-ul demară. Bay încetini şi se opri ţinând fotografia strâns în mână. Apoi, spre surprinderea ei, vehiculul se opri brusc, iar bătrânul coborî.

– Ne cam grăbim, copilă, îi strigă el pe tonul acela domol pe care şi-l amintea.

Bay alergă pe trotuar până la el.

– Mai ai şi alte fotografii cu ea? întrebă Bay cu răsuflarea întretăiată ridicând poza şi indicând spre Lorelei. Numele meu e Bay. Sunt o Waverley. Lorelei a fost bunica mea.

– Ştiu cine eşti, zise el. Dar nu. Nu mai am decât o copie a pozei ăsteia. Nimic mai mult.

– Ce ştii despre ea? reluă Bay inspirând lacomă. Este ceva ce îi poţi spune mamei sau mătuşii Claire despre mama lor?

Bătrânul oftă nerăbdător, apoi ridică privirea şi miji ochii argintii spre cerul ce se întuneca.

– Am cunoscut-o pe Lorelei într-un bar din Shawnee. Eu lucram cu bâlciul acolo. Ne-am distrat o vreme. Asta a fost tot. Am cunoscut-o doar pentru trei săptămâni.

– Dar Claire e fiica adevărată a lui Lorelei, nu? Lorelei n-a furat-o.

Russell îşi coborî privirea s-o întâlnească pe a ei.

Lăsă tensiunea să se acumuleze puţin, ca şi cum făcea asta din reflex.

– Din câte ştiu eu, da. Claire e fiica ei adevărată.

Bay vru să-l dojenească aspru, să-l întrebe *de ce* ar minţi despre aşa ceva, de ce se hotărâse să vină în oraş să perturbe vieţile unor oameni decenţi, dar în josul străzii îşi făcură apariţia câţiva colindători timpurii, iar Russell se întoarse repede la auzul glasurilor lor. Bay îi simţi neliniştea. Timpul pe care îl avea de petrecut cu el era scurt, aşa că nu pierdu vremea cu dojenile.

– Atunci cine sunt oamenii ăştia? continuă ea făcându-i semn spre cuplul de bruneţi din fotografie.

– Prieteni de-ai mei de la bâlci. Ei n-au avut nimic de-a face cu Lorelei sau cu Claire. A fost doar un moment imortalizat. Cred că aia a fost singura dată când s-au întâlnit. Şi asta e tot ce-ţi pot spune, încheie Russell dând să urce înapoi în maşina sport.

Bay se lăsă în jos să vadă cine era şoferul. Era Anne Ainsley, sora proprietarului hanului. În mod ciudat, părea logic. Bay o zărise de-a lungul anilor pe femeia slabă-băţ, care se vântura de colo-colo prin jurul Hanului de pe Pendland Street ca o fantomă, şi mereu avusese senzaţia că locul ei nu era acolo. Locul lui Anne era în bătaia vântului, nu închisă într-o casă.

– Aşteaptă! zise Bay înainte ca el să apuce să intre din nou.

Russell se întoarse cu mâna pe mânerul portierei.

– Ce e copilă? replică el. Chiar trebuie să plecăm.

– Care era talentul ei magic? îndrăzni Bay după un moment de ezitare.

Russell nu se prefăcu că nu înțelege. Pe față îi apăru o expresie ciudată.

– Lui Lorelei Waverley îi plăcea la nebunie frigul.

Bay simți cum i se lasă umerii de dezamăgire.

– Asta nu-i nici o magie.

– Ba este atunci când poți atinge un măr și să-l acoperi de chiciură în miezul celei mai toride veri din istorie, surâse Russell. Ar fi putut face avere în turneele bâlciului. Dar ea îl ținea pentru ea, din motive pe care nu mi le-a destăinuit niciodată.

Russell se așeză pe scaunul pasagerului și, fără să mai scoată o vorbă, închise portiera. În timp ce Anne puse mașina în mișcare, Russell lăsă jos geamul și strigă senin:

– Scuzele mele sincere pentru toate neplăcerile cauzate.

După ce Russell părăsi casa ei în dimineața aceea, Claire găti cu mare spor. Termină de copt pâine cu smochine și piper și se apucă de supă. Să fierbi supă la foc mic într-o zi geroasă era ca și cum ai umple o casă cu vată de bumbac. Aroma ei reconfortantă punea stăpânire pe tine, te înfășura și te alinta. Continuă apoi cu pregătirea de tarte cu cremă de ouă pentru desert, tânjind după niște panseluțe cu care să le orneze.

În seara aceea, Claire servi uluitului ei soț și fiicei nu mai puțin uluite supă de legume, pâine cu smochine și piper, precum și tarte, toate făcute în casă. Le înțelegea uimirea. Trecuse mult de când își petrecuse ultima oară ziua gătind mâncare adevărată pentru ei, apoi așternuse masa în sufrageria mică, unde mâncară cu tacâmuri adevărate și șervete de pânză.

Ar trebui să folosească sufrageria mai des, hotărî ea.

După moartea bunicii Mary, Claire îi folosise asigurarea de viață ca să redecoreze bucătăria, care sfârșise prin a acapara mare parte din sufrageria unde odinioară Mary își servise chiriașii. Dar acum era suficient de mare pentru ei trei.

– A fost delicios, Claire, o lăudă Tyler la finalul mesei.

– Da, a fost minunat, aprobă Mariah. Dar, data viitoare, nu mai folosi cartofi la supa de legume.

– De ce nu? întrebă Claire.

– Prietenei mele celei mai bune nu-i plac.

Draga de Em! Nu puteau nici măcar să mănânce fără ca Mariah să aducă vorba despre ea.

– Cum de a știut Em că avem supă de legume? vru Claire să afle în timp ce se ridică să strângă farfuriile goale.

– Nu știu, ridică Mariah din umeri. Pur și simplu a știut.

– Ai sunat-o tu?

– De ce aș suna-o? râse Mariah. E chiar aici.

Claire și Tyler se uitară unul la celălalt.

– Cum adică e chiar aici? insistă Tyler.

– E aici. În cameră cu noi.

– Noi de ce n-o putem vedea? întrebă Claire observând mișcarea ușoară a draperiilor.

Mariah ridică iarăși din umeri.

– *Tu* poți s-o vezi? reluă Tyler.

– Uneori. De cele mai multe ori pot doar s-o aud.

– Deci Em nu este o prietenă de la școală? continuă Tyler.

– Nu. Ea nu merge la școală. Acum îmi zice că ar trebui să mă duc în camera mea pentru că voi doi trebuie să vorbiți. Îmi dați voie?

Claire încuviință din cap, și amândoi o priviră pe Mariah țâșnind în sus pe scări, urcând câte două trepte deodată.

– Em e o prietenă imaginară! exclamă Tyler, lovind râzând masa cu palma. Ştii ce? Mă simt uşurat. Am crezut că-mi scapă ceva. Mă tot gândeam că, dacă ai fi dus-o şi ai fi luat-o tu de la şcoală, ai fi ştiut cine era Em. I-ai fi cunoscut părinţii, cu ce se ocupau şi care era mâncarea lor preferată.

Claire continua să stea în picioare cu farfuriile goale în mână, privind scara.

– E un pic cam mare pentru prieteni imaginari, nu?

Tyler se ridică s-o ajute să strângă masa.

– Îşi alege singură calea, rosti el mergând spre bucătărie. Uneori, mă uit la ea şi abia aştept să văd ce va deveni.

Draperiile încă mai fluturau. O pală de vânt trecu pe lângă Claire şi în sus pe scări după Mariah. Apoi draperiile rămaseră nemişcate.

În bucătărie, umplură împreună maşina de spălat vase. Tyler clătea bolurile înainte de a i le înmâna lui Claire, când ea rosti dintr-odată:

– Renunţ la afacerea cu dropsuri.

– În sfârşit ai decis să le-o vinzi celor de la Dickory Foods din Hickory? întrebă Tyler fără să stea pe gânduri.

– Nu. Pur şi simplu, îi pun punct. N-ar mai fi la fel dacă le-ar face altcineva. N-ar mai fi un produs... Waverley.

– În regulă, rosti Tyler cu bunăvoinţă, oprind apa de la chiuvetă şi uscându-şi mâinile. De asta ai gătit în seara asta? Se anunţă ceva atracţii viitoare?

Claire închise cu putere maşina de spălat vase, uimită de reacţia lui. Toată ziua se gândise la cum să-i spună, temându-se că avea cumva să-l dezamăgească.

– Asta-i tot? Nu zici nimic despre ce înseamnă asta pentru veniturile noastre? O să dureze ceva până să ajung cu afacerea mea cu livrare de mâncare la nivelul la care era înainte. Cum rămâne cu fondul pentru facultate al lui Mariah? Am crezut că te preocupă asta.

– N-am avut nici cea mai vagă idee că ai luat vorbele alea în serios. Dropsurile au fost foarte bune pentru fondul ei de facultate, dar ne descurcam bine cu asta și înainte. Își puse mâinile pe talia ei. Știu de ceva vreme că afacerea cu dropsuri nu te mai face fericită. Ne vom descurca.

– Așa evidentă am fost?

– Tu crezi că, atunci când mă uit în gol, eu nu sunt atent? întrebă el trăgând-o mai aproape.

– Știu că-mi fac prea multe griji.

– E o chestie grea, dar cineva trebuie s-o facă.

– Exact! exclamă ea ridicând privirea spre el. Vrei, te rog, să-i spui asta și surorii mele?

– În nici un caz. O să mă tundă cu chică, așa cum a făcut ultima oară când s-a înfuriat pe mine. Săptămâni întregi după asta am avut ghinion. Am făcut trei pene până să-mi crească părul la loc.

Ciudat cât de ușor acceptase talentul lui Sydney, dar nu și pe al ei. Tyler începu să-și frece nasul de gâtul ei, iar ea îl întrebă:

– Ai crezut vreodată că aș putea face ceva special cu mâncarea?

– Sigur că am crezut. Dar sunt atâtea lucruri pe care le poți face, Claire. Uneori, cred că eu sunt singurul care poate vedea *asta*. O sărută, dându-i de înțeles că vorbea serios, lăsând-o lângă bufet cu răsuflarea întretăiată. Ne vedem sus.

După ce făcu ordine în bucătărie, Claire urcă scările și-l găsi pe Tyler pe coridor, dus pe gânduri în timp ce-și rearanja tablourile atârnate acolo, din seria „Lumea lui Claire“, pe care le pictase la începutul căsniciei lor. Ea nu apărea de fapt în tablouri, pentru că el nu era un pictor portretist, dar erau niște imagini frumoase pline de lumină și culoare – frunze verzi, linii negre care semănau cu scrisul, puncte roșii aprinse de culoarea mărului. Dacă se uita la ele îndeajuns de mult, uneori

i se părea că putea distinge o siluetă ghemuită prin frunziş. Claire se întrebă, nu pentru prima oară, ce făcuse să-l merite pe bărbatul acesta, pe soţul ei. Când se cunoscuseră, făcuse tot ce îi stătuse în putinţă să-l descurajeze, să nu mai fie interesat de ea. Îi fusese bine de una sigură. Obişnuia să creadă că, dacă nu primea pe nimeni în viaţa ei, nu urma să fie rănită atunci când avea să plece, pentru că toţi cei pe care îi iubise o părăsiseră. Dar asta era, asupra lui nu avea nici o putere. Cel puţin, nu dintre cele Waverley. El o iubea din cu totul alte motive, mai puţin acela. Iar ea tot nu ştia de ce. Doar se bucura că se întâmpla aşa.

Tyler rămase treaz mult timp după ce soţia lui adormise. Stătea cu spatele ei gol, plăcut şi fin la atingere, întors spre el. Îşi trecu degetul de-a lungul şirei spinării ei şi o simţi cutremurându-se şi făcându-i-se pielea de găină. Aşeză păturile în jurul ei chiar în timp ce se dezvelea pe sine.

În dinamica relaţiei lor, ştia că el nu-şi permitea să-şi piardă simţul realităţii. Treaba lui era să rămână raţional ca s-o ţină şi pe ea cu picioarele pe pământ.

Dar, da, în secret ştia totul despre farsele pe care casa i le juca şi despre faptul că soţia lui putea face chestii magice cu mâncarea. Şi, dacă era nevoit să recunoască, ştia teribil de bine că mărul azvârlea cu mere în el. Dar treaba lui era să le lase pe Waverley să fie Waverley, nu să fie şi el însuşi un Waverley. Însă erau dăţi în care simţea nevoia să renunţe să mai fie raţional, bunăoară în noaptea asta.

Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Ieşi din dormitor, dar atenţia îi fu din nou distrasă de tablourile din hol şi rămase iarăşi ceva timp să le rearanjeze. După aceea, coborî la parter unde observă uriaşa cantitate de pâine din bucătărie. În casă era din nou mâncare adevărată. Asta-l făcu să zâmbească. Claire nu avea să mai facă dropsuri,

din motive pe care era posibil să nu le știe niciodată. Dar era foarte clar că, acum că luase decizia asta, era mult mai fericită, iar asta era tot ce conta.

Adevărul era că avea să fie plăcut să nu mai iasă din casă mirosind a zahăr și flori. Aroma dropsurilor soției sale îl urmărea la serviciu și îi învăluia biroul, unde atrăgea zeci de colibri, care îi loveau toată ziua în geam încercând să intre. Tyler luă o felie din pâinea cu smochine și piper, apoi ieși în grădină.

Experiența îl învățase că nu era o idee prea bună să se apropie de măr, chiar și când acesta era în stare latentă. Niciodată nu avusese încredere în chestia aia. Deschise poarta grădinii și rămase în prag în frig, mâncând pâinea și dându-și seama că uitase să se încalțe. Pe de altă parte, uitase să astupe și gurile de ventilație din pod, așa cum îl rugase Claire. Era cât pe ce să se întoarcă în casă când își aminti motivul pentru care venise aici.

– Ascultă, pomule, ai face bine să înflorești în noaptea asta, rosti el. Au pătimit destul.

În dimineața de Halloween, Claire se trezi trăgând adânc aer în piept ca și cum ar fi ieșit de sub apă. Nu-și amintea ce visase, decât că era rece și dulce. Soarele tocmai răsărea, iar ea știu chiar înainte să se uite afară că, în sfârșit, căzuse prima chiciură a anotimpului. Se ridică din pat cu grijă să nu-l trezească pe Tyler, care dormea pe burtă visând probabil la chestii calde precum jarul sau cacaua. Claire își puse pe ea cămașa de noapte de pe podea, apoi se încălță cu papucii. În timp ce ieșea, înșfăcă sacoul lui Tyler de unde se afla agățat pe ușă.

Traversă casa, trecu prin bucătăria cufundată în întuneric și ieși pe veranda din spate. Era limpede că furgoneta ei era acoperită cu steluțe de gheață, iar stratul subțire de cristale făcea lujerii uscați de caprifoi ce acopereau poarta să strălucească.

Respirația ei formă aburi în fața ei în timp ce se grăbi să traverseze aleea de acces până la poarta grădinii. Cartierul era cufundat în liniște într-un fel pe care numai frigul îl putea face, ca și cum zgomotele ar fi înghețat înainte să atingă pământul. Bâjbâi printre lujeri după chei cu mâinile tremurânde. Prima chiciură era întotdeauna emoționantă, dar anul ăsta însemna chiar și mai mult, anotimpul ăsta, renașterea asta. O părticică din ea aproape că se temea că anul ăsta magia nu avea să se întâmple, că aceasta nu fusese dintru început a ei.

Ușor, deschise poarta ținându-și răsuflarea.

Acolo, în partea din spate a terenului, copacul era pe deplin înflorit. Flori mici albe îi răsăriseră pe crengi și îl transformaseră, peste noapte, dintr-un pom uscat într-unul luxuriant. Pomul se mișca, parcă pentru a sărbători, iar petalele albe pluteau în valuri spre pământ cu un sunet de nisip revărsat. Grădina era deja acoperită de o peliculă albă, ca zăpada. Claire înaintă cu palmele ridicate și prinse câteva petale în mână. Străbătu grădina și se duse până la copac, petalele așezându-i-se acum în păr.

– Bine ai revenit, rosti ea.

– Mamă? auzi ea la poarta grădinii.

Claire se întoarse și văzu că fiica ei somnoroasă venise după ea. Mariah stătea la poartă în cămașă de noapte cu buclele-i ondulate răvășite. Era copia identică a lui Tyler.

Claire se întoarse la ea și-și trecu brațul pe după ea, frecându-i umărul ca s-o încălzească.

– În sfârșit, a înflorit pomul, spuse Mariah.

– Așa e. Exact la timp.

– E frumos, surâse Mariah.

O vreme rămaseră să privească pomul, iar lui îi plăcu asta. Florile începură să se adune pe pământ.

– Te iubesc, îi zise Claire suav lui Mariah lipindu-și buzele de capul copilei, încălzindu-i creștetul. Știi asta,

nu? Pentru toate lucrurile minunate pe care le reprezinți și pentru toate lucrurile extraordinare pe care le vei face.

– Știu, replică Mariah.

– Azi vrei să stai cu mine la bucătărie? propuse Claire rezemată acum cu obrazul de capul fiicei ei. Știu că nu-ți place să gătești, dar am putea petrece timp împreună.

Mariah se trase în spate.

– Nu-mi place deloc să gătesc, dar ador să-mi petrec timpul cu tine! Doar că îți stau în cale atunci când faci dropsuri.

– Vai, iubito! Nu-i adevărat. Eram eu împiedicată. N-avea nici o legătură cu tine. Haide, îi spuse Claire conducând-o afară din grădină. Trebuie să ne pregătim de petrecerea de la prima chiciură! Trebuie să și sunăm pe toată lumea.

Tyler se trezi și începu să grebleze aleile din grădină, ceea ce trebuia făcut din oră în oră pentru că florile continuau să se adune. La intervale regulate, intra să-și ia mâncare și băutură, cu flori în păr și pe geacă și, uneori, și cu o mică zgârietură pe față dacă se apropia prea tare de pom, iar acesta își întindea una dintre crengi și-l lovea.

După ce Claire o sunase pe Sydney să-i dea lista de cumpărături, Bay își făcu apariția. Fata aduse pungile și cutiile cu mâncare spunându-i că mama ei o adusese și plecase cu treabă, dar că avea să se întoarcă în curând să dea o mână de ajutor. La scurt timp după aceea, sosi și Buster părând amețit și confuz.

– Eu nu lucrez niciodată sâmbăta. Ce e asta? întrebă el privind de jur împrejur la toată mâncarea adunată pe bufete acolo unde obișnuiau să se afle dropsurile. Visez? Așa e, nu? Visez.

Claire îl sunase să vină să le ajute cu pregătirile pentru petrecere, dar și pentru că merita să afle.

- A căzut prima chiciură, îi zise Claire. Renunţ la afacerea cu dropsuri şi mă concentrez din nou asupra celei cu livrare de mâncare gătită. M-am gândit că ar trebui să ştii.

- Era şi timpul, aprobă el. Cine ştia că ai putea face toate astea?

Claire zâmbi şi se uită prin bucătărie.

- Bunica mea, Mary.

capitolul 15

Dragă Josh,

Știu că n-am mai vorbit niciodată până acum, dar probabil că știi deja cine sunt. Numele meu e Bay Waverley, fata care știe unde e locul fiecărui lucru. Frumoasă descriere, nu? Mă face să par o mare ciudată. Nu că n-aș fi, așa puțin. Dar asta e o altă poveste.

Oricum, ai avut vreodată senzația că aștepți ceva? Eu da. Simt asta tot timpul. Simt că întotdeauna aștept ca lucrurile să se așeze, să ajungă în locul în care trebuie, ca eu, în sfârșit, să pot să răsuflu ușurată. Când te-am văzut pe coridor în prima zi de școală, am avut iarăși senzația aceea. Nu știu cum și de ce, dar știu că într-un fel locul meu e alături de tine. Am vrut doar să știi și tu asta. N-o să mă învârt pe lângă tine și nici n-o să tânjesc după atenția ta. Nu aștept nimic de la tine. Ne petrecem toată viața căutând piesele de puzzle care ne vor da o imagine mai clară a ceea ce suntem, a locurilor unde trebuie să mergem și a ceea ce ar trebui să fim. Iar eu te-am găsit pe tine și nu-ți pot spune cât de ușurată mă simt. Nu-i așa că-i o ușurare? Dincolo de numeroasele nesiguranțe din viețile noastre, măcar știm asta. O să fiu aici pentru tine dacă o să ai vreodată nevoie de mine. Dacă o să vrei să vorbești, o să te aștept afară pe treptele școlii în fiecare după-amiază atât cât o să pot.

Cu sinceritate,

Bay

Josh citise biletul de atâtea ori încât îndoiturile începeau să se subțieze și mai aveau puțin până să se rupă.

Stătea întins în dormitorul lui, încă decorat în stilul pretențios ales de mama lui pe când era mai mic: pat cu cadru alb din lemn, cuvertură cu dungi bleumarin, un J mare deasupra patului. Dacă n-ar fi fost biroul dezordonat pe care se afla calculatorul, posterele cu fotbaliști și trofeele, camera ar fi arătat precum ceva ce vezi în revistele de imobiliare.

„Probabil că știi deja cine sunt."

Sigur că știa cine era. Lui Josh i se ținuse cu mult timp în urmă discursul cu „nici măcar să nu te gândești s-o iei în calcul", mai întâi de către mama lui și apoi de tatăl lui care nu știa că mama lui îi povestise deja. Deci da, pricepuse ideea. Cei din familia Matteson nu se combină cu cei din familia Waverley. Sunt precum lipiciul și ketchupul, îi zisese tatăl lui, regele comparațiilor proaste.

Toată viața lui o văzuse prin oraș, cu părul ei la fel de întunecat ca norii de furtună fluturându-i mereu în spate pentru că întotdeauna părea să alerge. Dar el rămăsese la distanță, iar Bay nu păruse niciodată să-l remarce, până în prima ei zi de liceu. Iar atunci trebuise să dea totul peste cap cu biletul ăsta.

Ei îi spusese mai multe despre nefericirea lui decât oricui altcuiva. Nu-i venea să creadă că îi povestise că se culca la ora nouă. Dar pe ea nu păruse s-o deranjeze. Bay era întotdeauna atât de calmă. Atunci când stătea lângă ea, lumea părea să capete mai mult sens. Nu te duce la Notre-Dame. Nu intra în afaceri cu tatăl tău. Mergi să muncești la stadionul din Hickory, dacă asta îți dorești. Dar nu te lăsa definit de ceea ce *nu* vrei să faci, ci de ceea ce îți dorești cu adevărat să faci.

Oare de asta nu voiau părinții lui să aibă ceva de-a face cu o Waverley? Pentru că te făceau să crezi că de fapt ai de ales? Pentru că te puteau vrăji, astfel încât să te facă să crezi că ai putea fi fericit?

Își dorea să poată sta deoparte. Știa că părinții lui asta ar vrea să facă. Dar părinții lui nu erau aici. Îl vizitau pe fratele lui Josh, Peyton, la facultate, apoi porneau într-o croazieră aniversară. Aveau să lipsească o lună întreagă. Pe Peyton, fratele lui Josh, nu l-ar fi lăsat niciodată singur acasă. Și s-ar fi mândrit cu asta. Peyton era scandalagiu și popular – nu popular așa ca Josh –, ci de parcă ar fi fost *stăpânul lumii*. Dacă părinții lui ar fi plecat o lună pe vremea când Peyton era la liceu, acesta ar fi dat petreceri și ar fi dat iama în dulapul cu băuturi alcoolice și s-ar fi culcat, după spusele lui, cu două sute de fete. Părinții îl considerau întotdeauna pe Josh ca fiind copilul mai responsabil, iar pe el asta îl irita. Întotdeauna îl deranjase. Fratele lui, care era înalt și cu umerii lați, precum tatăl lor, îl trântise odată în iarbă pe peluza din spate și îi repetase întruna „băiatul drăguț al mamei". „Băiatul drăguț al mamei face tot ce i se spune. Băiatul drăguț al mamei ar trebui să facă parte dintr-o trupă muzicală de băieți, nu, băiatule drăguț al mamei?"

De când plecase la facultate, Peyton se maturizase mult, dar tot nu erau chiar prieteni. Peyton știuse exact ce făcea atunci când, în loc să meargă la Notre-Dame, ca bunicul lor, mersese la Institutul Tehnologic din Georgia. Și, în loc să studieze afaceri și să preia Grupul Matteson, așa cum își dorea tatăl lui, anul următor avea să studieze Dreptul. Știa că nu era nevoit, pentru că urma s-o facă Josh.

Toți credeau asta, iar Josh acceptase ideea, asta până ce, în perioada verii, fusese stagiar la Grupul Matteson, unde se simțise mizerabil. Birourile nu aveau ferestre și, pentru prima oară, îi trecuse prin minte că era curată nebunie să construiești *case întregi* într-o fabrică. Poate că lucrurile ar fi putut fi cu totul altfel, dacă ar fi construit case în stilul tradițional, afară la lumina soarelui. Dar așa era atât de... industrializat totul. Toți cei care

se perindau pe acolo aveau pielea albă, industrială. El nu putea să respire. Toată vara nu avusese suflu.

La ușa dormitorului, se auzi un ciocănit. Josh ascunse biletul sub pernă chiar când Joanne, menajera lor de atâția ani, băgă capul pe ușă. În ultimii ani, părul îi devenise sur, dar era tot drept și sârmos. Josh și Peyton credeau că și-l dădea cu lac de mobilă.

– Te caută cineva la ușa din față, îl informă Joanne.

– Cine e?

– O Waverley, strâmbă Joanne din nas.

Josh se ridică în grabă și țâșni pe lângă Joanne și apoi în jos spre scări. Alunecă cu șosetele pe pardoseala din marmură chiar când ajunse la ușa din față și-o deschise.

Acolo era mama lui Bay, îmbrăcată în blugi și încălțată cu mocasini din piele de oaie care semănau cu niște papuci de casă. Părul lăsat pe spate căpăta accente roșietice în soarele răcoros al dimineții.

– Doamnă Hopkins, îngăimă Josh.

– Spune-mi Sydney, rosti ea serioasă.

– Intrați, o invită el deschizând ușa mai larg.

– Nu, mulțumesc. De ce nu ieși tu? îi propuse ea făcând un pas în spate.

Josh ieși în ciorapi, închizându-i ușa în fața lui Joanne, care stătea în capătul de sus al scărilor privindu-l încruntată.

– De ce-ați venit?

Sydney își băgă mâinile în buzunarele trenciului scurt de stofă.

– Josh, eu pe tine nu te cunosc. Nu știu nimic despre tine. Îi cunosc doar pe tatăl și pe mama ta de pe vremea când eram la liceu și trebuie să recunosc că părerea pe care o am despre ei îmi umbrește părerea despre tine. Tatăl tău m-a rănit într-un fel în care nu meritam să fiu rănită, iar asta n-o să i se întâmple și fiicei mele.

Sydney privi peste peluza întinsă din față, cu iarba încă verde, curățată acum de frunze. Cei de la spații

verzi trecuseră în ziua anterioară şi curăţaseră întreg cartierul, pentru că a doua zi era Halloweenul, şi nimeni nu voia să vadă colindătorii căzând prin cartierele bogate, pentru ca apoi să-i dea pe oameni în judecată. Cât de neplăcut ar fi fost asta?

– Bay nu se potriveşte în lumea ta, la fel cum nu mă potriveam nici eu, aşa că nici măcar nu încerca s-o incluzi în ea.

– Nu vreau s-o fac pe Bay să sufere, rosti Josh foarte serios.

Chiar nu voia asta. Nici o clipă nu avusese intenţia asta.

– Cred asta, spuse ea cu privirea încă aţintită asupra peluzei. Chiar te cred.

Josh se trezi privind-o pe Sydney şi găsind foarte multe asemănări cu Bay. Aveau aceiaşi ochi albaştri intenşi, parcă făuriţi în foc. Diferenţa era că ai lui Sydney văzuseră mai multe. Privirea ei era mai mijită, mai sceptică. Mama lui Josh n-o plăcuse niciodată pe Sydney şi era mereu geloasă pe oricine petrecea timp cu tatăl lui sau îi acapara gândurile. Tatăl lui era toată lumea ei. Dacă era în toiul unei discuţii cu Josh, iar tatăl lui venea acasă, mama lui se oprea în mijlocul propoziţiei şi mergea la el, de parcă valurile ar fi purtat-o în largul mării. Iar tatălui său îi plăcea asta la nebunie, la fel cum fratelui său, Peyton, îi plăcea să fie stăpânul lumii. Asta făceau bărbaţii din familia lui. Se întreţineau cu admiratorii, frângeau inimi şi nu le păsa câtuşi de puţin.

Bay era dulce, blândă şi prea tânără să fie rănită atât de tare, încât să nu uite asta ani de-a rândul, la fel ca mama ei. Avea întreaga viaţă în faţă, o viaţă extraordinară, Josh era sigur de asta. El doar se jucase cu ideile pe care i le sădise ea în minte. Nu le luase niciodată cu adevărat în serios. Poate că, până la urmă, era un adevărat Matteson, cu ezitările lui egoiste. Nu avea cum să scape de ceea ce trebuia să facă. Acum avea optsprezece

ani. Venise vremea să se maturizeze, după cum obişnuia să spună tatăl său.

- N-am să mă mai întâlnesc niciodată cu ea, promit!

Asta o făcu pe Sydney să râdă.

- Haide, nu fi aşa melodramatic! Dacă nu te-ai mai întâlni niciodată cu ea, toată lumea ar fi nefericită, inclusiv eu şi tatăl ei.

- Nu înţeleg, bâigui Josh strângându-şi braţele la piept de frig. Nu purta decât pantalonii scurţi de antrenament şi un tricou.

- Nu pot lua eu decizii în locul tău şi nici nu te pot face pe tine sau pe fiica mea să învăţaţi din greşelile mele. Pot însă să-ţi ofer o alternativă. Ai putea face o altă alegere, una pe care tatăl tău nici măcar nu a luat-o vreodată în calcul. Dar tu ai putea.

- Despre ce alegere e vorba?

- Bay nu poate trăi în lumea ta, dar tu poţi trăi într-a ei. Dacă te hotărăşti că vrei, atunci vino în după-amiaza asta la petrecerea pe care o dăm cu ocazia primei chiciuri în grădina Waverley. Suntem o familie ciudată, dar suntem apropiaţi. Eşti bine-venit să ni te alături. Îl bătu pe umăr. Acum, du-te înăuntru înainte să îngheţi!

Josh o privi îndreptându-se spre Mini Cooper. Înainte ca ea să urce, Josh o strigă:

- Sydney? Ce te-a făcut să te hotărăşti să vii până aici?

- Nu prea mai pot face multe lucruri pentru ea. Zilele în care o cocoloşeam şi îi spuneam poveşti înainte de culcare aproape că s-au terminat. Măcar atât pot să fac, să-ţi urez un simplu *bun venit.*

Sydney urcă apoi în maşină şi se îndepărtă lăsându-l pe Josh să se gândească „Oare e atât de simplu? Să-ţi alegi o viaţă?“ Poate că nu trebuie să fii *îndrumat* spre viitor. Poate că îţi poţi alege singur calea. Poate că nu te *îndrăgosteşti* pur şi simplu. Poate că te arunci. Poate, cumva, totul este o chestiune de *alegere.*

*

Mai târziu în ziua aceea, Henry sosi la casa Waverley şi, împreună cu Tyler aşezară masa mare şi scaunele desperecheate în grădină, departe de pom, astfel încât acesta să nu-i poată lovi.

Pe la sfârşitul după-amiezii veniră şi Evanelle şi Fred, şi cu toţii duseră mâncarea afară. Desigur că nu lipseau pâinile cu smochine şi piper, dar, pe lângă acestea, mai aveau lasagna coaptă în dovleci în miniatură, batoane din miez de seminţe de dovleac, supă de ardei roşii copţi, prăjituri din cartof caramelizat şi aromatizat, brioşe din făină de porumb, mingi din popcorn cu zahăr brun şi o duzină de madlene, fiecare cu o glazură diferită, pentru că ar mai putea exista prima chiciură fără glazură? Sticlele închise la culoare cu bere de pere şi de cuişoare şi ghimbir stăteau în frapiera cu gheaţă. Cu toţii mâncară bine în după-amiaza aceea, dar, cu cât mâncau mai mult, cu atât părea să fie mai multă mâncare. Atunci când credeau că le gustaseră pe toate, apăreau covrigeii, brânza cu coacăze şi nucile.

Râdeau şi discutau despre nimicuri, uşuraţi că aveau dispoziţia şi energia necesare pentru a vorbi despre banalităţi. La căderea serii, colindătorii stătură departe de casa Waverley pentru că cine ştie ce bomboane le putea da Claire? Ceva ce avea să-i facă pe copii stânjenitor de oneşti sau ceva care să-i facă să-şi asculte mamele? „Nu, mulţumesc", îşi spuseră cu toţii. Mai degrabă preferau batoanele Butterfinger sau pe cele Snickers.

Când se făcu întuneric, familia scoase afară felinare şi radiatoare cu halogen şi le aşeză de jur împrejurul grădinii. Pe masă aprinseră lumânări, iar în tot timpul ăsta mărul se scutură şi continuă să-şi împrăştie florile. Când petalele atinseră flăcările lumânărilor, şuierară şi se prefăcură în cenuşă, împrăştiind o aromă atât de plăcută, încât mirosea atât a ziua de ieri, cât şi a cea de mâine.

Claire se gândi la cât avea de greblat în următoarele câteva săptămâni, adunând saci mari de flori de măr pe care avea să-i lase lângă bordură, de unde, inevitabil, aveau să fie luați de femei care credeau că, dacă se spălau în flori, vor avea pielea strălucitoare, de bărbați care își închipuiau că, dacă-și îndesau florile în saltea, aveau să viseze bani, fii buni și soții frumoase, chestii pe care se presupunea că toți bărbații le voiau, dar, în realitate, doar îi făceau să viseze la mamele lor, și copii care aveau să-și construiască din ele fortărețe mari albe în curțile din spate crezând că puteau locui în ele o veșnicie fără să crească vreodată.

Claire abia aștepta să muncească. Îi fusese dor de așa ceva.

Pe măsură ce lucrurile se mai calmau, cu toții se săturau să-și scuture florile din păr și de pe haine, așa că doar stăteau acolo lăsând petalele să se adune pe ei, ceea ce pomului părea să-i placă nespus de mult. După o vreme, arătau de parcă încremeniseră în timp, acoperiți de praf, precum un ospăț blestemat de basm ce-și aștepta prințul care să vină să-i trezească.

Tyler și Henry se ridicară, luându-și berile și dându-se într-o parte în propria enclavă masculină. În timp ce mergeau, își scuturară florile de pe haine, ca niște părinți răbdători sau iubiți indulgenți care stătuseră nemișcați și se lăsaseră decorați.

Evanelle își verifică întruna tubul de oxigen și îi aruncă o privire lui Fred dându-i de înțeles că era timpul să plece. Sydney se tot uita spre poarta grădinii părând din ce în ce mai dezamăgită până ce Bay o întrebă în cele din urmă:

- Pe cine aștepți?

- Am crezut că pe Făt-Frumos, răspunse Sydney trecându-și brațul pe după talia lui Bay. Dar m-am înșelat.

Și așa prima chiciură se apropia de final, iar Claire știu că totul avea să fie bine.

*

În timp ce femeile Waverley discutau în jurul mesei, flăcările lumânărilor pâlpâiau. Bărbații le priveau din partea cealaltă a grădinii, în felul acela pe care îl invidia Bay, ca și cum ele erau niște păsări rare. Undeva pe stradă, copiii râdeau, glasurile lor fiind purtate de vânt precum fuioarele de fum.

– Am ceva să-ți spun, îi zise Bay mamei sale, vorbele ieșindu-i brusc pe gură, aparent ca din senin.

Sydney se opri în mijlocul unei replici pe care voia să i-o adreseze lui Claire, și amândouă se întoarseră spre Bay.

– Ieri după-amiază m-am întâlnit cu bătrânul acela, recunoscu Bay. Păstrase o zi întreagă secretul, dar trebuia să-l spună. Poate că, dacă recunoștea acum, avea să poată simți senzația aceea de eliberare și fericirea pe care se presupunea că le aduce întotdeauna prima chiciură. Încă nu simțise asta, deși așteptase întreaga seară. În curând aveau cu toții să plece acasă, petrecerea cu ocazia primei chiciuri urma să se încheie, iar la sfârșit lucrurile erau *întotdeauna* puse în ordine. Așa mergea treaba. M-am gândit că era posibil să stea la Hanul de pe Pendland Street, așa că am dat o fugă până acolo. Părăsea orașul împreună cu Anne Ainsley. L-am întrebat despre mama voastră.

– Ai *vorbit* cu el? întrebă Sydney. Singură?

– Doar un minut. Se grăbea să plece. L-am întrebat, iar el mi-a zis că, din ce știa el, Claire *este* fiica adevărată a lui Lorelei. Apoi l-am întrebat despre talentul lui Lorelei.

Surorile doar o priveau, acum tăcute și nemișcate, de parcă fuseseră împietrite.

– Mi-a zis că era chiciura, continuă Bay. A spus că putea face lucrurile să înghețe.

Pe buzele lui Sydney apăru cel mai vag zâmbet, dar Claire părea confuză.

- Talentul ei de Waverley era chiciura? repetă Claire. Nu înțeleg. Ce înseamnă asta?

- Îmi amintesc, o întrerupse Sydney. Nu țin minte prea multe, dar asta îmi amintesc, cum putea să sufle particule de gheață din palmă în mijlocul verii.

- Evanelle, tu ai știut? insistă Claire.

Evanelle clătină din cap. Tot trupul ei părea înghițit de paltonul ei mare semănând cu un morman de haine așezate pe scaunul de lângă Bay.

- Poate că s-a întâmplat când a mâncat un măr. Pomul ăla a iubit-o întotdeauna pe Lorelei.

Claire părea uluită.

- Gheața. Asta este uimitor chiar și pentru o Waverley.

Sydney se uită la Bay și îi spuse:

- Ești pedepsită pentru încă o săptămână.

- Ce? îngăimă Bay surprinsă. De ce?

- Pentru ceva ce *știu* că te-am învățat. Să nu vorbești cu străinii.

Bay dădu ochii peste cap și se cocârjă în scaun.

- Mamă, am *cincisprezece* ani!

- Ai cincisprezece ani și ești pedepsită.

Evanelle chicoti.

- Uneori uit cât de mult îmi place aici cu voi, fetelor. Sunt sigură că-mi va fi dor de asta atunci când voi pleca.

Fred se ridică brusc, să-și dezmorțească picioarele, după spusele lui, dar ele știau că lui nu-i plăcea atunci când Evanelle pomenea despre moarte. Merse la Tyler și la Henry.

Un val de melancolie puse stăpânire pe ele până ce Mariah, care stătea lângă măr și făcea îngeri de zăpadă din flori, râse și spuse:

- Prietena mea cea mai bună zice să nu te grăbești așa tare să pleci, Evanelle. Încă mai ai chestii de făcut.

– De curând, am descoperit că Em nu e reală, le explică tuturor Claire.

– Ahhh! exclamară persoanele de la masă, de parcă acum totul căpăta sens.

– Ba e adevărată, protestă Mariah părând cu adevărat rănită de afirmația aceea. Se ridică și-și puse mâinile-n șolduri. Doar că n-o puteți vedea voi.

Pomul întinse o ramură în jos și așeză cu afecțiune o coroniță de flori pe capul lui Mariah.

Copila nici măcar nu păru să observe.

Ca de obicei, Bay îi luă apărarea verișoarei ei.

– Spune-ne mai multe despre această Emily, o rugă ea, făcându-i semn cu mâna să se apropie.

– Cine este Emily? întrebă Mariah apropiindu-se de masă.

– Em nu e prescurtarea de la Emily? întrebă Bay trecându-și brațul pe după Mariah.

O iubea pe copila asta. Nimeni nu se pricepea să fie ea însăși așa ca Mariah, fie ea magică, fie nu.

– Nu, numele ei e Mary, îi zise Mariah. Eu îi spun pur și simplu M. De la litera M. Ea spune că numele meu vine de la ea.

Brusc, amuțiră toate. Chiar și vocile de pe stradă se estompară.

– Bunica Mary? întrebă Claire în cele din urmă privindu-l pe Tyler să vadă dacă auzise și el. Nu auzise. E aici? continuă mai încet, ca și cum ar fi vrut ca această nouă conexiune extraordinară pe care o avea cu fiica ei să rămână secretă, cunoscută doar de ele.

– Mi-a povestit că ea a fost întotdeauna aici, ridică Mariah din umeri.

Evanelle se plesni cu palma peste genunchi.

– Bună asta, Mary! Întotdeauna ai știut să păstrezi un secret.

Sydney se aplecă și îi șopti lui Claire:

– Iar tu-ți făceai griji că Mariah nu era o Waverley.

– Zice să nu-ţi faci griji în legătură cu jurnalul despre Karl, reluă Mariah. Tot ce a scris în el a fost cât de mult l-a iubit, iar, când a încetat să-l mai iubească, a tăiat totul.

– Roag-o să ne spună care dintre noi e smochina şi care e piperul, îi zise Sydney încă în şoaptă lui Claire, făcându-i semn cu cotul.

– De ce n-o rogi tu? îi aruncă Claire surorii ei, amândouă transformându-se în fetiţe agere şi certăreţe chiar sub ochii lui Bay. E chiar aici.

Sydney ridică bărbia.

– Pur şi simplu îţi e teamă că-ţi va spune că tu eşti piperul.

– În mod cert, eu sunt *smochina*.

Bay zâmbi hotărând că era suficient că toată lumea era calmă şi fericită. Ea mai putea aştepta. Era suficient.

– Acum a plecat, le informă Mariah. Mi-a spus că e cineva la poartă.

Evanelle încuviinţă din cap de parcă părea firesc să fie aşa.

– Întotdeauna Mary a fugit şi s-a ascuns când apăreau musafirii.

Dintr-odată, mărul începu să-şi legene crengile înainte şi-napoi, iscând o rafală mare de vânt ce stinse lumânările. Un val de flori se împrăştie peste grădină de parcă ar fi fost viscolite.

Cineva tuşi la poarta grădinii şi zise:

– Bună.

Recunoscând glasul, Bay se ridică de îndată. Nu, nu se putea.

Dar, iată că era el. Josh Matteson înaintă privind uimit de jur împrejurul grădinii. Purta blugi şi un hanorac şi era roşu de la frig de parcă stătuse ceva vreme afară încercând să-şi facă curaj să intre. În cadrul ăsta, părea frumos. Ei bine, el părea frumos oriunde, dar era *chiar aici*. Şi nu mai ieşea fum din el. De ce nu se gândise

niciodată la asta? Josh în grădină la prima chiciură. Era perfect logic.

– E chiar mai bine decât mi-am închipuit, rosti Josh continuând să tușească, dar cred că tocmai am înghițit o floare.

Bay țâșni spre el ca și cum ar fi fost armată și ațintită spre el. Fu cât pe-aci să-l ia în brațe, dar se abținu, pe de o parte, spre binele lui Josh, pe de alta, pentru că toată familia sa se uita la ei. În loc de asta, îl luă de mâini și-l trase mai aproape de masă.

– Ce faci aici? întrebă ea bucuroasă.

– M-a invitat mama ta.

– Serios? zise Henry din locul unde stăteau bărbații. Pe măsură ce Bay și Josh se apropiau unul de altul, Henry întinse brațul și-l opri. Hopa, fiule!

Josh se opri instantaneu. Bay îi aruncă tatălui ei o privire exasperată.

– Noi, bărbații din familia asta, învățăm să nu ne apropiem prea tare de măr, zâmbi Henry. Crezi că florile sunt rele? Stai să facă mere!

– Ascultă, ascultă, zise și Tyler ridicându-și berea.

– Stai pe partea asta, îl sfătui Henry pe Josh. E cea mai bună parte pe care să stai.

Josh zâmbi și se uită la Bay.

– Cred că aveți dreptate.

Bay, care purta un tricou pe care scria VIAȚA MEA SE BAZEAZĂ PE O POVESTE ADEVĂRATĂ, privi în sus spre petalele care cădeau precum neaua și se gândi la visul ei cu Josh, în care erau înconjurați de fulgi, și era exact așa cum își închipuise. Trebuia doar să aștepte.

– Perfectă dreptate.

capitolul 16

Sydney îl lăsă pe Josh s-o conducă acasă pe Bay, şi ei, evident, o luaseră pe drumul ocolit, pentru că ea şi Henry ajunseră acasă înaintea lor. Henry lăsase aprinsă lumina de pe verandă, aşa că înaintară spre uşă în întunericul rece, cu braţele încărcate cu sacoşe de mâncare rămasă de la petrecere.

Când intrară, apucară să ajungă doar până la canapea unde se prăvăliră lăsând sacoşele pe jos lângă ei.

- Ar trebui să băgăm mâncarea asta în frigider, propuse Sydney.

- Sunt atât de plin, încât cred că n-am să mai mănânc niciodată, gemu Henry.

- Va trebui s-o faci. Nu pot să mănânc singură tot ce-a rămas, rânji Sydney la el. Am putea să dăm jos nişte calorii în noaptea asta.

Nici unul din ei nu se clinti.

- Tu prima, zise Henry.

- Vino aici, îngăimă ea ridicând uşor o mână.

- Nu, vino tu aici!

- Sunt prea plină. Ar putea să dureze ceva. Cine are nevoie de somn?

- Asta-mi aminteşte, râse Henry, de ceva ce mi-a povestit bunicul odată. Mi-a zis că, pe vremea când era tata mic, i-a ţinut treji pe bunicul şi pe bunica de atâtea ori noaptea, încât dimineaţa bunicul adormea pe câmp. Zicea că vacile îl dădeau de-a dura până în grajd şi se mulgeau singure.

Sydney îi aruncă o privire sceptică.

- Vacile îl dădeau de-a dura până în grajd?

– Așa mi-a zis el. Se trezea în grajd unde descoperea că vacile fuseseră mulse și că ieșiseră din nou pe câmp, bucuroase ca, ei bine, niște vaci.

Sydney râse, apoi pufni, ceea ce-l făcu pe Henry să izbucnească în râs, iar pe ea să râdă și mai zgomotos. Sydney se îndoi de burtă și alunecă de pe canapea pe podea. Henry o urmă. Amândoi se întinseră unul lângă altul pe spate și se opriră din râs. Sydney stătea pe ceva tare, așa că se întinse sub ea și observă că încă mai avea în buzunarul hainei mica lampă pe care i-o dăduse Fred. O porni și pe tavan se reflectă un cerc de stele albastre.

– De unde ai asta? întrebă Henry apropiindu-și repede capul de al ei să se uite la tavan.

– Mi-a dat-o Fred.

– De ce? continuă Henry.

– Habar nu am, răspunse ea chiar în clipa în care sună cineva la ușă. Se ridică în capul oaselor. Ai încuiat ușa? Probabil că Bay și-a uitat cheia.

– Poate sunt niște colindători întârziați, își dădu el cu părerea.

– Nu am nici o bomboană. Stai, poate am niște gumă.

– Cu guma îi vom face să ne arunce sigur cu ouă în casă. Henry se ridică în picioare și îi întinse și lui Sydney mâna să se ridice. Duc astea la bucătărie, reluă el ridicând sacoșele în timp ce Sydney se duse la ușă și-o deschise, zâmbind și punând lampa înapoi în buzunar.

Dar nu era Bay și nici vreun colindător. Cel puțin, nu unul obișnuit.

În strălucirea luminii din verandă, stătea Violet Turnbull ținându-l pe micul Charlie adormit pe șoldul ei.

– Pot să intru? o rugă Violet. În ciuda frigului, purta pantaloni scurți și cizme de cowboy. Puloverul pe care îl îmbrăcase părea o completare ulterioară. Măcar Charlie purta un body de flanel.

Rămasă fără cuvinte, Sydney se dădu înapoi şi-o lăsă pe Violet să intre.

– Îmi pare rău că am dat spargere la salon, începu Violet. Privi de jur împrejurul camerei de zi, legănându-se agitată înainte şi-napoi, de nervi, mai degrabă decât să-l liniştească pe Charlie. Deşi, în realitate, n-a fost chiar o spargere pentru că am avut cheie.

– Ai venit să înapoiezi banii? întrebă Sydney pe un ton neutru, băgându-şi mâinile în buzunarul hainei ca să ascundă cât de încleştate îi erau.

– Deja i-am cheltuit. Ţi-am spus, aveam nevoie de bani să cumpăr acea Toyota.

– Atunci ai venit să-mi înapoiezi cheia?

– Am pierdut cheia. Oricum, ai schimbat încuietoarea, zise Violet ferindu-se să-i întâlnească privirea.

Asta-i ridică lui Sydney nişte semnale de alarmă pe care, când venise vorba de Violet, le ignorase întotdeauna.

– Şi de unde ştii tu asta? Te-ai întors şi ai încercat din nou?

Violet ignoră întrebarea, pentru că amândouă cunoşteau răspunsul.

– Plec în noaptea asta. Aveam nevoie de nişte bani pentru drum.

Sydney oftă.

– O să-ţi dau ce am la mine. Nu sunt mulţi.

– Nu am venit după bani, zise Violet când Sydney se întoarse după poşetă. În Toyota nu funcţionează căldura, iar mie şi lui Charlie ne-a fost frig.

Sydney ezită. Chiar putea să-i întoarcă din drum? Sigur că nu.

– Poţi să stai aici în noaptea asta. Vom găsi noi o soluţie.

– Nu mă asculţi! se răsti Violet.

Sydney îşi întoarse imediat privirea către Charlie, care se încruntă în somn.

– Nu contează că nu funcţionează radiatorul. Plec spre sud unde e cald. Charlie nu are palton de iarnă, dar m-am gândit că n-avea nevoie dacă mergeam undeva unde e cald. Dar hainele îi rămân mici şi mi-am dat seama că, atunci când vom ajunge acolo, va trebui să-i cumpăr şi mai multe. Şi nu am bani.

– Dar tocmai ai zis că n-ai venit după bani.

Faţa lui Violet se schimonosi de furie. Nu, nu furie. *Durere*. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Doar ia-l tu, zise ea întinzându-i copilul adormit.

– Ce? Mâinile lui Sydney ţâşniră din buzunarele paltonului scăpând pe podea lanterna lui Fred când îl luă pe Charlie. Violet nu-i dădea de ales. Fie îl lua, fie îl lăsa să cadă.

Violet lăsă sacoşa mare pe care o avea la ea pe podea.

– Acolo sunt câteva dintre jucăriile lui preferate. Tot acolo sunt şi hainele care îi mai vin şi certificatul de naştere. Am pus şi câteva fotografii cu mine şi cu el ca să nu uite cum arăt. Şi am scris o scrisoare. Violet ridică poalele puloverului şi-şi şterse nasul. Pe când aveam nouă ani, mama a plecat cu iubitul ei şi m-a lăsat aproape un an întreg cu prietena ei, Karen. Eu mi-am rupt braţul, iar Karen a avut o mulţime de necazuri cu poliţia pentru că mama n-a lăsat nici un fel de instrucţiuni legate de custodie şi chestii de genul ăsta. Aşa că acolo ai totul. Vreau să fiu fericită. Şi vreau să fie şi el fericit. Dar, vezi tu, nu putem fi amândoi în acelaşi timp. Probabil crezi că sunt cea mai rea mamă din lume.

Sydney clătină din cap. Să fii mamă cu adevărat însemna mai mult decât putea vedea oricine altcineva. Cum o putea judeca având în vedere că nu cunoştea toată povestea?

– Lasă-i o lumină aprinsă când doarme, da? Nu-i place întunericul.

Violet sărută copilul pe cap, plângând cu sughiţuri, apoi ieşi în grabă afară pe uşă.

Sydney se întoarse şi-l găsi pe Henry în pragul uşii de la bucătărie părând la fel de uluit ca şi ea.

Luni dimineaţă, în vreme ce străbătea aleea spre staţia de autobuz, Bay observă că pământul era acoperit de chiciură. Phin era deja acolo cu mâinile îndesate în hanoracul galben şi cu o căciulă tricotată pe cap.

Băiatul rânji când o zări.

– Bine ai revenit în staţia de autobuz unde distracţia nu se sfârşeşte niciodată. Nu mai eşti pedepsită?

– Nu sunt singură, răspunse Bay apropiindu-se. Acum e un bebeluş în casă, şi cred că mama a uitat să mă ducă la şcoală. Pur şi simplu m-am cam... strecurat afară.

Phin încuviinţă aprobator.

– Bay Waverley, cea care încalcă regulile.

Ea se opri lângă el şi-l fixă cu privirea, cu sprâncenele ridicate, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să-i spună ceva.

– Ce? întrebă el. De ce mă priveşti aşa?

– În sfârşit, m-am uitat la filmuleţul despre care vorbeşte toată lumea, cel pe care l-a înregistrat cineva cu telefonul, cu bătaia de la petrecerea de Halloween, explică Bay. Pata aia neclară care l-a doborât pe tipul de la Colegiul Hamilton? Cu încetinitorul, seamănă perfect cu cineva acoperit cu un cearşaf.

Phin îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Zău? Serios?

– Un cearşaf cu model de boboci de trandafiri. Ai fost *tu*, continuă ea. Tu l-ai doborât.

Phin nu scoase nici o vorbă.

Bay îi dădu un brânci. Era încă la fel de firav ca o trestie.

– Se pare că tu chiar *eşti* cel mai puternic bărbat din oraş, Phineus Young.

Phin aşteptă câteva clipe, apoi recunoscu:

- Nimeni n-a fost mai surprins decât mine. L-ai cunoscut pe tata înainte de a muri. Era o namilă. Dar, după aceea, m-am gândit că bunicul meu, Phin, era mai slab ca mine. Trecuse de nouăzeci de ani, iar oamenii continuau să-l roage să sape fântâni şi, iarna, să spargă gheaţa din lacul de acumulare Lunsford.

- Bănuiesc că Riva ştie, spuse Bay surâzătoare. Ăsta-i motivul pentru care ţi-a dat biletul ăla vineri?

Phin scoase biletul din buzunarul de la blugi.

- Încă nu l-am citit. Mă delectez cu posibilităţile.

- Posibilităţile sunt bune, îi zâmbi Bay.

Phin băgă biletul înapoi în buzunar, şi amândoi rămaseră acolo, în peisajul acoperit cu o pătură de cristale, şi aşteptară sosirea autobuzului.

Din *Jurnalul culinar Waverley*

Pâine cu smochine şi piper negru

Notiţa lui Mary: Uneori, cele mai neaşteptate ingrediente dau cea mai bună combinaţie.

Ingrediente:

2 ceşti de făină integrală
2 ½ ceşti de făină neagră
1 ½ ceşti de smochine tăiate în bucăţi mari
2 linguriţe de piper negru măcinat mare
2 linguriţe de sare de mare
2 linguri de ulei de măsline
1 pachet de drojdie uscată
1 ½ ceşti de apă caldă

Amestecă cu mâna sau cu ajutorul mixerului făina, sarea, piperul şi drojdia până ce se omogenizează.

Adaugă uleiul de măsline şi apa caldă. Frământă zece minute sau foloseşte cinci minute paletele speciale pentru cocă ale mixerului, până ce aluatul devine neted şi elastic.

Unge un bol mare cu ulei, aşază aluatul înăuntru şi acoperă bolul cu un prosop umed. Lasă să se odihnească la căldură o oră sau până ce aluatul şi-a dublat volumul.

Uşor, amestecă smochinele tăiate şi distribuie-le egal pe toată suprafaţa aluatului (dacă pudrezi puţin mâinile cu făină, vei putea mânui coca mai uşor), formează un oval, apoi aşază-l pe tava de copt.

Crestează ușor cu foarfeca trei linii pe deasupra aluatului, apoi presară puțină făină.

Las-o să se dospească neacoperită până ce aluatul se mai umflă puțin - 10-15 minute sau mai mult, dacă în bucătărie nu e cald.

Așază tava în cuptorul încins la 350° pentru 40-45 de minute până când pâinea capătă o crustă ușor maronie și sună a gol atunci când o bați cu mâna în partea de dedesubt.

Răcește-o pe un grătar de sârmă.